

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] - Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát

Contents

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] - Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát	1
1. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 1-1: Giản Giới	1
2. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 1-2	2
3. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 2	12
4. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 3	20
5. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 4	28
6. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 5	36
7. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 6	44
8. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 7	52
9. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 8	61
10. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 9	69
11. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 10	77
12. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 11: Phiên Ngoại —— Tự Thuật Của Một Con Quỷ	84

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] - Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát

Giới thiệu

Edit : Tiểu MộcThẻ loại: cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, HE. Hoa Kính Hương sau khi được cứu sống về, Tây M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-bo-7-nga-hoa-khai-hau-bach-hoa-sat>

1. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 1-1: Giản Giới

(Giản giới ở nhà Đông Phương Các)

Giang hồ đầy những biến động bất ngờ, cũng như cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Năm thứ năm của Long Tôn hoàng triều Cảnh Đế, giang hồ cũng đã gần năm mươi năm sóng yên biển lặng, bỗng nhiên xuất hiện một thế lực, hoành hành đại giang năm bắc với xu thế chẻ tre, bất quá chỉ trong ba

năm, thế lực này thực đúng là hậu sinh khả úy. Mặc dù trên danh nghĩa không người nào nguyện ý thừa nhận, nhưng chín phần người trong giang hồ cũng ngầm nhận định trong lòng: đây chính là bá chủ danh phù kỳ thực trong chốn võ lâm.

Thế lực này tự xưng là Ma Cung, trừ Tổng cung thần bí không ai biết đến, thì cấu trúc Ma cung là do sáu Đại Ma Cung tạo thành, có điểm khác biệt với Tổng cung chính là, địa điểm của sáu Đại Ma Cung này mọi người đều biết. Có sáu thành trì phồn vinh nhất Long Tôn hoàng triều, trong mỗi tòa thành đều có một tòa Ma Cung chiếm giữ nơi phong thủy tốt nhất cảnh sắc đẹp nhất, vừa huy hoàng vừa hoa lệ, có thể sánh ngang với Hoàng cung.

Có thể nói thẳng, sáu Đại Ma Cung này, tài phú thế lực là thiên hạ đệ nhất, tuy có thể thấy được bên trong Ma Cung, nhưng rất ít người có thể ra vào.

Hắc bạch lưỡng đạo, không ai tiếp cận với Ma Cung, cũng không được mời tới Ma Cung làm khách, đương nhiên, cũng có một chút tò mò, không cam lòng; cũng khinh thường chính đạo đại hiệp, tà đạo chí tôn tuy không được mời nhưng vẫn nghênh ngang xông vào, nhưng rốt cục đều chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc, nơi này chỉ có người đi vào chứ không có kẻ đi ra.

Không ai biết Cung chủ của sáu Đại Ma Cung là hạng người gì, chỉ biết võ công của bọn họ bí hiểm, hơn nữa tính cách không đồng nhất, rất nhiều người tò mò muốn biết dung mạo của bọn họ, chỉ có điều không một kẻ nào có thể giải đáp nghi vấn của mọi người.

Tuy nhiên, trong lúc tâm tư ánh mắt mọi người đang bị sáu Đại Ma Cung hấp dẫn, thì không một ai biết rằng, Nguyệt lão đã chú ý đến sáu vị Cung chủ ưu tú này, kết một dây tơ hồng, dẫn dắt hai con người nơi chân trời góc biển, giúp bọn họ cuối cùng có thể gặp gỡ quen biết, tiến tới hiểu nhau rồi yêu nhau, để rồi cuối cùng hữu tình nhân chung thành duyên chúc. (*người có tình sẽ được thành thân nhân sống chung một nhà*)

2. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 1-2

Thời điểm lần đầu gặp mặt Hoa Kính Hương, lúc đó Tây Môn Đoạt Hồng vẫn còn trẻ, tâm trạng hưng phấn đầy nhiệt huyết hăng hái của tuổi trẻ.

Hắn vừa mới kế vị trở thành Ma cung tổng cung chủ, sáu vị ma cung cung chủ đều là cùng hắn có giao tình quan hệ, so với huynh đệ ruột còn muốn thân cận hơn nhiều, đều là hảo huynh đệ của hắn.

Tuy rằng sáu người kia bởi vì không có gia đình nên trong lòng đều là cùng một bộ dạng bi thống. Nhưng hắn không bi thương như huynh đệ của hắn bởi vì trên thế gian này có duy nhất một người là hắn biết, phụ thân hắn vẫn chưa chết, mà chính là trá tử chạy ra bên ngoài ung dung tự tại.

Tây Môn Đoạt Hồng hắn, còn trẻ, anh tuấn, tiêu sái lại là một kẻ có tiền, đúng là loại nữ nhân yêu thích nhất, nhất là nữ nhân thanh lâu.

Tú bà yêu tiền của hần, kỹ nữ yêu thích hần ở nét tuấn mỹ cùng cường tráng. Chỉ tiếc Tây Môn Đoạt Hồng không thích đi câu lan viện, ngay cả khi cần phát tiết cùng chỉ là đón vài vị hoa khôi mỹ mạo hồi phủ, một lần hoan ái liền đem người đuổi đi.

Ít nhiều nữ nhân đều ngóng trong được lọt vào tầm mắt của Tây Môn Đoạt Hồng, tốt nhất là có thể thuận lợi từng bước tiếp cận hần. Không sợ làm tiểu thiếp, nếu là tiểu thiếp e cũng là một bước thành phượng hoàng. Bởi vậy đối với việc Tây Môn công tử xuất hiện ở thanh lâu, hoa khôi đầu bảng cũng là tranh giành nhau để được hầu hạ hần, còn hận không thể vì hần mà đóng cửa không tiếp tục kinh doanh một đêm.

Tây Môn Đoạt Hồng thực sự thích hưởng thụ loại cảm giác này, hần là một thiếu niên, tinh lực hơn người, lại nói đến việc được nữ nhân hầu hạ lẽ nào hần lại không thích. Nhất là đối với việc được nhiều hoa khôi đầu bảng hầu hạ như vậy, đã làm bản tính kiêu ngạo của hần thỏa mãn phần nào.

Chẳng qua dạo gần đây, dù là khuôn mặt tầm thường hay xinh đẹp cỡ nào cũng không dậy nổi hứng thú của hần. Từ khi thành niên cho đến nay Tây Môn Đoạt Hồng lúc nào cũng là sức sống tràn trề tinh lực thịnh vượng. Nam nữ chi hoan hần đã sớm ném thử. Từ lúc vừa hiểu biết, giải quyết chính sự trong cung, chỉ cần là nữ tử xinh đẹp đều có thể làm cho hần thỏa mãn. Nhưng bây giờ tình hình lại không phải như vậy, dù là hoa khôi đầu bảng cho đến nữ nhân xinh đẹp nhất Giang Nam đều có đứng trước mặt hần hần cũng cảm thấy chướng mắt.

Mặt nhẵn mày nhú, hiện tại chỉ có hoa khôi Yêu Thủy mới có thể làm cho hần miễn cưỡng thông qua một đêm. Cũng may, tối nay hần xuất môn đến thanh lâu tâm trạng cũng được xem như là tốt đi. Nếu không, Tây Môn Đoạt Hồng thực sự lo lắng thời điểm lên giường cùng với Yêu Thủy có thể hay không vì nảy sinh cảm giác chán ghét mà không thể “ra”. Nói như vậy thực sự là mất mặt.

Lại thở dài, hần đang cùng với Yêu Thủy – người đang vui sướng vì được hần chọn hầu hạ cùng nhau hưởng lâu trên đi tới. Trong lòng hần âm thầm tự nói với bản thân mình: Tây Môn Đoạt Hồng người không thể đi xuống, nếu chọn đi xuống tương lai trên giường không thể “ra” chẳng phải là dọa người sao? Người lại không muốn cùng nữ tử nhà lành làm chuyện đó, cho nên trừ bỏ thanh lâu ra người đã không còn sự lựa chọn. Người đã hiểu chưa? Người vẫn chưa nhận thức được tình huống trước mắt sao?

Hần tự mình nhìn tự mình nghĩ, thành linh ngay chỗ góc rẽ đụng phải một người. Cũng may, lực đạo không mạnh, người nọ chính là lui về sau mấy bước liền bám vào cây cột để ổn định thân mình.

“Người không có mắt sao? Đụng phải khách quý, dù có lấy mạng nhỏ của người cũng không đủ để bồi thường.” Từ phía sau bước ra đích thực là tú bà. Đối với Tây Môn Đoạt Hồng lông tóc cũng không hề tổn thương dùng hết khí lực mà tươi cười, quay người lại, lại đối với người bị va chạm kia ác thanh ác khí mắng chửi không ngừng.

“Thôi, hần cũng không phải là cố ý”. Tây Môn Đoạt Hồng vung chiết phiến lên ngăn cản tú bà tiếp tục ra về ta đây.

Hần liếc mắt nhìn thiếu niên kia một cái, kinh ngạc phát hiện đối phương thể nhưng lớn lên lại một bộ dạng xinh đẹp. Thân hình nhỏ gầy, gương mặt trắng nõn, xinh đẹp tuyệt trần, đang cúi đầu, đôi mắt sụp xuống, đôi môi mỏng manh đỏ mọng. Loại người xinh đẹp thể này tuyệt không phải là người sẽ bị tú bà

đổi đãi như địch nhân.

Tây Môn Đoạt Hồng biết ở thanh lâu này trừ bỏ kỹ nữ còn có tiểu quan. Nơi này cũng thịnh hành long dương chi phích, tiểu quan xinh đẹp chỉ tùy ý người khác đùa vui. Chỉ là dạo gần đây tâm trạng hắn không tốt nên chưa thử qua mà thôi.

Với lại hôm nay vừa nhìn thấy thiếu niên này trong lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ khó trách có nhiều người đến thanh lâu như vậy. Đúng vậy, chỉ cần nhìn thấy thiếu niên trước mắt này thanh lệ vô song, xinh đẹp nho nhã, cũng có thể làm lòng người nảy sinh cảm giác vui vẻ. Nhưng tú bà vì sao đối với hắn một bộ dáng tàn ác? Hay là thiếu niên trước mắt này đã là tiểu quan hết thời rồi sao? Không thể nào, để tiểu quan này đứng đầu bảng mới xứng với chữ quốc sắc thiên hương.

Một bụng nghi hoặc lại nghe tú bà cười cười nói: “ Tây Môn công tử có điều không biết, người đừng xem hắn ôn nhu yếu đuối một bộ dáng đáng thương nhưng thật ra cũng cứng đầu lắm, lúc hắn bán vào đây cổ tình ký giấy bán nghệ không bán thân, hừ, cảm kỳ thi họa thanh lâu ta đây chẳng lẽ không có sao? Có thể dùng được hắn sao? Bởi vậy ta chỉ cho hắn làm tạp dịch nhưng mà việc cón con này hắn cũng làm không xong.”

Tú bà vừa nói xong trong lòng Tây Môn Đoạt Hồng liền rõ ràng, thầm nghĩ, đúng rồi, thiếu niên này đích thực là có chuyện khó khăn gì, mới cho phép người đem hắn bán vào đây, cũng không chịu bán thân.

Tú bà này khinh thường tài nghệ của hắn, nhưng vì sao lại đáp ứng mua hắn? Khẳng định là nhìn trúng dung mạo mỹ lệ của hắn, nghĩ khi mua hắn xong rồi thì hảo hảo chà đạp, làm cho hắn cúi đầu thay đổi kẻ ước mà thôi.

Nghĩ như vậy, tâm trạng cũng bình thường trở lại, trong lòng biết thiếu niên kia đến cuối cùng cũng khó trốn khỏi bàn tay của tú bà, hắn dù sao cũng còn nhỏ tuổi, không thể nào là đối thủ của tú bà gian xảo, chẳng qua hiện tại tuổi hắn còn nhỏ, cho nên tú bà còn chưa xuất hết thủ đoạn đối phó hắn mà thôi. Nếu thực đến ngày đó, chỉ sợ hắn cho dù không muốn cúi đầu, cũng không phải do hắn lựa chọn được nữa.

Thiếu niên kia chỉ làm Tây Môn Đoạt Hồng bận tâm một lúc, cũng không lưu lại ấn tượng. Về sau thời điểm tâm trạng tốt, cũng ghé thanh lâu vài lần, mỗi lần đều gặp thiếu niên kia, đối phương như trước không nói lời nào, im lặng mà nhường đường đi cho hắn. Nếu là người khác, hắn cũng sẽ không để ý, nhưng thiếu niên này thật sự quá mức xinh đẹp, cho nên luôn nhìn không được mà ngắm nhìn nhiều hơn.

Chớp mắt một cái, ba tháng đã thoáng qua, một buổi tối không có việc gì, chẳng biết tại sao, liền nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên luôn im lặng kia, bởi vậy lại đứng dậy đi đến thanh lâu, đương nhiên, chủ yếu là tìm Yếu Thủy, hắn đối với thiếu niên kia, mặc dù thấy thương thức, nhưng lại không hề có một tia dục vọng.

Ai ngờ mới bước vào cửa, thì cảm thấy phòng khách một trận ồn ào, hỏi người bên cạnh, mới biết được một tiểu quan tên Hoa Kính Hương hôm nay sẽ khai bao, những người này đều là đến để giành đêm đầu tiên của Hoa Kính Hương.

Tây Môn Đoạt Hồng giấu cợt cười một tiếng, loại chuyện nhảm chán này hắn cũng không muốn dính vào, vừa muốn xoay người lên lầu, chợt nghe một trận hoan hô vang lên, nhìn lại, liền gặp trên lầu hai là một hoa y nam tử, thể nhưng người đó chính là thiếu niên thanh tú kia.

Tây Môn Đoạt Hồng kinh ngạc mở to hai mắt, nghĩ thầm hắn chính là Hoa Kính Hương? Khó trách nhiều người như vậy muốn tranh giành. Ai, đáng tiếc a đáng tiếc, ta tuy biết hắn nhất định không chạy khỏi bàn tay của tú bà, lại không hề nghĩ tới, ngày này thể nhưng lại đến nhanh như vậy.

Liền bắt giác lắc đầu thở dài một hơi, thầm nghĩ mặc kệ không muốn nhúng tay, vừa muốn trở lên lầu, chợt thấy có điều gì không đúng, xoay người nhìn lên, quả nhiên phát hiện Hoa Kính Hương trên mặt là nụ cười yếu ớt, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại hiện lên một vẻ cương nghị mà quyết liệt, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười vô cùng quý dị.

Không tốt, trong lòng vừa mới hiện ra hai chữ này, liền nhìn thấy thiếu niên đứng trên lầu cao đang bị mọi người treo giá, im lặng vẻ mặt cương nghị không nói tiếng nào, bỗng nhiên vươn mình nhảy xuống phía dưới.

Phòng khách thanh lâu này vô cùng rộng lớn, lầu lại cao, Hoa Kính Hương lại đang đứng trên đài cao ở lầu hai, nếu nhảy xuống, dù không ngã chết, chỉ sợ cũng là tàn tật suốt đời.

Lập tức mọi người la ầm lên, lại không một người nào dám tiến lên cứu hắn, ai cũng sợ chính mình cứu không được mà sẽ bị hắn đè thành đệm thịt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay tại lúc chỉ mảnh treo chuông, Tây Môn Đoạt Hồng muốn nghĩ cũng không kịp nghĩ liền phóng người lên, một chiêu “chim yến bay vào rừng”, liền đem thiếu niên kia ôm vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng mà rơi xuống mặt đất.

Dưới ánh đèn cảm thấy hàn quang chợt lóe, kịp phản ứng, Tây Môn Đoạt Hồng dựa vào kỹ năng chiến đấu vô số lần mà bắt được tay của thiếu niên, ngay sau đó, hắn nhìn thấy trên tay của thiếu niên một thanh đao gọt hoa quả, mũi đao hướng phía dưới, hướng ngực của chính mình mà đâm tới.

Xem ra Hoa Kính Hương này cũng là sợ chính mình nhảy xuống không chết, nhưng không muốn bị làm nhục, vì vậy đã chuẩn bị tốt để được chết. Tây Môn Đoạt Hồng thở dài, thiếu niên này tính tình thật cương liệt, đối với lòng cương nghị không sợ chết của Hoa Kính Hương có vài phần khâm phục.

Lúc này mọi người một khắc nháo nhào cả lên, tú bà một giọng ác thanh ác khí mắng chửi không ngừng, lại nhìn đến đao gọt hoa quả trong tay Hoa Kính Hương lại không nói lời nào.

Hoa Kính Hương bình tĩnh ngẩng đầu lên, hai mắt trong như nước bình tĩnh nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, trầm giọng, từng chữ từng chữ nói: “Người nếu không thể mang ta đi khỏi, thì giúp ta đem con dao nhỏ này cắm vào trái tim ta, hãy để ta có một kết thúc sạch sẽ.”

Tây Môn Đoạt Hồng từng gặp qua vô số nam nhân có ngạo khí cùng cương liệt, hắn là Ma cung cung chủ,

người bên cạnh không có một chút ngạo khí, cũng không xứng cùng hắn đứng chung một chỗ. Huống hồ nếu là người trong giang hồ, cần nhất chính là ngạo khí, ngạo khí của nhiều người đều là tự đại, tự đánh giá cao bản thân mình, nhưng thiếu niên tên Hoa Kính Hương này ngạo khí không phải là tự đại, mà là một loại khí thế khiến người khác phải tán dương.

Ngạo khí của thiếu niên trước mắt này làm cho Tây Môn Đoạt Hồng ngỡ ngàng. Có lẽ là do khuôn mặt tinh tế xinh đẹp tuyệt trần cùng loại ngạo khí kia thật khó để có được trong một con người.

Thật ra, thân hình của Hoa Kính Hương so với đa số nam nhân vạm vỡ còn muốn cứng rắn hơn, ngay cả khi hắn nói ra những lời này, đều là một bộ dạng bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho Tây Môn Đoạt Hồng không kiềm chế được nổi lên một tia tôn kính.

“Được, ta mang người rời khỏi đây.” Tây Môn Đoạt Hồng giờ phút này cũng không biết mình bị làm sao, chỉ biết hắn đã đem dao nhỏ trong tay Hoa Kính Hương ném xuống dưới, sau đó cứ như vậy ôm Hoa Kính Hương lên, đối với tú bà nói: “Hắn đã được chuộc thân, người cứ ra giá, ta cho người ở lại thanh toán.” Nói xong liền ôm Hoa Kính Hương ra khỏi thanh lâu.

Khổ sở nhất chính là tùy tùng đi theo Tây Môn Đoạt Hồng đến câu lan viện, nghe thấy mệnh lệnh của chủ tử, nào có thể không tuân theo, đối với tú bà ra giá trên trời, còn đang đếm ngân phiếu trả cho tú bà a, trong lòng thầm nghĩ: thật may mắn chủ tử để cho ta ở lại trả tiền, nếu chủ tử ở lại có phải hay không sẽ trả nhiều gấp đôi không tính toán gì không a, ôi, làm tùy tùng cũng thật mệt mỏi.

Tây Môn Đoạt Hồng ôm Hoa Kính Hương ra cửa, đang muốn đi tiếp, lại nghe người trong lòng khê nói một câu: “Ta có thể tự mình đi.” Thanh âm trong trẻo lộ ra cho người khác cảm giác hắn đang e lệ.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên khuôn mặt tuyết trắng của Hoa Kính Hương phiem một mạc hồng sắc, diễm lệ đáng yêu không thể tả bằng lời.

Tây Môn Đoạt Hồng mỉm cười, thả hắn xuống, trêu ghẹo nói: “Lúc ngươi tìm chết chính là đại nghĩa Lãm Nhiên hào phóng vô cùng, mỗi chữ nói ra đều có một cỗ khí phách, sao bây giờ lại thẹn thùng?”

Hoa Kính Hương tựa hồ có một chút giận dữ trừng mắt liếc Tây Môn Đoạt Hồng một cái, lộ ra một khuôn mặt đang tức giận sống động vô cùng, thật là một mặt phong tình vạn chủng, người người say đắm.

“Thiên cổ gian nan duy nhất tử. Làm người nếu có thể chết đúng theo ý mình, tự nhiên tất cả mọi thứ sẽ không còn quan trọng. chính là hiên tại ta có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu là ai khác cũng sẽ sợ hãi như ta, chuyện này thì có cái gì kỳ quái chứ.”

Đại khái nghĩ rằng biểu hiện giận dữ của mình đối với Tây Môn Đoạt Hồng có chút bất công, vì thế Hoa Kính Hương hạ mi mắt không liếc hắn nữa, thản nhiên giải thích một hồi.

“Di? Ngươi thật sự biết sợ sao? Ta thấy lúc ngươi nhảy xuống, ngay cả một tia do dự cũng không có, không nghĩ tới ngươi như vậy cũng sẽ chết a?” Tây Môn Đoạt Hồng kinh ngạc nhìn Hoa Kính Hương, phát hiện

thiếu niên này thật sự là rất thú vị.

“Tất nhiên là sợ hãi. Có ai không sợ chết chứ? Tục ngữ nói, chết tử tế không bằng lại còn sống. Chính là ta không muốn làm công cụ vui đùa của nam nhân, vậy chỉ có cái chết có thể giúp ta giải thoát. Nếu không, lúc này ta có thể lấy cái chết để thỏa hiệp với tú bà, nhưng mà tú bà sớm hay muộn cũng đối ta hạ xuân được, khi đó, chỉ sợ ngay cả chết ta cũng không làm được “

Hoa Kính Hương cắn môi, đôi mày thanh tú gắt gao nhăn lại, cho thấy thời điểm hần chọn lựa sinh hay tử kiên quyết vô cùng.

“Không nghĩ tới người còn nhỏ tuổi, lại thật có chủ kiến như vậy.” Sự khâm phục của Tây Môn Đoạt Hồng với Hoa Kính Hương lại tăng thêm một phần.

Ngay sau đó, đã thấy Hoa Kính Hương tròn tròn đôi mắt, kinh ngạc kêu lên: “Còn nhỏ tuổi? Ai nói cho người biết ta tuổi còn nhỏ? Ta năm nay đã muốn hai mươi ba rồi a.”

“Hai mươi ba?”

Tây Môn Đoạt Hồng từ xưa đến giờ luôn là một bộ dạng mọi sự đều biết nhưng khi nghe Hoa Kính Hương nói nhin không được lui về sao lão đảo từng bước, oán hận nhìn Hoa Kính Hương, người này đã hai mươi ba tuổi, nhìn thoáng qua so với mình mười tám tuổi còn muốn trẻ hơn, lão thiên gia cũng quá sung ái hần đi.

“Đúng vậy a, hai mươi ba tuổi. Có thể lúc trước nhà ta hảo, cho nên chưa từng làm việc vất vả, nên nhìn ta trẻ hơn tuổi thôi.”

Hoa Kính Hương cười khở một tiếng, thở dài nói: “Ta là một đứa nhỏ trong sạch a, cầm kỳ thư họa cũng tinh thông vài phần, còn từng theo một sư phó học y thuật, độc được, ai ngờ kết quả là, nhà ta gặp đại biến cố, ta hạ độc độc chết cừu nhân, sợ bị kiện, mới sẽ đem mình bán nơi gió bụi này, tương lai vô cùng mù mịch...”

Hần nói tới đây sẽ không nói hơn nữa, lại thở dài.

Tây Môn Đoạt Hồng đã hiểu được sự tình của hần, trách không được hần lại ký giấy không bán thân, thì ra là hần đem chính mình đi bán, tiểu quan địa vị thấp, không có khả năng giống nữ tử lấy cầm kỳ thư họa cho khách nhân thưởng thức, cho nên tú bà mới nghĩ biện pháp làm khó dễ, làm cho hần chấp nhận bán thân.

Tây Môn Đoạt Hồng nghĩ đến đây, chợt nghe Hoa Kính Hương nhẹ giọng nói: “Những lời này, ta vốn sẽ không cùng bất luận kẻ nào nói, nhưng người đã cứu ta một mạng, ta nhất định phải nói cho người biết, hai tay của ta đã nhuộm máu, người có hay không muốn thu nhận ta, là do người lựa chọn.”

Hoa Kính Hương nói tới đây, nhin không được lại cắn môi, Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy hần hành động

thật đáng yêu, chưa kịp nói gì đã thấy hấn gục đầu xuống nhẹ giọng nói: “Còn về số bạc đó, ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho người, bất quá có lẽ hơi chậm một chút.”

“Ngô, không cần như vậy. Nói đến chuyện đó, là ta tự mình lựa chọn cứu người, không ai bức ta, hơn nữa người vốn cũng đã cho ta tự lựa chọn, là ta lựa chọn không đem dao nhỏ xuyên vào tim người. Nếu như vậy, ta đối với người phải có trách nhiệm. Người nói hai tay người dính máu tươi, người không biết máu tươi trên tay ta so với người còn muốn nhiều hơn, người muốn tới chỗ ta hay không, là do người lựa chọn.”

Tây Môn Đoạt Hồng nói như vậy làm cho Hoa Kính Hương mở to hai mắt nhìn, bất quá rất nhanh sau đó, hấn liền nghe được Hoa Kính Hương trịnh trọng nói: “Ta tin tưởng người là một anh hùng, trên thế giới này, luôn luôn xuất hiện để cứu người, người chịu thu lưu ta, ta đi theo người.”

“Anh hùng?” Tây Môn Đoạt Hồng suýt nữa lời khen ngợi này làm cho sặc, hấn không nói gì ngẩng đầu, nghĩ thầm không nghĩ tới ta Ma cung tổng cung chủ, thậm chí có một ngày đạt được danh hiệu anh hùng, nếu để cho huynh đệ khác nghe được, không biết sẽ là biểu cảm như thế nào.

Hoa Kính Hương cứ như vậy đi theo Tây Môn Đoạt Hồng về tổng bộ của Ma cung, hấn tuy rằng không có võ công, nhưng là một bộ dạng xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng hòa ái, không quá vài ngày, liền cùng bọn hạ nhân hòa hợp sống chung. Ở trong cung, cho dù là chức vị như thế nào, nhưng toàn bộ đều là cao thủ, dù vậy mọi người lại đều vô cùng nghe lời Hoa Kính Hương.

Tây Môn Đoạt Hồng đem Hoa Kính Hương mang về giao cho tổng quản, thì không có gặp qua hấn, chính là ngẫu nhiên kêu tổng quản đến hỏi một chút tình hình của hấn, nghe nói ở trong này sống cũng rất tốt, làm hấn cũng thấy an tâm.

Qua hai tháng, Tây Môn Đoạt Hồng muốn bế quan tu luyện tôn ma chuẩn bị nguyệt tâm pháp, tuy rằng hấn là tổng cung chủ, nhưng tôn ma chuẩn bị nguyệt tâm pháp này hấn là một trong bảy người luyện tới tầng cao như vậy, dù vậy hấn vẫn thường xuyên chăm chỉ tu luyện, nhưng mà tâm pháp này thực sự khó luyện a, mặc dù chăm chỉ, muốn nâng cao một bước cũng là khó như lên trời.

Bế quan một tháng, tuy rằng không cao hơn một tầng, nhưng tu vi ở tầng sáu của hấn đã có nhiều tiến bộ, điều này cũng khó thực hiện, bởi vậy Tây Môn Đoạt Hồng cũng thực sự vừa lòng.

Thời điểm bước ra ngoài, đã là đêm, bầu trời đầy sao, trong không khí thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ của hoa mai, Tây Môn Đoạt Hồng nhớ tới lúc hấn vừa bế quan, cả vườn hoa này ngay cả nụ còn không có, hiên giờ thế nhưng cả một vườn hoa tranh nhau nở, thật là làm lòng người thoải mái.

Mọi âm thanh đều đình chỉ, bốn phía một tiếng động nhỏ cũng không có, một viện đầy hoa mai nhẹ nhàng như bình bồng dưới trăng, phá lệ thanh tĩnh lạ thường.

Tây Môn Đoạt Hồng không phải là một thơ nhân, bất quá khi nhìn đến cảnh sắc trước mắt, cũng không khỏi trong lòng truyền đến một trận xúc động nổi hứng muốn ngâm thơ.

Chính là còn chưa kịp mở miệng, cước bộ của hắn liền đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn đến khoảng không cách đó không xa, một người đang đứng dưới ánh trăng, một thiếu niên đang đứng trong vườn mai.

Như tiên nhân hạ phàm, thiếu niên một thân bạch y, làn gió nhẹ thổi qua tóc hắn bay nhẹ nhàng trong gió, ngũ quan xinh đẹp, khí chất xuất trần, trong phút chốc, Tây Môn Đoạt Hồng hiểu được cái gì gọi là phong hoa tuyết đại, cái gì gọi là nghiêng nước nghiêng thành.

Lúc vừa mới nhìn thấy, Tây Môn Đoạt Hồng còn tưởng Hằng Nga tiên tử lạc bước xuống nhân gian, bất quá giây sau hắn thì biết mình sai lầm rồi.

Hằng Nga không có khả năng là một nam nhân đi, hơn nữa khuôn mặt kia, chính hắn còn cảm thấy có chút quen thuộc a, suy nghĩ kỹ một chút liền nhớ ra, đây là Hoa Kính Hương thiếu niên hắn đem về a.

Đã trễ thế này, thời tiết rét lạnh, không biết đối phương ở trong này làm gì. Tây Môn Đoạt Hồng có chút ngạc nhiên, nhẹ nhàng tiếp cận Hoa Kính Hương, phát hiện hắn không phải đang thưởng mai.

Chỉ thấy Hoa Kính Hương tay trái đưa lên một cái lọ nhỏ tinh xảo, tay phải nhẹ nhàng đặt lên cành mai, run nhẹ nhẹ, liền có tuyết lọt vào trong lọ, thì ra hắn đích thực là ở trong này thu thập tuyết thủy.

Tây Môn Đoạt Hồng lại kinh ngạc, thầm nghĩ trời lạnh thế này, lại là đêm khuya, hắn chạy đến đây chỉ để làm chuyện này? Có thể nói tính trẻ con vẫn còn a, việc này so với đắp người tuyết có lẽ giống nhau, nhìn một vẻ mặt một bộ dáng nghiêm túc đó, ngộ, chẳng lẽ tuyết thủy trên hoa mai đáng chú ý đến thế sao?

Nghĩ đến đây, liền tiến lên từng bước, đưa tay vỗ vỗ vai Hoa Kính Hương, trầm giọng nói: “Đã trễ thế này, người chạy tới đây làm cái gì?”

Hoa Kính Hương tựa hồ là hoảng sợ, chợt quay đầu, thấy rõ là hắn, trên mặt xuất hiện một mặt kinh ngạc, bất quá chỉ thoáng qua, khẽ cười nói: “Ta đến đây thu thập tuyết thủy trên hoa mai, cung chủ cũng không ngủ được sao, lại lạc bước đến nơi đây?”

Tây Môn Đoạt Hồng thản nhiên nói: “Ta bế quan luyện công, vừa mới xuất quan, trên đường đi ngang qua đây, liền thấy dưới ánh trăng một tuyết đại giai nhân đang thưởng mai, ta thầm nghĩ viện trồng mai này thực sự có sức hấp dẫn a, thế nhưng lại câu dẫn được hằng nga tiên tử, ai ngờ vừa bước tới nhìn, thì ra đó là người.”

Hoa Kính Hương nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, ánh mắt vừa giận dữ vừa buồn cười, khẽ cắn chặt môi, tựa hồ là không biết nên nói cái gì cho tốt, qua một lúc lâu, bỗng quay đầu đi chỗ khác nổi giận nói: “Cung chủ, người phải chú ý thân phận, lời nói ra chẳng phải nên là lời vàng ý ngọc sao, sao lúc mở miệng lại nói lời vui đùa như vậy.”

“Lời vàng ý ngọc đó là giành cho hoàng đế.”

Tây Môn Đoạt Hồng thấy Hoa Kính Hương một bộ dáng giận dữ mà không dám nói gì, chỉ cảm thấy càng thêm đáng thương đáng yêu, nhìn không được lại nghĩ muốn trêu ghẹo: “Ta sợ dĩ làm một người trong gian hồ, lý do chính là được tự do tự tại, nghĩ cái gì đến lời vàng ý ngọc a.”

Hoa Kính Hương lại nhẹ nhàng trừng mắt liếc hắt một cái, đơn giản xoay người sang chỗ khác tiếp tục thu thập tuyết thủy, một bên nói: “Đêm đã khuya, cung chủ xin đi về nghỉ ngơi đi, ta thu thập đầy lọ này, cũng sẽ trở về a.”

“Không sao, dù sao ta cũng không buồn ngủ.” Tây Môn Đoạt Hồng không tự giác cứ đi theo Hoa Kính Hương bước chân cứ tiến về trước, một bên hiếu kỳ nói: “Người thu thập tuyết thủy này, tuyết thủy có tác dụng gì sao? Tuyết thủy trên hoa mai chẳng phải cũng là tuyết sao? Nay mai trong hoa viên nơi nơi đều là tuyết, cứ chọn đại một chỗ sạch sẽ, sau đó thu thập là được rồi.”

Hoa Kính Hương mỉm cười nói: “Không thể nói như vậy a, lúc nhà của ta còn chưa bị địch nhân hãm hại, ta thường hay đi đến một ngôi chùa, trụ trì nơi đó là bằng hữu của ta, mỗi lần ta đến đều lấy trà ngon nhất chiêu đãi ta, loại trà đó tỏa hương bốn phía, ta cũng được coi như đi không ít nơi, nhưng lại chưa từng uống qua trà ngon như vậy. Trà ngon như vậy là nhờ vào việc pha bằng tuyết thủy đầu mùa trên hoa mai, mà tuyết thủy cũng có thể làm thuốc dẫn, trước kia sống lưu lạc, trong lòng không hề thanh thản, hiện giờ không có việc gì làm, mai viện này cũng được chăm sóc thật tốt, xé chiều hôm nay khi ta vừa nhìn thấy tuyết rơi, ý niệm này liền nổi lên trong đầu ta, khó khăn lắm mới đợi được tuyết ngừng, ta lập tức tới đây.”

Tây Môn Đoạt Hồng nhìn không được cười nói: “Thật là một người văn nhã, không giống ta người trong gian hồ, sẽ không bao giờ nảy sinh loại tâm tình này, bất quá chỉ nghe người nói, cũng khiến ta cảm thấy muốn thưởng thức a.”

“Đợi cho đến mùa xuân, tuyết tan, ta thay cung chủ pha trà, để cho cung chủ cảm thụ tốt nhất thể nào là trà ngon a.” Hoa Kính Hương mỉm cười, đưa tay phất nhẹ rơi xuống một vụn tuyết nhỏ.

Tây Môn Đoạt Hồng thật sự không thể có kiên nhẫn như Hoa Kính Hương, đoá hoa mai vốn là không lớn, chỉ lấy một chút tuyết ở chỗ nhụy hoa, cứ chọn đại một chỗ trong hoa viên rồi hốt đại coi bộ còn dễ hơn nhiều, lúc đầu hắt còn cảm thấy vô cùng thú vị, nhưng nhìn không đến nửa khắc đồng hồ, liền cảm thấy nhàm chán, dằn dò Hoa Kính Hương sớm trở về nghỉ ngơi, liền xoay người rời đi.

Đi một đoạn xa, quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Hoa Kính Hương đang ở nơi đó thu thập tuyết thủy, dung mạo tuyệt mỹ xuất trần nhưng lại lạnh lùng, giống như hồng mai, mờ ảo ẩn hiện lãng mạn dưới ánh trăng, tựa như tiên nhân bước ra từ trong một bức tranh được vẽ tỉ mỉ đến từng nét, chỉ nhìn như thế, liền có thể làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Người này... Tây Môn Đoạt Hồng nghĩ nghĩ mỉm cười lắc lắc đầu, lại nhìn một chút, liền không nhìn nữa quay đầu rời đi.

Trong nháy mắt đã là tháng chạp, trong Ma cung cao thấp đều bận rộn chuẩn bị. Tây Môn Đoạt Hồng lại bận tới mảy mảy tới mảy, khó khăn lắm mới đến được hai mươi tháng chạp, mọi chi phí, tiền lãi, báo cáo của các cung từ khắp nơi chuyển đến đã được giải quyết xong, hắt lúc này mới thở ra một hơi, ở trong phòng nửa ngày nhàn nhã.

Thời điểm chàng vạng tối, chợt nghe ngoài cửa có người nói chuyện, Tây Môn Đoạt Hồng liền đi ra xem, chỉ thấy Hoa Kính Hương cùng đại nha hoàn phụ trách trong viện này nói gì đó, nhìn thấy hắn, hai người cười nhẹ bước lên.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tây Môn Đoạt Hồng có chút kỳ quái, bên cạnh Hoa Kính Hương là vài người cũng không phải người hầu hạ trong viện của hắn, Hoa Kính Hương ngày thường hẳn đều không gặp được, lại nghĩ không biết hôm nay Hoa Kính Hương mang theo người tới đây làm gì.

“Cung chủ, Hoa công tử nói đã gần cuối năm, mà mấy ngày nay người lại bận rộn, khó khăn hôm nay cung chủ không bận việc gì, cho nên Hoa công tử tìm người đến đây may quần áo mới cho cung chủ. Ta nói cung chủ không cần, nhưng hắn nhất định phải làm, cho nên nô tỳ cũng không thể ngăn cản được.”

Đại nha hoàn Trần Trần vừa nói, ánh mắt trộm nhìn ngắm Hoa Kính Hương một cái, ánh mắt kia nhu tình như nước, đối với người phong hoa tuyết nguyệt đều chậm hiểu như Tây Môn Đoạt Hồng, cũng có thể nhìn ra trong ánh mắt này có một phần tình ý.

“Ta vẫn còn quần áo a.” Tây Môn Đoạt Hồng lắc đầu bật cười, thản nhiên nói: “Không cần thiết, nói sau ta là cung chủ, mặc quần áo không phải lắng la chính là tơ lụa, cần gì phải có thêm quần áo mới?”

Hắn vừa dứt lời, Hoa Kính Hương cười nhẹ nói: “Lúc bình thường thì sao cũng được, nhưng hôm nay bất đồng, hiện tại là lễ mừng năm mới nhất định phải may vài bộ quần áo mới a, thì ra ngươi còn biết mình là cung chủ a, ta cũng không biết kiếp trước ngươi đã đốt bao nhiêu hương, một người như ngươi không tự cao tự đại, không để ý vẻ bề ngoài như ngươi vậy mà cũng có thể làm cung chủ, thật kỳ lạ.”

Tây Môn Đoạt Hồng liếc mắt nhìn Hoa Kính Hương một cái, chỉ thấy đôi mày thanh tú của hắn cong lên, khóe miệng một mặt mỉm cười, hé ra khuôn mặt xinh đẹp nho nhã giống như đang tỏa ra hào quang, chói lọi, trong lòng hắn không khỏi một trận rung động nhẹ nhàng tựa hồ nếu không để ý thì không thể nào biết được. Gật đầu cười nói: “Được rồi, cứ theo ý ngươi đi, chỉ không biết những lời ngươi nói lúc này là mắng ta hay là khen ta đây?”

“Tất nhiên là đang khen a, tiểu nhân chưa ăn qua gan hùm mật gấu bao giờ a.”

Hoa Kính Hương “Xì” một tiếng bật cười, từ trước đến nay hắn luôn một bộ dạng ổn trọng bây giờ cười lên càng thêm hoạt bát đáng yêu, so với lúc ở kỹ viện một bộ dạng cúi đầu im lặng, không biết đẹp hơn bao nhiêu lần.

Tây Môn Đoạt Hồng chỉ cảm thấy hắn cười, trong lòng mình cũng dễ chịu hẳn lên, vì thế để cho nhóm thợ may đo dáng người, Hoa Kính Hương đứng ở một bên nhìn, đợi cho mọi việc xong xuôi, dẫn nhóm thợ may đi xuống, kiểu dáng quần áo đều do hắn chọn lựa, Tây Môn Đoạt Hồng lật lí vụn ký, sao có thể vì một ít chuyện nhỏ như thế này mà bận tâm.

Tuy rằng làm rất gấp, nhưng đến tận hai mươi tám tháng chạp quần áo mới được may xong. Hoa Kính Hương đi tới hậu viện, nghe nói cung chủ còn trong phòng ngủ, thì tự mình đi vào, đã thấy Tây Môn Đoạt Hồng vừa mới rửa mặt chải đầu xong, đang ngồi ở tháp thượng bên cửa sổ đọc sách.

Thấy hần đến, Tây Môn Đoạt Hồng liền muốn gọi bọn nha hoàn tiến vào, lại nghe Hoa Kính Hương cười nói: “Các nàng bận rộn như vậy, một chút việc nhỏ, người không cần phải gọi, có ta ở đây là được rồi.”

Tây Môn Đoạt Hồng gật gật đầu, đem áo khoác cởi xuống, tùy ý Hoa Kính Hương thay các bào phục kiểu dáng khác nhau.

Bên trong huân hương lượn lờ, màn trướng rủ xuống. Hoa Kính Hương cùng Tây Môn Đoạt Hồng nói cũng không nói, chỉ sửa lại quần áo, vài tiếng sột soạt khi quần áo va chạm, một cảm giác yên tĩnh khiến lòng người cảm thán.

3. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 2

Tây Môn Đoạt Hồng tuy rằng là Ma cung tổng cung chủ, nhưng mà trời sinh tính tiêu sái không thể kiềm chế được, hần lại là người trong giang hồ, cũng không quan trọng cách sống như thế nào, thường đi nơi phong hoa tuyết nguyệt cũng chỉ để giải quyết dục vọng, hần chưa từng được cảm thụ qua cảm giác dịu dàng cẩn thận như vậy.

Nhìn đến Hoa Kính Hương, dung mạo khuynh quốc, cũng không hề có một tia yếu mị. Động tác lưu loát cử chỉ dịu dàng, trái tim Tây Môn Đoạt Hồng không kiềm được mà rung động nhẹ nhàng, bỗng nhiên cười nói: “Hoa Kính Hương, người thực đúng là mỹ nhân, bổn cung coi như là nhìn qua vô số người, nhưng nói đến mỹ nhân chân chính thì người là người đầu tiên.”

Lời vừa thốt ra, Tây Môn Đoạt Hồng cũng có chút hối hận, thăm nghĩ chính mình khi nào thì trở nên càn rỡ như vậy, tuy là không muốn nói như vậy, nhưng loại ngữ khí trên đùa thể này không nên nói, nhất là với một người tính tình cương liệt như Hoa Kính Hương, liệu có thể chấp nhận lời nói như vậy?

Nhưng không ngờ Hoa Kính Hương vẫn không để ý, hần chính là một bên cúi đầu thay Tây Môn Đoạt Hồng sửa sang lại đai lưng, một bên lãnh đạm cười nhạt nói: “Cung chủ sao lại nói ra những lời đó? Không cần nói đến ai khác, chính là các đầu bảng ở thanh lâu, ta thì so ra còn rất kém a, ngày đó tú bà dùng thủ đoạn bắt ta bán thân, cũng bắt quá là nhìn thấy ta nhẫn nhục chịu đựng, cho nên nghĩ muốn hành hạ ta mà thôi.”

“Phải không?.” Tây Môn Đoạt Hồng nhìn thấy Hoa Kính Hương có thể mặt không biến sắc bàn luận về đề tài này, hiển nhiên Hoa Kính Hương hần đã đem quá khứ dọn dẹp sạch sẽ, trong lòng cũng vui.

Lập tức ha hả cười nói: “Bàn luận dung mạo, người mặc dù là cực xinh đẹp, nhưng thật ra cũng không phải là người đẹp nhất. Nhưng mà cái gọi là mỹ nhân, là nên lấy hoa vì mạo lấy nguyệt vì thần lấy ngọc vì cốt lấy băng tuyết vì da lấy thơ từ vì trái tim, những người khác có cái này thì thiếu cái kia, chỉ có người, hành động cử chỉ không lúc nào là không đẹp, cho nên ta mới nói người là mỹ nhân chân chính.”

Tây Môn Đoạt Hồng đang nói, Hoa Kính Hương nhin không được lại là cười, lắc đầu nói: “Lời nói khích lệ này, thật là, làm sao ta có thể nhận được? Những lời cung chủ vừa nói này, tuy rằng từ ngữ cực mỹ, nhưng

đó là để ám chỉ nữ nhân, chẳng lẽ người cảm thấy lời nói cử chỉ của ta có mang theo nồng đậm son phấn của nữ nhân sao?”

Tây Môn Đoạt Hồng hoảng sợ, vội vàng làm sáng tỏ nói: “Không phải như vậy, ta không hề thấy người ẻo lả, chính là cảm thấy người rất đẹp, chỉ là xinh đẹp mà thôi, ai quy định nam tử xinh đẹp phải có khí chất của nữ nhân chứ, nếu là như thế, Phan An, Tống Ngọc cũng không thể được nhiều người ca ngợi như thế.”

Lúc hai người nói chuyện, tất cả quần áo đã được mặc thử một lần, đều vô cùng thích hợp, mặc vào cũng vô cùng khí phái tinh xảo, Hoa Kính Hương có chút vừa lòng, lẩm bẩm: “Những người này may thật vô cùng chăm chỉ, quần áo thật sự rất tốt.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười nói: “Nếu như thế, người đi xuống thưởng cho họ một chút, ta nghe tổng quản nói, mấy ngày nay hẳn quá bận rộn, cũng chia bớt công việc quản sự cho người làm, tất cả mọi người đều khen ngợi người làm rất tốt, chờ sang năm, ta liền bảo tổng quản tìm công việc thích hợp cho người quản, người hãy cố gắng học hỏi, tổng quản đã lớn tuổi, thêm vài năm nữa ta liền cho hẳn trở về an hưởng tuổi già, đến lúc đó ta có thể chọn một người trong số quản sự trong cung thay thế vị trí tổng quản.”

Hoa Kính Hương trong lòng vừa động, biết Tây Môn Đoạt Hồng đây là đang ám chỉ chính mình. Ngẩng đầu lên nhìn đối phương một cái, bỗng gục đầu xuống buồn bã nói: “Cung chủ đối với ta có ơn cứu mạng, hiện giờ ta ở trong cung, không cần bán tiếng cười cho kẻ khác, ta đã thực sự thỏa mãn, làm sao có thể hy vọng xa hơn. Huống hồ người là tổng cung chủ, cũng nên có tâm đề phòng người khác, ta dù sao cũng là người ngoài, vị trí này làm sao có thể giao cho ta.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười ha ha, một bên nhìn Hoa Kính Hương đem này quần áo sắp xếp lại, một bên ngồi ở ghế trên nói: “Thử quần áo nửa ngày, tóc có chút rối, người có thể hay không chải tóc giúp ta? Nếu không được thì ta sẽ gọi người đến đây, giúp ta thay trâm một chút, có cái gọi là chủ nhà không nên làm phiền khách nhân a.”

Hoa Kính Hương lại vừa tức giận vừa buồn cười, âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm cung chủ dầu gì cũng là người văn võ song toàn, như thế nào có đôi khi nói chuyện lại như trẻ con khiến người ta thấy buồn cười.

Vừa nghĩ, liền đến bên cạnh cầm lấy tóc Tây Môn Đoạt Hồng, tỉ mỉ thay hẳn chải, lại nghe Tây Môn Đoạt Hồng nói: “Người nói ta không tâm phòng người, ta đây không thừa nhận a, không có tâm phòng người ta có thể sống đến bây giờ sao? Chính là ta và người phi thường hợp nhau, đừng nghe người khác nói gì, mạng của người là ta cứu thân người là ta chuộc về, người làm việc chăm chỉ, báo đáp ta là được rồi, hắc hắc.”

Hoa Kính Hương nói: “Lời này của cung chủ cũng không phải là sai, mạng của ta là người nhắc về, huống chi hiện giờ Ma cung là nhà của ta, nhà tốt, ta tự nhiên là vui rồi, làm sao có đạo lý không làm việc chăm chỉ được.”

Tây Môn Đoạt Hồng vỗ tay một cái, cười nói: “Liền quyết định như vậy, cho nên theo lời người nói, tương lai ta cho người làm tổng quản, còn chỗ nào không thỏa đáng sao?” Lời còn chưa nói xong, hai người đều cười rộ lên.

Mười lăm tháng sau, vài vị Ma cung chia cung chủ cũng đều đến, Tây Môn Đoạt Hồng vô cùng cao hứng, từ khi mọi người chia ra tiếp quản các cung khác nhau, các huynh đệ liền không thể giống lúc trước sớm chiều sống chung nghiên cứu võ đạo.

Chẳng qua trong lòng vui, ngoài miệng lại không nói nhiều, lạnh lùng nói: “Mấy người các người, lễ năm mới đã qua, còn tới đây làm gì? Đón ngày hai tháng hai sao?”

Hai tháng hai là tết âm lịch là ngày cuối của lễ đón năm mới, tục ngữ nói “Qua hai tháng hai, thả đại dài tuyến.” Nói đúng hơn là hai tháng hai qua đi, lễ đón năm mới mới được hoàn tất.

Bọn người Nam Cung Giang Độ cười hì hì, chỉ có Tây Môn Lãm Nhiên không nói lời nào, Tây Môn Đoạt Hồng nhìn hắn một bộ dạng chuyện gì cũng không liên quan tới ta, nhin không được thở dài, lắc đầu nói: “Lãm Nhiên, hiện tại đã đứng đầu một cung, biểu tình trên mặt cũng nên thay đổi đi.”

Tây Môn Lãm Nhiên không thèm nghe hắn nói, mọi người cũng không thèm để ý. Huynh đệ đang cùng nhau đàm tiếu, chỉ thấy ngoài cửa đi vào một người, thi lễ nói: “Tổng cung chủ, các vị cung chủ, yến hội đã chuẩn bị tốt, xin dời bước đến Thảm mai hiên dùng cơm.”

Hoa Kính Hương lời vừa nói xong, tầm mắt mọi người đều đặt trên người hắn, tán thưởng nói: “Thật khá, khó có được người nào có khí chất vậy, Đoạt Hồng bây giờ người càng ngày càng có khả năng nhìn người a.”

Hoa Kính Hương mỉm cười, gục đầu không nói, Tây Môn Đoạt Hồng lại cười nói: “Đó là đương nhiên, hiện giờ các người đều là bá chủ một phương, chỗ này của ta là tổng cung, dù sao cũng cần có vài người có khả năng a. Hắn gọi là Hoa Kính Hương, là ta năm trước thu nạp vào cung, đừng nhìn một bộ dạng nhu nhược, rất có khả năng, mấy ngày nay ta đang rèn luyện hắn, để hắn nhận chức tổng quản a.”

Hoa Kính Hương nghe thấy hai chữ nhu nhược, nhin không được khẽ nhăn cái mũi, động tác đáng yêu vô cùng. Bỗng nghe Tây Môn Đoạt Hồng muốn mình nhận chức tổng quản, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trái tim bỗng đập mạnh?

Năm trước không phải ám chỉ là hắn phải cùng những người khác cạnh tranh sao? Như thế nào năm cũ vừa qua, ta liền lên làm tổng quản sao, chẳng lẽ trong lúc lễ mừng năm mới ta đã làm việc tốt sao? Ta cũng không cảm thấy gì a, đơn giản chỉ là vài việc tầm thường.

Cho nên mới nói duyên phận con người vô cùng kỳ diệu, hai người Tây Môn Đoạt Hồng và Hoa Kính Hương, tuy rằng không phải nhất kiến chung tình, cũng là hợp ý nhau, nếu hợp ý, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm, đừng nói Hoa Kính Hương là người thông minh hoạt bát, nếu hắn có hơi chút thủ đoạn, dù có một chút bẩn thỉu, trong mắt của Tây Môn Đoạt Hồng, cũng là vô cùng hoàn mỹ.

Đông đi xuân đến, đảo mắt một cái gió xuân đã thoang thoảng thổi qua. Vị tổng quản đã làm trong cung hơn vài thập niên cuối cùng cũng được lui về thoái ẩn, Tây Môn Đoạt Hồng cố tình vì hắn an bài một chỗ ở để hắn ở cùng con cháu, cũng không có gì trở ngại, chúc vụ tổng quản liền được an bài cho Hoa Kính Hương.

Hoa Kính Hương tuy rằng tuổi còn trẻ đã được làm tổng quản, nhưng tính tình của hần công chính dịu dàng, lại thông minh tuyệt đỉnh, xử lý tốt vài chuyện đại sự trong cung, toàn bộ tổng cung cao thấp không ai không tán thưởng. Hơn nữa hần sinh bộ dạng nhu nhược, trong cung này toàn bộ đều có võ công, hần tự nhiên được nhiều người yêu mến.

Tây Môn Đoạt Hồng đối với hiện tượng này cũng vô cùng kinh ngạc, từ xưa đến nay ở bất kỳ địa phương nào cũng có tư dục, lợi ích riêng, có tư dục sẽ xảy ra tranh đấu, Ma cung tổng cung của hần cũng không ngoại lệ, hần còn tưởng rằng Hoa Kính Hương lí lịch thấp kém, khi nhận chức vị tổng quản sẽ làm nhiều người ganh ghét, sẽ có người âm thầm cản trở hần, cho nên Tây Môn Đoạt Hồng đã âm thầm chuẩn bị bảo vệ Hoa Kính Hương.

Ai ngờ tính toán nhiều như vậy lại không cần dùng đến.

Bởi vậy một ngày nọ có cơ hội gặp Hoa tổng quản ở hoa viên, đại cung chủ thì nhịn không được “cầm giận” nói: “Ta nói nếu người làm tổng quản, không biết sẽ có bao nhiêu người đổ kỵ hận người, nhưng hôm nay xem ra, người lại có thể thu phục lòng người, ta thật không rõ, người một thư sinh văn nhược, đến tột cùng người có thủ đoạn gì, ta đợi qua một năm rưỡi, trong cung cao thấp này đại khái chỉ biết người không biết ta.”

Hoa Kính Hương cũng biết Tây Môn Đoạt Hồng hay nói giỡn, vội vàng cúi mình vái chào, mỉm cười nói: “Cung chủ lời này tuy là vui đùa, cũng không nên nói lung tung, ta chỉ biết tận tâm vì cung chủ làm việc, nửa điểm ý tứ gì khác cũng không, nếu hoài nghi ta có dị tâm, hãy cho ta...”

Không đợi nói xong, miệng đã bị Tây Môn Đoạt Hồng che lại, nghe hần cười nói: “Hảo hảo đừng có thề, ta chẳng lẽ không tin người sao? Huống chi, cho dù người có tâm đoạt vị, người lấy cái gì để đoạt? Người một chút võ công cũng không biết.”

Hoa Kính Hương gật đầu nói: “Lời này thật sự có lý, ta cũng từng muốn học, Khả Từ đại ca nói ta khung xương đã thành, nhiều lắm võ công chỉ giúp cường thân kiện thể, không có khả năng trở thành cao thủ. Sau ta lại đứng trung bình tấn nửa khắc, thật sự là vất vả, trong cung sự vụ lại nhiều, ta đành buông xuôi.”

Hai người ngay tại hoa viên thảo luận trong chốc lát liền rời đi.

Từ đó Tây Môn Đoạt Hồng đối với Hoa Kính Hương càng thêm tín nhiệm cùng bội phục. Tuy rằng một người là tổng cung chủ, một người là tổng quản, đều là sự vụ bận rộn, nhưng đều là xử lí công việc trong cung, cho nên mỗi ngày luôn có cơ hội gặp mặt nhau, dù sao Hoa Kính Hương cũng là tổng quản, rất nhiều việc cần Tây Môn Đoạt Hồng định đoạt.

Trong nháy mắt, lại là một năm qua đi, hiện tại các vị cung chủ khác đều biết trong tổng cung có một vị tổng quản, được huynh đệ của mình sâu đậm sủng ái cùng thưởng thức, làm việc sạch sẽ, lưu loát, ít sử dụng thủ đoạn, tổng cung cao thấp không ai không thích hần, tất cả đều bảo hộ hần, như vậy mà nói, nếu Hoa Kính Hương có võ công, chỉ một lời nói của hần, thuộc hạ trung thành và tận tâm trong cung sẽ đi theo ai thật sự không thể nói trước được.

Đương nhiên, cũng đã nói với Tây Môn Đoạt Hồng. Tây Môn Đoạt Hồng nghe xong, cũng lấy những lời đó trêu ghẹo Hoa Kính Hương, nhìn hắn một bộ dáng tức giận, trong lòng thì không tránh khỏi một cảm giác dễ chịu.

Một ngày vào sáng sớm, Tây Môn Đoạt Hồng liền hưng trí bừng bừng thay đổi quần áo, mang theo vài cao thủ đi thành Tây sơn thú, Hoa Kính Hương tự mình ở lại trong cung xử lý tất cả sự vụ.

Mất thấy ngày gần chạng vạng, cũng không thấy thân ảnh Tây Môn Đoạt Hồng, Hoa Kính Hương có chút không yên lòng, thầm nghĩ cung chủ là người có ý thức, săn thú bắt quá là giải trí một chút, nếu đi thì buổi trưa phải trở lại, chẳng lẽ có chuyện gì?

Nghĩ đến đây, lại nghĩ Tây Môn Đoạt Hồng thân là Ma cung cung chủ, gây thù hằn rất nhiều, huống chi còn kẻ thù lớn là Bách Hoa Lâm, hắn cau mày, thân thể không tránh khỏi một trận run rẩy, sau một lúc bước ra khỏi phòng, tìm được một thị vệ đội trưởng nói: “Cung chủ còn chưa có trở lại, người phái người đi tìm, hay là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy không xong.”

Đội trưởng thị vệ cười cười nói: “Hoa tổng quản không cần lo lắng, khoan nói cung chủ đúng là cao thủ đứng đầu, chính là cao thủ thị vệ bên người hắn, còn có ảnh vệ không lộ diện, cũng đều là võ công bất phàm, dù sao cũng là tổng cung chủ, chúng ta sao có thể không cẩn thận? Cung chủ cũng không thích nhiều người, thế nhưng ảnh vệ là lão cung chủ an bài, bằng không chúng ta cũng không biết làm sao để người khác bảo vệ hắn...”

Thị vệ này một hơi dài nói. Hoa Kính Hương chỉ nghe trong chốc lát, trên trán toát mồ hôi, nghĩ thầm về sau phải nhớ kỹ, tìm ai cũng không thể tìm hắn nói chuyện, ai biết ngày thường nhìn hắn bộ dạng ít nói ôn hòa, ai ngờ hắn nói đến hai con mắt đều tỏa sáng? Chẳng lẽ trước đây hắn không có cơ hội nói sao?

Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe ngoài đại sảnh có tiếng người, trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ cung chủ đã trở lại, vội vàng xoay người bước đi, thị vệ kia cũng đi theo.

Cảnh tượng nhìn thấy làm cho Hoa Kính Hương kinh hãi, chỉ thấy vài thị vệ gấp gấp nâng Tây Môn Đoạt Hồng vào, lộn xộn la hét đi tìm đại phu trong cung.

Hoa Kính Hương biết, đại phu trong cung chính là người có y thuật cao nhất trong giang hồ, chỉ vì ra tay giết chết cừu gia, trong lúc bị đuổi giết được lão cung chủ cứu, từ đó về sau ở trong tổng cung tránh nạn, không dễ dàng nhận lời chữa bệnh giúp ai, hiện giờ bọn thị vệ lại kêu đi mời hắn, chắc chắn Tây Môn Đoạt Hồng đã có chuyện gì.

Vì thế liền phái người mời lão đại phu, sau đó liền đến xem Tây Môn Đoạt Hồng. Vừa thấy người, không khỏi kinh hãi, giật mình kêu lên: “Đây chẳng phải là con giun kim tuyến cực độc, như thế nào... Như thế nào có thể? Cung chủ như thế nào có thể trúng loại độc này?” Có lẽ bởi vì hắn quá quan tâm đến Tây Môn Đoạt Hồng nên gấp gấp khẩn trương, giọng nói cũng trở nên kích động.

Vài thị vệ đều ngẩng đầu kinh dị nhìn hắn, một bên kinh ngạc nói: “Tổng quản biết đây là loại độc gì sao? Vậy thật tốt quá, người mau cứu cung chủ đi...”

Hoa Kính Hương lại nhìn mấy người họ ... thị vệ này, thấy trên người bọn họ toàn máu, liền biết hai môn Đoạt Hồng đúng là bị phục kích, liền biết chuyện không nhỏ, không vội hỏi han, vội sai người nâng Tây Môn Đoạt Hồng trở về phòng, lúc này đại phu kia cũng chạy tới, quả nhiên là thần y trong giang hồ y thuật cao minh, cũng nhận ra con giun kim tuyến cực độc, chính là lão đại phu không biết làm cách nào để giải độc, mọi người gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

Mọi người trong phòng choáng váng, ngay cả thần y cũng không thể giúp Tây Môn Đoạt Hồng giải độc, liệu còn có thể trong cây vào ai. Vài người đi theo lão cung chủ nhìn thấy Tây Môn Đoạt Hồng từ bé đến lớn, nay phải nằm chờ chết, nhịn không được đã muốn khóc hu hu.

Vài tiếng kêu khóc mới vừa nổi lên, chợt nghe một âm thanh nhẹ giọng nói: “Không cần khóc, để cho ta thử xem.”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Hoa Kính Hương một thân tố y không biết khi nào đã bước vào trong, trong tay cầm theo một cái hộp nhỏ tinh xảo, thường ngày luôn lộ vẻ dịu dàng tươi cười bộ dạng yếu ớt, nhưng hiện tại lộ vẻ kiên định, nghiêm túc phi thường.

Tất cả mọi người không hiểu gì lui ra sau nhường đường, ngay cả vị thần y cũng không dám tin nhìn vị tổng quản trẻ tuổi.

Hoa Kính Hương không để ý tới ánh mắt của mọi người, lập tức đi đến trước giường Tây Môn Đoạt Hồng, chỉ thấy trên gương mặt anh tuấn, lúc này lại có một đường cong màu vàng xấu xí, giống như trên mặt đang có một con giun đang vặn vẹo, quỷ dị không nói thành lời.

Hoa Kính Hương nhăn mặt, đôi tay thông thạo mở cái hộp nhỏ tinh xảo ra. Thần y vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy hộp đựng châm tinh xảo này cùng những loại hộp đựng châm khác có điểm bất đồng, những hộp đựng châm khác đựng toàn là ngân châm, kích cỡ dài ngắn không giống nhau. Nhưng hộp đựng châm này tuy cũng là châm dài ngắn khác nhau, nhưng cái chính là màu sắc, châm này kim, hồng, lục, lam, hoàng, 5 loại màu sắc.

Lập tức lão Đại phu hoảng sợ, còn cho là mình hoa mắt, xoa xoa mắt thì thào: “Không thể nào? Đây... Đây lẽ nào là Ngũ hành thần châm trong truyền thuyết, không, không đúng, ta nhất định là hoa mắt, ngũ hành Thần Châm trên thế gian xuất hiện qua có ba năm, lại mất tích ba trăm năm, làm sao có thể ở nơi này?”

Hoa Kính Hương không có thời gian giải thích, ánh mắt chỉ đặt ở khuôn mặt Tây Môn Đoạt Hồng, bỗng nhiên hắt “A” một tiếng, đứng dậy nắm lấy bàn tay phải của Tây Môn Đoạt Hồng chỉ thấy tay phải đang nắm chặt thành quyền, tựa hồ như đang cầm cái gì.

Sắc mặt Hoa Kính Hương càng thêm ngưng trọng, có thể làm cho Tây Môn Đoạt Hồng trong tình huống này có thể cầm chặt không buông, tự nhiên phải là vật phi thường quan trọng. Hoa Kính Hương mở bàn tay Tây Môn Đoạt Hồng ra, nhưng không mở được, cuối cùng phải nhờ hai thị vệ, dùng nội lực mới làm cho tay của Tây Môn Đoạt Hồng mở ra.

Chỉ thấy trên tay Tây Môn Đoạt Hồng, rõ ràng là đang nắm một con giun thật dài, tuy rằng nếu đem so sánh với con giun, con vật này nhìn qua thật sự quá nhỏ, hơn nữa màu sắc lại là màu vàng, nhưng nếu nhìn không kỹ nó cùng con giun thật sự giống nhau như đúc, làm cho người ta không thể không liên tưởng đến loại sinh vật chỉ biết chui nhủi trong đất.

Bàn tay Tây Môn Đoạt Hồng lúc này đã là huyết nhục mơ hồ, nhưng máu nửa điểm cũng không dính vào con giun, vì vậy màu vàng trên thân nó cũng đặc biệt bắt mắt hơn.

Hoa Kính Hương hít một hơi lãnh khí, trong mắt vừa có kinh hãi vừa có kinh sợ, nhìn Tây Môn Đoạt Hồng nằm trên giường, sau một lúc mới thở dài nói: “Ta hiện giờ đã lĩnh hội được, một người quyết đoán, cung chủ, người thật sự là một người quyết đoán.”

Lời này của hắn khiến mọi người đều khó hiểu, còn muốn hỏi, đã thấy sắc mặt ngưng trọng của Hoa Kính Hương bỗng dưng thả lỏng, lộ ra nụ cười ôn nhu, trong phúc chốc khiến cho mọi người cảm thấy như trong hạn hán bỗng dưng có mưa rào, làm cho trong lòng mọi người đều thấy đẹp mắt, đều thầm nghĩ nụ cười của vị Hoa tổng quản này lực sát thương quá lớn.

Hoa Kính Hương đương nhiên không biết bọn họ suy nghĩ gì, hắn lấy trong hộp châm ra một cây châm nhỏ màu hồng, nhìn đến vật nhỏ trong tay Tây Môn Đoạt Hồng, cười nói: “Có xác con giun kim tuyến này, cung chủ được cứu rồi.”

Hắn vừa nói, trước mặt bao nhiêu người đem con giun kim tuyến nhét vào miệng Tây Môn Đoạt Hồng, sau đó muốn hai thị vệ bên cạnh giúp hắn, dùng nội lực cho cung chủ nuốt con giun vào.

Hai thị vệ bị gọi sắc mặt trắng bệch, kinh ngạc nhìn Hoa công tử diện mạo như hoa như ngọc, run rẩy nói: “Hoa tổng quản, người... Người cũng đừng hại chúng ta a, nếu... Nếu như cung chủ biết ta giúp người đem thứ này đưa vào bụng hắn, hắn... Hắn nhất định sẽ giết chúng ta a...”

Mây kiếm thanh tú của Hoa Kính Hương dựng thẳng lên, dùng giọng nói nghiêm khắc trước giờ chưa từng có nói: “Hồ đồ, mạng trọng yếu hay sạch sẽ trọng yếu? Các người cứ làm, cung chủ nếu trách tội, tự nhiên ta sẽ gánh vác hết thảy. Huống chi, các người không cần nói cho cung chủ biết hắn đã nuốt thứ này vào bụng? Nơi này chỉ có vài người, các người không nói, ai có thể biết?”

Bọn thị vệ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ Hoa tổng quản này thật lớn mật. Bất quá những gì hắn nói thật có đạo lý, chỉ cần tất cả mọi người không nói, cung chủ tự nhiên sẽ không biết. Nếu có người dám mật báo, nói lầm bầm, thực xin lỗi, những người đứng trong này đều chứng kiến, chúng ta giúp Hoa tổng quản nếu có tội, thì các người cũng là đồng lõa, nếu mật báo thì mọi người chết cùng nhau.

Hai thị vệ càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, huống hồ gì tính mạng cung chủ là tối trọng yếu. Bởi vậy mặc dù trong lòng vẫn thấy sợ hãi, nhưng vẫn kiên định vươn tay, giúp Hoa Kính Hương đem con giun đưa vào bụng Tây Môn Đoạt Hồng.

Sau đó Hoa Kính Hương liền đưa tay như múa, ở những huyết đạo trên người Tây Môn Đoạt Hồng sử dụng Ngũ hành thần châm, nhưng cũng thật kỳ quái, mỗi một lần châm kim xuống, khuôn mặt vặn vẹo khủng bố

của Tây Môn Đoạt Hồng tựa hồ thống khổ giảm bớt, đường cong hình con giun đáng sợ kia cũng dần mất.

Tất cả mọi người đứng xem đều lấy làm kỳ lạ.

Lão thần y bên cạnh cũng không nhịn được khen ngợi nói: “Thâm tàng bất lộ, thật sự là thâm tàng bất lộ a. Ai có thể nghĩ một tiểu ca nhi ôn nhu yếu đuối, lại có y thuật xuất thần, người đã nhận được chân truyền, nhưng không biết ai là sư phụ của người?” Bởi vì tuổi tác khác nhau, thần y không gọi Hoa Kính Hương là tổng quản, chỉ gọi là tiểu ca nhi.

Hoa Kính Hương châm cứu xong, mới lau tảng mồ hôi trên trán, cười nói: “Lúc nhà ta còn chưa sa sút, đã đi theo một quái nhân học những thứ này, hẳn cũng chỉ cho ta cách dùng độc giải độc, không dạy gì khác, ngũ hành châm này đúng là đồ vật mà hẳn lưu lại cho ta, nhưng đến tột cùng hẳn là người phương nào, ngay cả cha mẹ ta người thu lưu hẳn cũng không biết.”

Lão thần y gật đầu thở dài: “Ai, đáng tiếc một thần y, lại quy ẩn, đáng tiếc, đáng thương, thật đáng buồn a...” vừa nói, vừa liên tiếp lắc đầu thở dài.

Hoa Kính Hương nào có tâm tư lo lắng cảm xúc của lão thần y, cẩn thận xem xét khuôn mặt của Tây Môn Đoạt Hồng, đường cong màu vàng lại biến mất một chút, hẳn nhẹ nhàng thở ra nói: “Chỉ cần tiêu hóa xong con giun kim tuyến, có ngũ hành thần châm, độc này sẽ được giải hết.”

Sau đó đứng lên nói: “Được rồi, mọi người lúc này đã bị sợ hãi, hiện tại cung chủ đã không còn gì đáng ngại, hãy đi nghỉ ngơi cả đi.”

Dứt lời, thấy mọi người vẫn như vậy không chịu rời đi, không khỏi cười mắng: “Sợ cái gì? Sợ ta hại chết cung chủ sao? Đến buổi trưa ngày mai, ta sẽ trả lại cho các người cung chủ thần thanh khí sáng, bằng không các người hãy đem ta giết đi.”

Hắn vừa nói xong, bọn thị vệ liền luôn miệng nói không dám, một đám người yên tâm rời đi, lại có mấy nha hoàn lại xin chỉ thị đêm nay phải như thế nào hầu hạ, cần chuẩn bị những gì.

Hoa Kính Hương cười nói: “Chỉ phiền hai nha hoàn ở bên ngoài là được, còn phải châm hai lần, tối nay ta ở tại chỗ này, thật muốn các nha hoàn tỷ tỷ đi trừ phòng đem một chút cơm canh đến, bằng không ta đói bụng thực khó chịu.”

Một câu trêu đùa này khiến nha hoàng các nàng cười rộ lên, vì tổng quản vừa xinh đẹp, vừa dịu dàng phục vụ, ai lại không muốn? Chỉ chốc lát sau, có hai nha hoàng đem hai thực hộp đến, đều là thức ăn tinh xảo, Hoa Kính Hương ăn không nhiều, ăn vài miếng liền để xuống, khiến cho bọn nha hoàng phải phân phó nhà bếp làm một chút cháo.

Một đêm không ngủ, thoáng chốc đã là bình minh, châm lần cuối cùng xong, chỉ thấy Tây Môn Đoạt Hồng chậm rãi mở mắt. Hoa Kính Hương rất là kinh ngạc, vỗ tay cười nói: “Quả nhiên là cung chủ, tỉnh lại thật nhanh, ta nghĩ bữa trưa người mới tỉnh dậy, hiện giờ tốt lắm, ta nghĩ mạng người đã giữ lại được.”

“Kính Hương? Như thế nào lại là người? Ta bị làm sao?” Tây Môn Đoạt Hồng muốn ngồi dậy, Hoa Kính Hương vội vàng tiến lên ngăn cản, lắc đầu nói: “Độc trong cơ thể người vừa mới giải xong, nên nghỉ ngơi một chút.” Nói xong lại hướng bên ngoài gọi: “Đi trù phòng mang một ít cháo cùng vài món ăn đến đây, thanh đạm một chút.”

Sau đó hắn mới quay đầu lại cười nói: “Cung chủ, đây là phòng của người, chẳng lẽ người nhận không ra sao? Về phần ta tại sao lại ở chỗ này, tự nhiên là bởi vì ở đây giúp người giải độc a. Cũng may mắn cung chủ là người bá đạo, nhưng lại không để ý đau đớn đem con giun kim tuyến kia nắm chặt trong tay, người đã bóp chết nó, bằng không không thể nào giải độc thuận lợi như vậy.”

4. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 3

Hoa Kính Hương vừa nói xong, sắc mặt Tây Môn Đoạt Hồng liền thay đổi, oán hận nói: “Cái kia tên gọi là giun kim tuyến sao? Sao ta chưa bao giờ nghe nói qua. Đáng giận, ta tưởng ám khí, nó nằm trong tay ta không nhúc nhích, lại có màu vàng, ai ngờ đầu bị nó cắn một cái, mới biết nó còn sống, ta còn tưởng chắc chắn mình sẽ chết, nhưng ta nghĩ nếu ta chết nó phải chết theo ta, không cần dùng khí lực cũng có thể bóp chết nó, lúc sau thì ta bắt đầu hôn mê, ta cũng không nghĩ đến mình có thể sống lại.”

Hoa Kính Hương cười nói: “Con giun kim tuyến là loại độc trong thiên hạ không có người giải được, nhưng mà ta từng đi theo sư phụ học tập, từng nghe hắn nói qua phương pháp giải độc này, sư phụ của ta nói, con giun kim tuyến này xuất hiện trên gian hồ không quá nhiều lần, lần gần nhất là trăm năm trước, ta cũng là từ lúc đó học được cách giải. Bây giờ trùng hợp ở cùng một chỗ với cung chủ, cứu được cung chủ, có thể thấy cung chủ đại nạn không chết chắc chắn sống thọ đến cuối đời.”

Tây Môn Đoạt Hồng gật đầu, không cảm lòng được cầm lấy tay Hoa Kính Hương, gật đầu trịnh trọng nói: “Kính Hương, có phải hay không người vì ta mà vất vả suốt đêm? Mắt người đã đỏ cả rồi. Kỳ thật độc của con giun kim tuyến không phải là không có thuốc giải, ta tự chế ra được bí dược tinh nguyệt trị được bách độc trong thiên hạ, cải tử hoàn sinh...”

Không đợi hắn nói xong, Hoa Kính Hương ngạc nhiên nói: “Đúng vậy sao? Nếu như thế, vì sao ta chưa từng nghe bọn thị vệ nói qua? Được đó cung chủ không mang bên người sao? Vì sao trong thời điểm trúng độc lại không uống thuốc giải?”

Tây Môn Đoạt Hồng khụ một tiếng, sắc mặt có chút xấu hổ, nhỏ giọng than thở nói: “Cái kia, khó khăn lắm mới làm được, ta... ta cũng không nghĩ đến được tình huống hôm nay xảy ra, đem dược kia giấu kỹ trong phòng, không mang theo bên người, người bên ngoài tất cả đều không ai biết, cho nên không ai nói với người, dù có nói ra cũng vô dụng, trừ bỏ ta, ai cũng không thể tìm được.”

Hoa Kính Hương nghe vậy, nhú mày, âm thanh ôn hòa nói: “Cung chủ, thứ tội ta to gan. Vô công của chung chủ, tất nhiên là cao thủ trong thiên hạ, nhưng mà tục ngữ nói, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, huống chi kẻ thù có nhiều thủ đoạn, người nếu thật lợi hại, cũng phải để ý đề phòng, không thể sinh tâm kiêu ngạo, hôm nay nếu ta không ở bên cạnh, người có tinh nguyệt liệu có tác dụng sao? Lại chẳng phải uống mất một mạng.”

Lời này nếu là người khác nói, Tây Môn Đoạt Hồng cho dù không còn lời nào để nói, trong lòng tất nhiên cũng sẽ không phục, nghĩ thầm cũng do mình sơ sót, lần sau sẽ sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Nhưng lời này lại do Hoa Kính Hương nói, giọng nói ôn nhu mềm mại, trong đó hàm chứa sự quan tâm, nghe lời nói của hắn, tựa như khi còn bé nghe mẫu thân dạy đạo lý làm người, trong lòng có một tia cảm động.

” Ta lần sau sẽ chú ý.” Tây Môn Đoạt Hồng si ngốc nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc của Hoa Kính Hương, đột nhiên nhớ tới hắn đang nắm tay Hoa Kính Hương, tự dưng tim hắn bỗng đập hỗn loạn.

Vì thế vội vàng buông ra, cúi đầu xuống, lấy từ trên tóc một cái chìa khóa khéo léo tinh xảo, trên lớp chắn tìm một nơi nào đó mở ra, chợt nghe “Xoạch” một tiếng, sau đó trên giường liền xuất hiện một cái khoảng trống nhỏ.

Hoa Kính Hương muốn ngăn hắn lại, nhưng không kịp nữa, cơ quan này thực sự tinh xảo, tán thưởng nói: “Ta không thể nghĩ đến được a? Thầm nghĩ, đệm chăn này cũng giống như đệm chăn bình thường, nếu không sờ thử, ai có thể biết được trên giường này còn có cơ quan?”

“Không chỉ vậy, nếu không có chìa khóa này, người nào cũng đừng mơ tưởng mở ra được.” Tây Môn Đoạt Hồng vừa nói, vừa cười nhìn Hoa Kính Hương: “Hiện giờ biết bí mật này chỉ có một mình ngươi, mạng của ta từ giờ về sau, đã giao toàn bộ cho ngươi.”

Hoa Kính Hương cảm thấy như bị ai đánh một cái, chấn động khiến hắn đứng không vững, vội cúi đầu che dấu sự bối rối trên mặt, sau một lúc lâu mới cất giọng hỏi: “Từ trước đến nay cung chủ đối đãi ta không tệ, ta thật sự rất cảm kích, nhưng hôm nay vì sao cung chủ lại phò thác cho ta? Bất kể như thế nào, ta... ta dù sao không phải tâm phúc của cung chủ, cung chủ chủ vì sao lại một mực tin tưởng ta?”

Tây Môn Đoạt Hồng làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên: “Cái gì? Ngươi lại nói mình không phải tâm phúc của ta? Ta đây không thực tâm với ngươi sao? Kính Hương, ta đối xử với ngươi giống như tri kỷ, ai ngờ hôm nay ngươi lại nói như vậy, ngươi làm lòng ta tan nát, thì ra từ đó tới nay, là do ta tự mình đa tình, a, ta thật sự là rất thương tâm ...” Hắn vừa nói, vừa đưa tay ôm ngực làm ra bộ dạng vô cùng thống khổ.

Hoa Kính Hương bị hắn bồn chồn, vừa buồn bực vừa xấu hổ, oán hận nói: “Tốt lắm, đừng diễn nữa. Độc vừa mới giải xong, nói chuyện không chút nào kiêng nể, ngày thường ta xem ngươi một bộ dạng ổn trọng, có gì hôm nay lại nói chuyện bồn chồn như vậy?”

Tây Môn Đoạt Hồng buông tay, ha hả cười nói: “Cũng bởi vì ngày thường ta rất ổn trọng, không thể bày tỏ cảm xúc, nếu mỗi ngày đều là bộ dáng thị uy, cuộc sống còn gì là lạc thú. Kính Hương, ta chẳng biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, thì ta cùng với ngươi rất hợp ý nhau, hiện giờ cũng đã gần hai năm, mọi tiếng nói hành động thường ngày của ngươi, ta đều quan tâm, ta không tin ngươi thì có thể tin ai? Lời nói của ta tuy là có ý vui đùa, nhưng cũng là lời nói thật lòng, ta đã coi ngươi như tri âm tri kỷ.”

Hoa Kính Hương bất giác cúi thấp đầu, nhỏ giọng đáp: “Ta đã biết, nếu sau này có gặp chuyện tương tự, ta sẽ biết cách giải quyết, sự phụ của ta từng nói qua về tình nguyệt, nhưng mà để luyện được thuốc này

quá mức khó khăn, cung chủ tuổi còn trẻ, có thể luyện thành, thật sự là người tài khó kiếm.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười ha ha, võ vai Hoa Kính Hương nói: “Kính Hương, không nghĩ tới người cũng sẽ nịnh nọt, cái gì mà người tài khó kiếm, ha ha, bất quá ta nghe xong rất vui, chỉ có lời nói của người mới khiến ta hài lòng.”

“Ai nịnh nọt?” Hoa Kính Hương đỏ mặt, cũng không biết hấn vì bị cung chủ vu oan nên tức giận hay là đang thẹn thùng, hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Không bao lâu liền trở lại, giận dữ nói: “Độc vừa mới giải, người phải nghỉ ngơi ít nhất là hai ngày, a, tóc có chút rối, để ta kêu bọn nha hoàn đem nước đến, ta thay người chải tóc.”

Tây Môn Đoạt Hồng buồn cười, lắc đầu cười nói: “Kính Hương, thì ra người giận không lâu a? Như vậy làm sao người khác có thể sợ người được? Hảo, vậy thì người thay ta chải tóc đi.” Hấn vừa nói xong, sớm có nha hoàn bưng chậu rửa mặt cùng khăn sạch đến.

Hoa Kính Hương nhìn Tây Môn Đoạt Hồng đã rửa mặt sạch sẽ, tiến lên để Tây Môn Đoạt Hồng tựa đầu vào vai mình, sau đó cẩn thận cầm lược chải.

Tây Môn Đoạt Hồng nhìn vào gương, hình ảnh tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng có thể nhìn thấy mười ngón tay xinh đẹp đang vuốt tóc mình, bốn phía yên tĩnh không tiếng động. Có cảm giác an bình, làm cho tâm hấn không kìm hãm được mà rung động, tựa như có vài gợn sóng đang chậm rãi lan nhẹ ra.

“Thật đáng tiếc, Kính Hương bây giờ người là tổng quản, bằng không ta nhất định sẽ giữ người bên cạnh ta.”

Tây Môn Đoạt Hồng bỗng nhiên mở miệng, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Hoa Kính Hương, hấn khẽ mỉm cười nói: “Không biết tại sao, trên người của người tựa hồ như có một cổ ma lực, chỉ cần có người bên cạnh, ta sẽ vui vẻ thoải mái, so với huân hương an thần còn có công dụng hơn. Người xinh đẹp như vậy, lại có hương khí khiến ta thoải mái, đối với người luyện tập tôn ma chuẩn bị nguyệt tâm pháp như ta, tối kỵ nhất là thấp thỏm không an lòng, nếu có người bên cạnh, ta không có gì phải sợ a?”

Hoa Kính Hương nghe cái gì xinh đẹp, cái gì hương khí, còn có chút xấu hổ tức giận, nhưng sau đó lại nghe được, thì ra hấn với việc luyện tâm pháp có liên quan, sắc mặt không khỏi ngưng trọng khẽ đứng lên, gạt đầu nói: “Đã như thế, cũng không có gì khó, ta liền luôn ở bên cạnh cung chủ, nếu có chuyện cần ta xử lý, ta kêu bọn họ đem qua đây, dù sao cũng có nhiều việc cần hỏi ý cung chủ.”

“Như vậy, người sẽ mệt mỏi, ta bất quá chỉ là thuận miệng nói ra, người không cần để ý.” Tây Môn Đoạt Hồng xua tay, lại nhìn qua thân thể đơn bạc của Hoa Kính Hương, cau mày nói: “Người rất gầy, như thế nào? Làm tổng quản rất cực nhọc sao?”

“Gầy, không có a, ta rất béo mà, bất quá hiện tại đang mặc y phục của mùa xuân, tự nhiên không giống như mùa đông mặc nhiều quần áo nên người mới thấy ta gầy a.” Hoa Kính Hương dùng một cây trâm ngọc

cài lên tóc của Tây Môn Đoạt Hồng, sau đó, Tây Môn Đoạt Hồng trước mặt Hoa Kính Hương đem chìa khóa gài lên tóc.

Tây Môn Đoạt Hồng nghĩ lúc sáng hắn chỉ là nói đùa với Hoa Kính Hương mà thôi, ai ngờ tới giữa trưa, đã thấy Hoa Kính Hương gọi vài người chuyển đồ dùng đến, an bài mọi thứ bên cạnh phòng mình. Hắn kinh ngạc nói: “Kính Hương, người thật sự muốn dọn lại đây sao? Lúc sáng ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi, người thân thể yếu đuối đừng cố gắng a.”

Hoa Kính Hương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, bĩu môi nói: “Cung chủ, người đừng nói ta yếu đuối có được không? Nói thế nào, ta cũng là một thân nam nhân, làm sao có thể yếu đuối như nữ nhân, căn phòng này người cũng không sử dụng, trùng hợp ta có thể dùng làm nơi xử lý công việc, ta quyết định rồi, người không cần nhiều lời.”

Tây Môn Đoạt Hồng trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu dờ khóc dở cười nói: ” Hoa tổng quản thực sự có khí thế a, rốt cục trong cung này là do ta định đoạt hay là người định đoạt?” Lời vừa thốt ra, không khỏi liền có chút hối hận, thầm nghĩ Kính Hương là người làm việc thận trọng, vạn nhất nếu hắn đa tâm hiền lành, không tránh khỏi hắn sẽ bị tổn thương.

Đang suy nghĩ, định mở miệng giải thích, đã thấy Hoa Kính Hương chống nạnh làm ra vẻ kiên quyết, chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nếu ta là tổng quản, cuộc sống của ta phải do ta định đoạt, hừ, cũng không cần cung chủ bận tâm.”

Hoa Kính Hương mặc dù sống trong kỹ viện rồi mới được Tây Môn Đoạt Hồng cứu về, nhưng khí chất tao nhã hành động dịu dàng, cũng là chưa bao giờ lộ ra bộ dáng đáng yêu như vậy, đừng nói là Tây Môn Đoạt Hồng, tất cả hạ nhân đứng chung quanh, ai cũng không tránh khỏi tình trạng mở to hai mắt.

Hoa Kính Hương lúc này mới phát giác mình thất lễ, vội vàng khụ một tiếng xoay người sang chỗ khác, mơ hồ nói: “Tốt lắm, ta đang vội, người nên quay về phòng nghỉ ngơi đi.” Vừa nói, vừa đẩy Tây Môn Đoạt Hồng về phòng.

Qua ngày tiếp theo, Hoa Kính Hương chính thức kiêm luôn chức vị thiếp thân người hầu bên cạnh Tây Môn Đoạt Hồng, hắn tận tâm làm việc, đem nơi ở của Tây Môn Đoạt Hồng dọn dẹp ngăn nắp, sự vụ của tổng quản cũng không hề lười biếng.

Tây Môn Đoạt Hồng vốn không thích có người hầu hạ bên cạnh, làm cho hắn cảm thấy cuộc sống bị quấy nhiễu, nhưng Hoa Kính Hương là một người vô cùng im lặng, việc nên làm liền làm, không nói chuyện nhiều, xử sự ổn thỏa cực kỳ, không hề làm cho hắn thấy gò bó, không tới nửa năm, đại cung chủ trong lòng liền nghĩ, cảm thấy mình sẽ không thể ly khai khỏi vị tổng quản như hoa như ngọc này.

Đương nhiên, không ly khai thì không cần ly khai, Tây Môn Đoạt Hồng lúc này, cũng không đối với Hoa Kính Hương sinh ra tâm tư khác thường gì, chẳng qua một ngày hắn thích nhìn đối phương vài lần. Ở trước mặt đối phương sẽ không còn vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, thường xuyên lộ ra tươi cười, nếu cùng một việc, người khác làm hắn sẽ cảm thấy có sai sót, còn nếu là Hoa Kính Hương làm thì hắn luôn tươi cười khen ngợi.

Trời đất có thể làm chứng, Tây Môn cung chủ lúc này, nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn cùng với mỹ nhân tổng quản có thể có quan hệ thân mật hơn.

Bởi vì Tây Môn cung chủ thực sự không hiểu thế nào là động tâm, thế nào là tình cảm, lại thêm sự kiện của Bách Lý Kinh Đào.

Bách Lý Kinh Đào mang theo người yêu gọi là Tạ Tương Phùng, gần giống như kẻ điên xông vào tổng cung, lấy cái chết bắt Tây Môn Đoạt Hồng đưa ra tình nguyệt cứu Tạ Tương Phùng.

Tuy rằng xem chút nữa làm cho Tây Môn cung chủ tức chết, nhưng cuối cùng, rốt cục tình huynh đệ trời đây, Tây Môn Đoạt Hồng cho dù không cam lòng, cũng là lấy ra một viên tình nguyệt cứu người.

Trời đất chứng giám a, lúc mới bắt đầu, Tây Môn cung chủ quả thật là muốn cự tuyệt yêu cầu vô lý của Bách Lý Kinh Đào, nhưng bộ dạng hung dữ của Bách Lý Kinh Đào làm trong lòng hắn cảm thấy sợ, một người ngày thường lạnh lùng như băng, thế nhưng lại đau khổ khóc lóc, đây cũng thật là khủng bố đi, Tây Môn Đoạt Hồng khẳng định nếu mình không cứu Tạ Tương Phùng, huynh đệ của mình có hay không sẽ cùng người nọ hạ hoàng tuyền.

Nhưng là, còn có một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là: lúc hắn sắp cự tuyệt, Hoa Kính Hương người từ trước đến nay luôn dịu dàng đang đứng cách hắn một bước xa, mang theo một ánh mắt chờ mong nhìn hắn, thử hỏi làm sao Tây Môn cung chủ có thể nhẫn tâm nói ra lời nói cự tuyệt ngoan độc được.

Bởi vậy, tình huống đó, Tạ Tương Phùng cuối cùng cũng được uống một viên tình nguyệt tối trân quý. Tây Môn cung chủ rất tức giận rất không cam lòng đang định mắng Tạ Tương Phùng vài câu thô tục, nhưng mà vừa quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt Hoa Kính Hương như là có lệ quang, rất có tình ý nhìn mình, nhất thời, một bụng tức giận hầu như biến mất không còn.

Sau đó liền nghe trong phòng có tiếng la vui mừng đến kinh thiên động địa, Tây Môn Đoạt Hồng liền biết Bách Lý Kinh Đào đã hiểu được chân tướng, quả nhiên, nửa giờ sau, Hoa Kính Hương đi trở ra, trên mặt còn ẩn vài vệt nước mắt, nhưng khóe miệng lại tràn đầy ý cười.

“Sao vậy? Cảm động đến khóc luôn sao? Người a, ta phải nói gì mới đúng đây? Cũng không thể không có tiền đồ như vậy đi? Ngày thường xuân qua thu đến cũng không thấy người như vậy đa sầu đa cảm a.” Tây Môn Đoạt Hồng lắc đầu cười, một bên lấy trong tay áo ra một thủ quyên trắng tinh đưa cho Hoa Kính Hương.

Hoa Kính Hương cầm lấy thủ quyên liền xoa xoa mặt, sau đó cười nói: “Thật sự có thể nhìn là biết ta đã khóc ư?”

Tây Môn Đoạt Hồng lắc đầu, Hoa Kính Hương xếp thủ quyên lại, ngồi xuống ghế thở dài nói: “Cung chủ, xuân qua thu đến mà buồn, kia bất quá là chỉ văn nhân ốm yếu, hoặc là những người vô công rồi nghề, ta được cung chủ chiếu cố, tuy rằng thân thể ta nhỏ gầy, nhưng từ khi vào cung đến nay, chưa bao giờ có nửa điểm đau buồn a.”

Tây Môn Đoạt Hồng cũng tràn ngập tươi cười, gật đầu nói: “Kính Hương nói như vậy ta cảm thấy thực sự được an ủi, ân, tuy rằng người bình sinh tính nhu nhược, ta cũng cảm thấy người như người không thích hợp đau buồn vì xuân hạ thu đông a, ha, Kính Hương, người có phải là đang khen ngợi ta, khen ngợi ta biết chiếu cố hạ nhân, là một chủ tử tốt phải không?”

Hoa Kính Hương nghe hắn nói xong một chút thương cảm lúc này cũng biến mất không dấu vết, đứng lên, trông hắn với con mèo đang xù lông cũng tương tự nhau, còn hận không thể nhào lên người Tây Môn Đoạt Hồng cắn xé một phen, một người khó biểu hiện bộ dạng đáng yêu bây giờ lại lộ ra làm cho Tây Môn cung chủ một người không có lương tâm cười rộ lên, sáng khoái cười một lúc lâu.

“Dù sao, loại chuyện tình nhân tâm đầu ý hợp khó kiếm trong nhân gian. Nhìn thấy Bách Lý cung chủ một bộ dáng vui mừng, làm cho ta hiểu được thế nào là hạnh phúc a.” Một trận cười đùa qua, Hoa Kính Hương lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm đàn hương trong phòng, sau đó cảm kích nói: “Cung chủ, ta thật là vô cùng cảm động.”

“Cảm động cái rắm, thật không thể nghĩ tới Bách Lý Kinh Đào từ trước đến nay lạnh lùng vô tình mắt cao hơn đầu, lạnh lùng xa cách, cuối cùng lại coi trọng một người như vậy, còn là một nam nhân.” Tây Môn Đoạt Hồng nghĩ tới huynh đệ mình lại có bộ dạng không tiền đồ như vậy, buồn bực trong lòng lại trĩu nặng.

“Nam nhân...nam nhân thì không thể cùng nhau cùng một chỗ sao?” Hoa Kính Hương nhẹ giọng hỏi, không biết vì cái gì, không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên cảm giác mất mát, không, cũng không phải thuận miệng mà hắn hỏi như vậy, bởi vì thiếu chút nữa thì nước mắt đã rơi xuống. Nhưng hắn lại thấy đau lòng mãnh liệt, một loại cảm giác không thể hô hấp đau đến tê tâm liệt phế.

Nghe câu hỏi của Hoa Kính Hương, Tây Môn Đoạt Hồng sửng sốt, ngơ ngác nhìn Hoa Kính Hương, không biết tại sao, trong đầu hắn lại tưởng tượng đến cảnh hai người nắm tay nhau cùng đứng dưới tàn mai, hắn đã cảm thấy trong lòng rung động, lý trí bị đình chỉ, thế nào lại sinh ra ý tưởng: nếu có thể cùng Kính Hương cùng một chỗ, cho dù là đoạn tử tuyệt tôn, cả đời cùng hắn ở cùng một chỗ, tựa hồ cũng thật sự tốt đẹp.

Vừa nghĩ xong, Tây Môn Đoạt Hồng bỗng giật mình, vội vàng lắc lắc đầu, đem ý tưởng vừa mới trĩu nặng nê đè ép xuống tận đáy lòng.

Hắn ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện với Hoa Kính Hương, đã thấy hắn đứng lên nói: “Hôm qua ta dự định xuất môn một chuyến, nhưng lại gặp Bách Lý cung chủ, hiện giờ sự tình đã được giải quyết, ta còn phải xuất môn.” Vừa nói xong, liền rời khỏi phòng.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy bóng dáng tao nhã của Hoa Kính Hương đang đi trong đình viện, Tây Môn Đoạt Hồng yên lặng nhìn, trong lòng phấp phấp cảm giác tình tự không thể lý giải.

Hắn nằm xuống, nghĩ đến Bách Lý Kinh Đào cùng Tạ Tương Phùng cùng sinh cùng tử, không biết tại sao, trong lòng thế nhưng lại không có cảm giác thất vọng cùng tức giận như lúc này.

Hai ngày lại trôi qua, Bách Lý Kinh Đào sợ khung lung chi độc trên người Tạ Tương Phùng để lại di chứng,

kiên quyết muốn ở lại ma cung vài ngày. Tây Môn Đoạt Hồng cũng mặc kệ hấn, tuy rằng tinh nguyệt thực sự lợi hại, nhưng hấn chưa từng giải qua khung lung chi độc, ai có thể biết được có gì sơ sót hay không?

Bách Hoa lâm luôn luôn âm thầm đối nghịch với Ma cung, chẳng qua chỉ là một đám nữ nhân, không có ảnh hưởng lắm. Nhưng mấy tháng trước mình đã trúng độc, hiện tại tuy là tình nhân của Bách Lý Kinh Đào trúng độc, nhưng thật rõ ràng, đối phương chính là nhằm vào Bách Lý Kinh Đào mà hạ độc thủ.

Nếu nói như vậy, Bách Hoa lâm hấn là muốn từ tối thành sáng, khuynh động toàn lực đối phó ma cung, cũng đúng, bọn chúng bị Ma cung chèn ép nhiều năm như vậy, bây giờ cũng nên phản kích.

Tây Môn Đoạt Hồng rất là đại từ đại bi ở trong lòng thay Bách Hoa lâm giải thích, tự mình tưởng tượng, bỗng thấy Hoa Kính Hương đi tới cười nói: “Cung chủ, khó có được ngày hôm nay thời tiết không tệ, không thấy mặt trời, nghe nói Trùng Vũ Lâu hai ngày trước bắt được cá băng, hay là người cùng ta đi mua, buổi tối ta tự mình xuống bếp, làm cho người ăn, như thế nào?”

Tây Môn Đoạt Hồng rất là cảm động, cá băng chính là được lấy trong hồ băng mà có, ở trong băng có cá lớn, bởi vì là mùa đông đã qua, cá này vô cùng quý, hương vị ngon không nói, còn mang theo một mùi thơm, huống chi Hoa Kính Hương tự mình xuống bếp, mỹ thực như vậy cầu còn không được.

Nghĩ đến đây, mới vừa bước xuống, chợt liếc mắt thấy sổ sách trên bàn, không khỏi thở dài nói: “Quên đi, Kính Hương người chịu khó tự mình đi, dù cuối năm đã qua, nhưng đã tới đầu xuân, dù sao ta cũng cần chuẩn bị kế hoạch làm sinh ý cho các cung. Hừ, người thật tốt số a, đem các công việc nặng nề này giao cho ta, hiện tại tổng quản người có thể đi ra ngoài nhân nhả, đường đường cung chủ như ta lại phải ở trong này suy nghĩ vất vả, còn có ... thiên lý không a?”

Hoa Kính Hương cười nói: “Nếu đã như vậy, ta đi một mình. Những phân cung bên ngoài đều là mạch máu của tổng cung, người khổ cực vất vả là đúng mà, được rồi, không cần oán giận, ta đi mua cá băng về hấp, bồi bổ thân thể cho người.” Vừa nói xong liền đi thẳng ra cửa.

Tây Môn Đoạt Hồng ở trong phòng tiếp tục xem sổ sách, nghĩ thầm ta đây làm tổng cung chủ cũng thật quá khổ sở đi? Cũng may buổi tối còn có mỹ thực để ăn, ăn, như vậy cũng tốt rồi.

Nghĩ đến mỹ thực, liền cảm thấy trong lòng dễ chịu đôi chút, đang muốn cầm bút viết kế hoạch sinh ý, chợt nghe từ xa truyền đến tiếng bước chân vội vã, kèm theo vài tiếng rống: “Mau... Mau nhanh lên, Thư Bạch, người... Người chịu đựng...”

Trong lòng Tây Môn Đoạt Hồng lập tức trầm xuống. Nghĩ thầm lần trước Hoa Kính Hương muốn đi ra ngoài, kết quả tại đại môn gặp Bách Lý Kinh Đào, hại ta đem tinh nguyệt vô cùng trân quý dùng trên người thiếu niên tên Tạ Tương Phùng kia.

Bây giờ không phải là hấn tại đại môn gặp tên hỗn đản nào đến xin tinh nguyệt chứ, cho nên mới cho người đem về đây đi? Nếu thực sự là như thế, từ nay về sau ta phải không để cho hấn xuất môn, tinh nguyệt cũng không phải là đại bổ hoàn, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, ta hao phí vài phần công lực mới luyện được vài viên, (thật sự là dùng công lực, không cần nhiều thời gian, Tây Môn Đoạt Hồng trước đây được

phụ thân tử tử mĩ đào tạo, cho nên hẳn tuy rằng tuổi trẻ, cũng là công lực cao tuyệt), ta phải đánh tên hồn đăn vừa tới làm cho hẳn biết khó mà rút lui.

Tây Môn Đoạt Hồng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nghĩ cũng là nghĩ mà thôi, hẳn nằm mơ cũng không nghĩ tới sự việc lại đúng như hẳn nghĩ, Bách Lý Kinh Đào cùng Tạ Tương Phùng còn chưa rời khỏi, người thứ hai muốn tinh nguyệt đã tới rồi.

Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy mình thật sự muốn tức đến học mấu, người trước mắt này đầu tóc hỗn loạn, đôi mắt phiếm đỏ bộ dạng thảm thương vô cùng, đây thật sự là người từ trước đến nay gặp biến cố không hề sợ hãi, giết người không chớp mắt, đây thật sự là huynh đệ Thượng Quan Thiên Trăm của hẳn sao? Đừng nói đến phong độ của Ma cung cung chủ, hiện tại một tên quét rác đứng bên cạnh hẳn, so với hẳn còn có khí phách hơn.

Tây Môn Đoạt Hồng thật muốn hung hăng đập cho Thượng Quan Thiên Trăm vài cái, lần này là hạ quyết tâm không thể cho tinh nguyệt, ai ngờ Hoa Kính Hương ở bên cạnh, nhẹ nhàng ôn nhu nói một câu Thượng Quan Thiên Trăm có bệnh điên, kết quả tên kia lập tức phát bệnh.

Tây Môn Đoạt Hồng bị bộ dạng của hẳn làm cho hoảng sợ, vì huynh đệ mà lấy ra tinh nguyệt, tính mệnh huynh đệ trọng yếu hơn, cuối cùng tự mình nhận lấy xui xẻo, nhìn tinh nguyệt mà mình hao bao nhiêu tâm huyết làm ra biến mất trong miệng Lý Thư Bạch, hẳn thật sự muốn đem nam nhân trên người đầy máu nằm trên giường đập cho rớt xuống đất.

Cuối cùng bên tai cũng yên tĩnh, hai tên hồn đăn thấy tình nhân của mình khỏe hơn, một đám đều ly khai. Tây Môn Đoạt Hồng nhìn thấy bọn họ thì buồn bực tức giận, tự nhiên không chịu đưa tiễn.

Hoa Kính Hương rất tuân thủ bốn phận chủ nhà, liền khách khí mà tiễn Bách Lý Kinh Đào cùng Thượng Quan Thiên Trăm đến đại môn.

Cũng vì vậy, hẳn liền nhìn thấy xe ngựa của Tư Không Lâm Nguyệt, bấy quá lần này không liên quan gì đến Hoa Kính Hương. Tư Không Lâm Nguyệt cầm lệnh bài vào, tinh nguyệt là bị hẳn dùng vật gì để đổi lấy. Hoa Kính Hương không hề nói gì, cũng không có lên tiếng nhắc nhở Bách Lý Kinh Đào: khóa hàn bích châu đó là giả.

Đương nhiên Tây Môn Đoạt Hồng sẽ không biết. Trong lòng hẳn đang lo lắng, khi Hoa Kính Hương nghe thấy người trong lòng Tư Không Lâm Nguyệt là thiên hạ đệ nhất tài tử hẳn lại tỏ thái độ vừa mừng vừa sợ.

Tài tử đệ nhất thiên hạ thì sao? Cái gọi là đệ nhất thiên hạ, còn không phải là người cuồng vọng tự đại? Hừ, Kính Hương mới là tài hoa hơn người, có cần phải đối với tiểu tử này tôn sùng như vậy không? Nhìn cái ánh mắt kia, thật sự vui vẻ a, như thế nào từ trước đến nay hẳn chưa từng nhìn mình bằng ánh mắt này.

Tây Môn cung chủ trong lòng tự hỏi, hẳn đã bị chuyện của Bách Lý Kinh Đào cùng Tạ Tương Phùng làm thay đổi suy nghĩ. Chính mình nghĩ thâm hay là ta cái này gọi là ghen? Ân, tựa hồ là có một chút, dù sao ta cũng không thích Kính Hương đi ca ngơ người khác, nhưng mà... nhưng hẳn là tổng quản của ta a, ta...

ta từ khi nào lại đối với hắn có tâm tư độc chiếm?

Vừa nghĩ, vừa phải nói chuyện với Tư Không Lâm Nguyệt, bắt quá đã nghe đến đoạn đối phương đồng ý lấy hàn bích châu đối lấy tinh nguyệt, Tây Môn Đoạt Hồng lập tức đổi thái độ, liền lấy tinh nguyệt cho Tô Đông Ly ăn vào.

Hàn bích châu a, đó là tiên phẩm khó cầu, có nó, luyện mười viên tinh nguyệt cũng không thành vấn đề, mua bán này có lời, rất có lời.

5. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 4

Trong lúc cấp tinh nguyệt giải độc cho Tô Đông Ly, Tây Môn Đoạt Hồng nhìn không được quan sát khuôn mặt của đối phương, cuối cùng cho ra kết luận: Kính Hương tuyệt đối sẽ không cùng nam nhân tên Tô Đông Ly này có thể phát triển quan hệ được. Thứ nhất, bởi vì Tô Đông Ly đã là tình nhân của huynh đệ hắn; về phần thứ hai thì, ha ha, xem khuôn mặt của hắn xinh đẹp giống như nữ nhân, hắn và Hoa Kính Hương đều xinh đẹp như nhau, hai tiểu thụ ở cùng một chỗ thì có thể làm được gì a?

Tây Môn Đoạt Hồng rất không đứng đắn nghĩ, vì thế tâm tình cũng tốt hơn. Đi cầm lấy hàn bích châu, hắn thực sự có một cảm giác con đường tương lai rộng mở. Thực sự hưng phấn, cũng không hiểu Tư Không Lâm Nguyệt vì cái gì lại vội vã cáo từ, hắn phát lệnh bài cho các huynh đệ, một là nếu có việc gì quan trọng có thể tự do ra vào, hai là huynh đệ bất kể lúc nào cũng có thể gặp nhau, ai ngờ những tên kia lại sử dụng cho mục đích khác, việc quan trọng thì không có, huynh đệ gặp mặt nhau cũng miễn bàn.

Bất quá quên đi, dù sao trong tay đã có hàn bích châu, Tây Môn Đoạt Hồng vui mừng liền nghĩ lập tức bế quan, lại bỗng nhiên nhìn thấy Hoa Kính Hương đi vào, trong ánh mắt mang theo một tia giận dữ, cắn môi nói: “Người... thời điểm lễ mừng năm mới, bận rộn chiêu đãi khách nhân, ta cũng chưa cùng người hảo hảo trò chuyện, hiện giờ khó có dịp mọi việc giải quyết xong, người lại muốn bế quan...”

Tây Môn Đoạt Hồng trong lòng hoảng sợ, tuy rằng từ lúc bọn Bách Lý Kinh Đào đến đây, hắn cùng với Hoa Kính Hương vì tình nhân của bọn họ mà mệt nhọc, nhưng đều là cùng một chỗ không tách ra, trong lòng có chút xúc động, nhưng biểu tình lúc này của Hoa Kính Hương, dùng khẩu khí ai oán để nói chuyện, thật là lần đầu tiên hắn nhìn thấy được.

Nhìn trong mắt Hoa Kính Hương chậm rãi tích tụ hơi nước, Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy trái tim của mình cũng như nước mắt của Hoa Kính Hương dần dần tan chảy, không khỏi phải nói: “Àn, được rồi, ta mấy ngày nay liền bồi người nói chuyện, sau đó mới bế quan.”

Lời vừa thốt ra, hắn lại hoảng sợ, thầm nghĩ chính mình tại sao lại không nỗ lực tuyệt Hoa Kính Hương? Từ trước đến nay, càng ở bên cạnh hắn mình càng không hiểu được bản thân, nhất là khi nhìn đến bộ dạng này của hắn, trong lòng liền có cảm giác đau xót, trong cơ thể bỗng nóng lên, chẳng lẽ... chẳng lẽ ta thực sự đã động tâm, đã yêu con người xinh đẹp mà ôn nhu này sao?

Đang miên man suy nghĩ, chỉ thấy Hoa Kính Hương lộ ra vẻ tươi cười, làm cho khuôn mặt của hắn càng thêm xinh đẹp tuyệt trần, có lẽ bởi vì nụ cười kia quá mức xinh đẹp tuyệt trần, Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy chính mình như bị tình cảm cuốn đi, không thể khống chế hành động cùng cảm xúc, chỉ có thể dựa vào bản năng của thân thể, lúc hắn hoàn hồn lại thì, môi của hắn đã chạm vào đôi môi đỏ mọng như cánh hồng của Hoa Kính Hương.

Ngay cả Hoa Kính Hương cũng không thể ngờ sự tình lại phát triển như vậy, kinh ngạc trừng to hai mắt sau đó liền dấy giụa đứng lên, nhưng Tây Môn Đoạt Hồng là ai a, hắn cho tới bây giờ là loại người tùy tâm trạng mà hành động, hắn làm sao có thể để ý hai nam nhân ở cùng nhau là không hợp luân thường đạo lý, hướng hồ tình nhân của các huynh đệ hắn cũng là nam nhân, chính mình có tình nhân là nam cũng đúng thôi, điều trọng yếu nhất chính là: hắn hôm nay đã hôn Kính Hương, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay.

Tây Môn Đoạt Hồng không chịu buông ra, vì thế Hoa Kính Hương đành bỏ cuộc, không biết từ lúc nào mình đã ngừng dấy giụa, trái tim ngừng lại, đại não cũng không thêm suy nghĩ, tóm lại, hắn chậm rãi chìm vào nụ hôn của Tây Môn Đoạt Hồng, thân thể mềm nhũn, cuối cùng chống đỡ không được ngã vào ngực Tây Môn Đoạt Hồng.

Thời điểm nụ hôn chấm dứt, mặt của Hoa Kính Hương phỉm đỏ, ánh mắt mê người, hai hàng lông mi dài nhẹ nhàng rung động, một cảnh tượng động lòng người, tư thái xuất trần làm người người yêu mến.

Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy “Oanh” một tiếng, ở phía dưới bụng có cảm giác bị thiêu đốt khác thường, huynh đệ của hắn đang rạo rực ngẩng đầu lên.

Phía sau bỗng cảm thấy có vật gì cứng rắn, làm cho tinh thần Hoa Kính Hương tỉnh táo lại. Hắn nghi hoặc nhìn xuống, vì thế khuôn mặt đang đỏ bừng lại càng thêm đỏ, ngay cả cổ cũng phỉm hồng. Thừa dịp Tây Môn Đoạt Hồng không để ý, hắn mãnh liệt đẩy đối phương ra, không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài.

Tây Môn Đoạt Hồng định bắt lấy con thỏ nhỏ đang hốt hoảng chạy trốn, bắt quá tay hắn vừa giơ lên liền dừng lại, nhìn cánh cửa bị đóng lại, khuôn mặt của hắn bỗng hiện ra một nụ cười đau khổ.

Đúng vậy, hắn chỉ làm việc theo ý của hắn, cũng không hề hỏi qua Hoa Kính Hương có nguyện ý hay không. Tuy rằng hắn là Ma cung cung chủ, hắn là Tây Môn Đoạt Hồng, là nam nhân cường đại nhất trên đời này, nhưng nào có ai nói rằng Hoa Kính Hương sẽ vì như vậy mà yêu hắn, tình yêu này cũng không phải là mua bán, hắn yêu Hoa Kính Hương, nhưng đối phương có yêu hắn hay không thì...

Nghĩ đến đây, Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy chính mình đang thất tình, mà đáng buồn nhất chính là, tình cảm của hắn vừa mới bắt đầu, đã bị Hoa Kính Hương dùng một chậu nước lạnh tạt từ đầu tới chân. Bỗng nhớ tới lúc đối phương ở thanh lâu không tiếc tìm đến cái chết, trên mặt hắn tràn đầy cảm xúc buồn bã.

Tây Môn Đoạt Hồng mãnh liệt cảm thấy bất bình, dựa vào cái gì huynh đệ của hắn có thể cùng tình nhân lưỡng tình tương duyệt, chính mình thật vất vả mới tìm được người mình yêu, kết quả tình cảm vừa mới được ngộ ra, đã bị người ta hung hăng bóp chết? Dựa vào cái gì bắt một người đang thất tình như hắn dùng tình nguyệt cứu tình nhân của bọn họ? Không công bằng, rất không công bằng.

Tây Môn cung chủ ở trong phòng dậm dậm chân chứng tỏ hấn đang bất mãn, cuối cùng hấn quyết định, từ nay về sau nếu các huynh đệ muốn dùng tình nguyệt cứu ái nhân, hấn kiên quyết sẽ không mềm lòng, hừ, nếu chết thì cùng chết, cùng lắm thì cả bọn cùng nhau cô độc cả đời, ai bảo lúc trước cùng nhau thề có phúc cùng hưởng.

Thế nhưng đại cung chủ lại không nghĩ đến, chính mình thế nhưng ngày sau có thể cùng ái nhân lưỡng tình tương duyệt. Hấn chỉ nghĩ rằng hôm nay hấn bị Hoa Kính Hương cự tuyệt, cả đời này hấn sẽ không bao giờ ... nữa có thể yêu người khác. Hấn một chút cũng không cảm thấy làm như vậy là vớ vẩn, chỉ cảm thấy như vậy là đương nhiên. Vì vậy có thể thấy được, đoạn tình cảm này từ lâu đã từng chút ăn sâu vào trong lòng hấn, chỉ có điều hấn không phát hiện mà thôi.

Tây Môn Đoạt Hồng ngẩn người nửa ngày, đem tám đời tổ tông của Bách Lý Kinh Đào cùng với Thượng Quan Thiên Trảm từng người một đều được hấn ân cần thăm hỏi, đại cung chủ lúc này đang ngồi trên ghế, làm việc điên cuồng để gạt bỏ sự thương tâm.

Sắc trời dần dần tối, mặc dù mắt của Tây Môn Đoạt Hồng so với cú mèo còn muốn tốt hơn, nhưng hấn đã không còn nhìn thấy văn tự trên sách.

Hấn nghi hoặc ngẩng đầu, nghĩ thầm sao lại thế này? Ta nhớ rõ trước kia không có loại tình huống này a. Nghĩ đến đây, ánh mắt liền nhìn đến cây nến đỏ trên bàn.

Tây Môn Đoạt Hồng lập tức bừng tỉnh mọi việc, lúc trước không có hạ nhân, mỗi một lần tới ban đêm, hấn sẽ tự mình châm nến trong phòng. Sau đó Hoa Kính Hương dọn tới đây, hai người mọi thời điểm đều ở cùng nhau, toàn bộ nến đều được Hoa Kính Hương thắp, lâu ngày, chính mình đã thành thói quen, cho nên hôm nay Hoa Kính Hương không có ở đây, hấn thế nhưng đã quên thắp nến.

Trong lòng bỗng nhói đau, Tây Môn Đoạt Hồng nhin không được lắc đầu cười khổ, vừa muốn đứng lên thắp nến, chợt nghe cánh cửa “chi nha” một tiếng liền mở ra, cả phòng chìm trong bóng đêm, Tây Môn Đoạt Hồng có thể nhìn thấy, một thân ảnh quen thuộc.

“Kính Hương?” Tây Môn Đoạt Hồng nhin không được kêu một tiếng, không nghĩ tới Hoa Kính Hương sau khi việc kia xảy ra, thế nhưng còn có thể bước vào phòng của mình, hấn không sợ mình thú tính bộc phát, đem hấn lên giường ăn sạch sẽ sao?

Đang suy nghĩ, Tây Môn Đoạt Hồng vừa nghĩ vừa nghi hoặc, một chút cũng không nghĩ tới việc hấn nghĩ sêcường bạo Hoa Kính Hương là sự việc đáng xấu hổ cỡ nào.

“Như thế nào lại không thắp nến?” Thanh âm ôn nhu vang lên, tiếp theo thân ảnh quen thuộc đang tiến đến gần, mặc dù là trong bóng đêm, cũng có thể cảm giác được cử chỉ của người kia vô cùng tao nhã cùng dịu dàng.

Tây Môn Đoạt Hồng giống như con lang bị bỏ đói vài ngày bỗng gặp được mỹ thực, “ùng ục” nuốt nước bọt một cái, nói đến cũng thật kỳ quái, lúc hấn còn chưa sáng tỏ tình cảm của mình với Hoa Kính Hương, trong đầu hấn chưa từng xuất hiện ý niệm tà ác, nhưng mà xé chiều hôm nay hấn đã nhận thức rõ ràng,

hiểu rõ mình cần gì, ý niệm tà ác của hắn cùng với sự hung mãnh của mãnh thú vài phần giống nhau, không có biện pháp khống chế.

Hoa Kính Hương kỳ thật là trở về để thăm dò Tây Môn Đoạt Hồng.

Buổi chiều lúc Tây Môn Đoạt Hồng hôn hắn, hắn vừa vội vừa thẹn, cái gì cũng không nghĩ, quay đầu bỏ chạy. Sau đó chính mình liền hảo hảo ngẫm lại, cảm thấy làm như vậy thật sự rất không nên, cung chủ là người tâm cao khí ngạo, hướng hồ sự tình diễn ra là do mình khơi mào, kết quả chính mình thì như vậy chạy đi, cũng không biết có hay không làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương.

Hướng chi, tự mình hỏi mình, hắn có thể không chấp nhận tình yêu của Tây Môn Đoạt Hồng sao? Hảo, cho dù có thể gạt bỏ vấn đề tình yêu này, hắn đến Ma cung tổng cung để làm gì? Hiện giờ Tây Môn Đoạt Hồng đối với hắn bỗng nhiên có hảo cảm, thậm chí còn có nhu cầu về phương diện kia, về công về tư, hắn nên cảm thấy may mắn mới phải, làm sao có thể để cho cơ hội quý giá đó vượt mất?

Nhưng mà lại nghĩ đến mục đích đến Ma cung, trong lòng lại xuất hiện loại cảm xúc không mong muốn, Hoa Kính Hương khẽ thở dài một cái, hắn biết hắn cho tới bây giờ là một người không dễ mềm lòng.

Vì tự do, hắn đã đồng ý đi đối phó một người không đơn giản Ma cung cung chủ người mà hai bàn tay đầy huyết, nhưng là cho đến hôm nay, hắn đã rõ ràng Tây Môn Đoạt Hồng là người như thế nào, hắn... hắn đã xem Tây Môn Đoạt Hồng như người thân như tri kỷ, hắn... có thể hạ thủ được sao?

Lắc đầu gạt bỏ mới cảm xúc hỗn loạn, dù sao... Chuyện kia hắn còn rất lâu mới có thể động thủ, không có khả năng ngay bây giờ, cho nên Hoa Kính Hương quyết định đi thăm dò tình hình của Tây Môn Đoạt Hồng, nhân bất vi kỳ, trái tim hắn nhất định phải kiên quyết, hắn làm nhiều việc như vậy, thật vất vả mới có một cơ hội tốt, hắn không thể vì mềm lòng mà làm hỏng việc.

Vì thế Hoa Kính Hương đã tới phòng Tây Môn Đoạt Hồng. Nhìn thấy trong phòng không đốt nến, hắn cảm thấy rằng Tây Môn Đoạt Hồng bị chuyện kia đã kích, trong lòng cảm thấy mừng thầm, nhưng lại có một chút ngẩn ngơ.

Tiến lại gần người đang đứng ngất kia, Hoa Kính Hương định hỏi thử một câu. Sau đó hắn thật tự nhiên thấp gối, đem mấy chục ngọn nến trong phòng từng cái từng cái thấp lên.

Thắp nến vừa xong, ánh nến càng làm cho khuôn mặt như hoa như ngọc tăng thêm một phần mỹ cảm đẹp đến lạ thường. Tây Môn Đoạt Hồng si ngốc nhìn, mở to hai mắt, Hoa Kính Hương một bộ dạng mỉm cười yếu ớt, giống như chuyện lúc chiều chưa từng phát sinh.

Hít sâu một hơi, Tây Môn Đoạt Hồng thật sự không rõ Hoa Kính Hương rốt cuộc là đang nghĩ gì. Nếu đối là người khác, lúc này nhất định sẽ lấy lùi làm tiến, ung dung mưu tính cách khác để ngày sau cảm hóa đối phương.

Nhưng hắn là Tây Môn cung chủ, không thích nhất chính là thái độ không rõ ràng, cho nên mặc dù có

bị đầu rơi máu chảy, hắn cũng phải biết rõ ràng mọi việc, cho dù là đau khổ, cũng muốn thống khoái mà đau khổ một hồi.

Cho nên sau khi Hoa Kính Hương thấp xong ngọn nến sau cùng, hắn liền nắm tay đối phương lại, kéo đối phương tựa vào ngực mình, thực sự chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của đối phương, từng chữ từng chữ hỏi: “Kính Hương, ta thích người, tựa như Kinh Đào thích Tạ Tương Phùng, Thiên Trảm thích Lý Thư Bạch, ta liền như vậy thích người, ta muốn cùng người trải qua quãng đời còn lại, người... người nghĩ như thế nào?”

Hoa Kính Hương trong lòng thở dài một hơi, rốt cục đợi được những lời này, biết rằng hai năm cố gắng không hề lãng phí, nhưng vì cái gì, hắn ngay cả một chút cao hứng cũng không có, nghĩ đến sau này phải làm tổn thương đến người nam nhân này, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy đau đớn.

Dù như thế nhưng trên mặt hắn không hề lộ ra biểu tình gì, chẳng những không hề lộ ra, diễn xuất của hắn có thể nói là hoàn mỹ.

Nhẹ nhàng rũ xuống mi mắt, khoe miệng như ẩn như hiện ý cười, mang theo vẻ xấu hổ lúng túng nói: “Đoạt Hồng, người... nói chuyện cũng quá trực tiếp, nào có người lúc nói loại chuyện này, lại mạnh miệng như vậy, người... có lẽ nên theo huynh đệ người hảo hảo học tập a.”

Tây Môn Đoạt Hồng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo thì không khỏi mừng rỡ, hít sâu một hơi, mới thật cẩn thận nói: “Nói như vậy... Nói như vậy, Kính Hương, người là nguyên ý? Người thật sự đã suy nghĩ kỹ sao? Cùng ta sống trọn đời, nói dài cũng không dài lắm, nhưng mà nói ngắn cũng tuyệt không tính ngắn a. Ân, người... Chờ một chút? Người có hay không cần suy nghĩ một chút?”

Hoa Kính Hương buồn bực giương mắt nhìn hắn, hàm răng trắng nõn nghiêng hai cái, nhẹ nhàng nhún đôi mày thanh tú lại, mím chặt đôi môi đỏ như cánh hoa, bất quá chỉ là một loạt biểu tình mà thôi, cũng đã là phong tình vạn chủng.

“Cái gì suy nghĩ, ta đều đã nghĩ xong rồi. Tây Môn cung chủ, người cho rằng ta không hề nghĩ đến chuyện lúc chiều sao, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta sau khi rời đi, còn có thể vô tâm vùi đầu vào công việc?”

Lời Hoa Kính Hương nói ra thật sự mềm mại, mang theo ba phần oán trách ba phần xấu hổ tức giận, kém chút nữa làm cho xương cốt của Tây Môn Đoạt Hồng tan chảy.

Hắn ôm lấy vai Hoa Kính Hương, há miệng thở dốc nhưng không có nói được gì, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập vui sướng, nhìn chăm chăm Hoa Kính Hương một lúc lâu, đến khi Hoa Kính Hương ở trong lòng hắn có chút sợ hãi, hắn đột nhiên đem Hoa Kính Hương gắt gao ôm vào trong ngực.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Hoa Kính Hương được người khác ôm lấy, chỉ ôm một lần, liền làm cho hắn nhớ thật kỹ tư vị ấm áp này, còn về sau này, hắn thích nhất Tây Môn Đoạt Hồng ôm hắn, không cần phải nói cái gì, chỉ cần như vậy lặng lẽ ôm hắn, khiến cho hắn tham lam hấp thụ cảm giác ấm áp này, mãi cho đến khi hai người rời xa nhau, về sau này khi hắn bị nỗi thống khổ dày vò, hắn cũng là nhờ vào việc nhớ lại cái ôm ấm áp này để vượt qua thống khổ.

“Kính Hương, người đáp ứng ta, sẽ không bao giờ đổi ý.” Thật lâu, Tây Môn Đoạt Hồng mới ở bên tai Hoa Kính Hương giống như thở dài nói ra những lời này.

“Ta nếu đã đến đây, tự nhiên là không đổi ý, bằng không ta sẽ không tới.” Hoa Kính Hương tràn ngập tươi cười, vươn hai cánh tay, cũng nhẹ nhàng ôm lấy Tây Môn Đoạt Hồng.

Ngay sau đó, hần cả người bỗng nhiên bay lên không trung, thì ra là bị Tây Môn Đoạt Hồng ôm lấy, trong lòng liền ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra, người đã bị đối phương đặt ở trên giường.

“Đoạt Hồng.” Hoa Kính Hương bối rối kêu lên, nai con bản tính dịu dàng mang theo một chút cầu xin nhìn nam nhân trước mặt: “Người... như thế nào... nhanh như vậy, ta... ta còn chưa có... chuẩn bị...”

Tây Môn Đoạt Hồng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhưng mà... Kính Hương, ta... ta muốn... quá muốn, làm sao bây giờ? Từ lúc chiều sau khi phát hiện ta thích người, liền rất muốn, là do người chạy mất, nếu không khi đó ta đã đem người ăn vào bụng rồi.”

Hoa Kính Hương hé ra khuôn mặt đỏ bừng, tuy rằng Tây Môn Đoạt Hồng là người trong giang hồ, nhưng ngày thường hần cũng được coi như là nho nhã lễ độ, trong giây lát hần lại nói ra những lời này, thật là làm cho Hoa Kính Hương xấu hổ lúng túng, nhưng mà, trong lúc đó, hần lại có cảm giác chờ mong cùng vui sướng.

“Nhưng mà... quá nhanh ...” Miệng do dự nói ra lời cự tuyệt, hai tròng mắt ngấn nước nhìn về phía Tây Môn Đoạt Hồng, vẻ mặt quyến rũ lần đầu tiên xuất hiện, khiến cho lí trí vừa mới vực dậy của Tây Môn Đoạt Hồng trở nên suy sụp.

“Kính Hương, người...” Tây Môn Đoạt Hồng thật muốn rống to, Hoa Kính Hương người này rõ ràng có ánh mắt mời gọi, bất quá hần cũng không dám rống, biết Hoa Kính Hương từ nhỏ xuất thân từ gia đình nho nhã, lại là người dễ thẹn thùng, lúc hần ở thanh lâu, vì bảo vệ trong sạch thậm chí không tiếc tìm cái chết, người như vậy, người như vậy làm sao có thể chịu được mình hung dữ với hần.

Bất quá hần chưa nói gì, bàn tay đã tự ý hành động, theo lần theo vạt áo của Hoa Kính Hương dò xét đi vào, bởi vì trong phòng ấm áp, cho nên Hoa Kính Hương chỉ mặc một kiện tố y, lúc này tay hần đi vào, liền va chạm với cơ thể người kia, sự ấm áp làm cho chút lí trí còn sót lại của Tây Môn Đoạt Hồng triệt để biến mất.

“Đoạt Hồng...” Hoa Kính Hương cắn chặt môi, ánh mắt tuy rằng còn có chút ai oán, nhưng mà thần thái rõ ràng đã được thả lỏng.

Thật lâu trước kia Tây Môn Đoạt Hồng đã không cho hần gọi là cung chủ, nói ra cũng thật lạ, quan hệ của hai người như tri kỉ, hoàn toàn không hề có khoảng cách, bởi vậy thời điểm không có người, hần cũng gọi đối phương một tiếng “Đoạt Hồng”.

Nhưng là ở đêm nay, một tiếng “Đoạt Hồng” này đã không còn ý nghĩa như trước kia, nguyên bản từ bằng

hữu đột nhiên thành người yêu, không thể kìm chế được, âm thanh kia hỗn loạn một mảnh tình sắc.

Tây Môn Đoạt Hồng chưa từng nói qua yêu đương, nhưng lúc này cơ thể hắn lại miễn cảm hơn, chỉ với âm thanh ánh mắt này, hắn biết rằng Hoa Kính Hương không tính toán cự tuyệt hắn.

Ý nghĩ làm cho hắn vui mừng gần như muốn nổ tung, chưa bao giờ hắn đối với việc gì chờ mong và vui mừng như vậy, cũng chưa bao giờ có việc gì có thể làm cho Ma cung cung chủ rụt rè như vậy. Mặc dù mới cùng Hoa Kính Hương thổ lộ tình yêu, nhưng mọi việc lại thuận lợi như vậy, thật giống như, bọn họ đã yêu nhau từ lâu, cho tới bây giờ mới xác định được, cho nên mới có thể thuận lợi làm bước tiếp theo một cách bình thường.

“Kính Hương, ta... sẽ hảo hảo yêu ngươi, tuyệt sẽ không để cho ngươi thống khổ.” Tây Môn Đoạt Hồng thấy Hoa Kính Hương trong mắt lóe ra lệ quang, nghĩ đến hắn đang sợ hãi, vì thế động tác nhẹ nhàng thay hắn lau đi nước mắt, sau đó cúi người hôn lên đôi môi mềm mại.

Quần áo không biết từ khi nào đã rách xuống, mà ngay cả tổ y của Hoa Kính Hương cũng được mở ra, khuôn ngực trắng nõn gầy yếu liền như vậy rơi vào tầm mắt của Tây Môn Đoạt Hồng.

“Rất gầy, Kính Hương, thân thể của ngươi cần phải hảo hảo bồi bổ, xem ra sau này ta phải nhìn ngươi ăn cơm.” Tây Môn Đoạt Hồng nhẹ nhàng hôn lên thùy du nho nhỏ, một bên nhẹ nhàng than thở biểu cảm để nói với người yêu rằng hắn đang đau lòng.

Lúc đầu khuôn ngực có chút lạnh nhưng bỗng nhiên như có dòng nước ấm áp chảy vào, nhu tình bị gắt gao không chế như được khơi màu, bỗng nhiên, Hoa Kính Hương can đảm ngẩng đầu lên, hôn lên mặt Tây Môn Đoạt Hồng, nhẹ giọng nói: “Đoạt Hồng, kỳ thật... ta không sợ hãi, ngươi... ngươi có thể thô bạo một chút...”

Bất kể như thế nào, tương lai của chính mình, có hay không làm cho nam nhân này đau khổ? Ngày đầu tiên từ khi hắn bước vào nơi này, thì nhất định biết rằng người nam nhân này sẽ bị mình dùng thủ đoạn hèn hạ hại chết. Trừ phi mình buông tha cho nhiệm vụ lần này, thế nhưng hắn lại luyến tiếc cướp đi sinh mệnh của người này, không, hắn không có khả năng vì bất kì kẻ nào mà buông tha cho cơ hội lấy lại sự tự do của hắn, cho nên...

Hoa Kính Hương không muốn nghĩ nữa, vì hắn phát hiện bản thân đang đau lòng đến nỗi không thể hô hấp được.

Lúc Tây Môn Đoạt Hồng ôm lấy hắn khi hắn nhảy từ trên lầu cao xuống, đêm trăng nọ Tây Môn Đoạt Hồng lặng lẽ ở bên cạnh nhìn hắn lấy tuyết thủy, Tây Môn Đoạt Hồng vô điều kiện đặt hết tín nhiệm cùng tin tưởng lên hắn, còn có hai năm sống chung Tây Môn Đoạt Hồng tùy ý ở trước mặt hắn lộ ra những vẻ mặt khác nhau, tất cả giống như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu hắn không ngừng.

Trái tim càng ngày càng đau, cho tới khi dị vật kia tiến vào, hắn còn tưởng rằng nỗi đau trong lòng đã lan ra khắp cơ thể, nếu không như thế nào lại đau đến tê tâm liệt phế như vậy.

“Thực xin lỗi, ta rất thô bạo.” Tây Môn Đoạt Hồng áy náy đích nhìn Hoa Kính Hương trên trán đầy mồ hôi, từ âm thanh nhẹ nhàng của hắn có thể nhìn ra, kỳ thật hắn đã là đang cực lực nhẫn nại.

“Không... quan hệ... Đoạt Hồng...” Hoa Kính Hương hít sâu một hơi, hướng Tây Môn Đoạt Hồng hơi hơi tràn ra tươi cười: “Ta... ta cũng không biết là rất đau, thật... thật là kỳ quái, nhưng mà... ta lại cảm thấy hảo vui mừng...”

“Kính Hương...” Tây Môn Đoạt Hồng vừa kinh hãi vừa cảm động, thì ra, không chỉ mình bị tình yêu mê hoặc, Kính Hương cũng bị tình yêu bao vây lấy, điều này làm hắn mừng rỡ như điên.

“Đoạt Hồng, ôm chặt lấy ta... hãy ôm chặt ta một lát...” Hoa Kính Hương chủ động dang ra hai cánh tay, ngay sau đó, cả người hắn liền được Tây Môn Đoạt Hồng ôm vào lồng ngực ấm áp.

Cảm thấy được ở huyết đạo phía sau dị vật kia đã rục rịch, chậm rãi động tiến vào, lại chậm rãi rút ra, sau đó lại tiến vào. Vì thế đau đớn cũng theo động tác của hắn mà đau tận xương tủy. Nhưng là Hoa Kính Hương lại tuyệt không lùi bước, hắn thậm chí nhẹ nhàng mông lên, phối hợp với động tác của Tây Môn Đoạt Hồng.

Động tác phối hợp của Hoa Kính Hương làm cho sự khống chế của Tây Môn Đoạt Hồng tan thành mây khói, động tác di chuyển của hắn bỗng mãnh liệt hơn, dị vật của hắn ma sát với bên trong mật đạo của Hoa Kính Hương, khiến cho hắn một trận run rẩy đầy khoái cảm.

“A... Đoạt Hồng...” Hoa Kính Hương thân thể gầy yếu bị kích thích khiến không ngừng rung động, hắn ôm lấy cổ Tây Môn Đoạt Hồng, một lần lại một lần kêu gọi tên của người kia, tuyệt không để ý chính mình là lần đầu, địa phương kia bị Tây Môn Đoạt Hồng hung hăng trều sấp, thậm chí đã sưng đỏ xuất huyết.

Ta thực sự xin lỗi ngươi, sau khi ta chết nếu có xuống địa ngục, vậy cũng được xem như là một loại trừng phạt đi. Chỉ mong khi ta bên cạnh ngươi một ngày, có thể làm cho ngươi hạnh phúc một ngày. Hoa Kính Hương hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống, hắn dùng răng nanh cắn chặt lấy đầu vai Tây Môn Đoạt Hồng, giống như muốn ở nơi đó tạo ra một ấn ký dành riêng cho hắn.

Một trận hoan ái đến nửa đêm mới chấm dứt, may là Tây Môn Đoạt Hồng dù tinh lực hơn người, cũng đã có chút mệt mỏi. Lại càng không cần nói đến Hoa Kính Hương, hắn cả người vô lực tựa vào lồng ngực Tây Môn Đoạt Hồng, cả người như không xương mềm mại nhẹ nhàng.

“Kính Hương, ta không biết nặng nhẹ, khiến cho ngươi chịu khổ ...” Tây Môn Đoạt Hồng nhìn Hoa Kính Hương trong lòng ngực, thương tiếc vuốt ve mái tóc dài của hắn, trên mặt tràn đầy tự trách cùng đau lòng.

“Không sao, kỳ thật tới cuối cùng, ta cũng rất...” Hoa Kính Hương mặt lại đỏ, câu nói kế tiếp như thế nào cũng không có biện pháp nói ra, hắn biết Tây Môn Đoạt Hồng khẳng định biết mình muốn nói cái gì.

“Ngươi cũng rất cái gì a? Nói như thế nào lại chỉ nói một nửa? Đây cũng không phải là thói quen tốt.” Tây Môn Đoạt Hồng lộ ra nụ cười trên tức, một bàn tay lại luôn vào trong áo vuốt ve vuốt ve.

Hoa Kính Hương vừa then vừa giận, không có biện pháp nào với nam nhân này. Chính mình mệt mỏi đến nỗi khí lực di chuyển ngón tay cũng không có, mặc dù lúc ở địa phương kia học được mị công, nhưng là thân phận của hắn không giống người thường, cho nên cũng chưa từng trải qua huấn luyện chân chính.

Bất quá cánh tay kia như có ma lực, thậm chí ngay cả địa phương kia cũng bắt đầu có cảm giác.

Hoa Kính Hương có chút đứng ngồi không yên, vừa muốn giơ tay đẩy cánh tay kia ra, cũng không hề phòng bị lại được Tây Môn Đoạt Hồng ôm lấy, nghe thấy hắn ở trên đầu mình lầm bầm nói: “Kính Hương, người yên tâm, ta cả đời sẽ yêu người, cả đời chỉ yêu một mình người chỉ cưng chiều một mình người chỉ đối xử tốt với một mình người, Kính Hương, người... Có tin ta hay không?”

“Ta tin, đương nhiên tin.”

Hoa Kính Hương nỉ non mỉm cười, một giọt lệ rơi xuống, chảy lên ngực Tây Môn Đoạt Hồng, nghe hắn cười trêu nói: “Không phải chứ? Chỉ như vậy thì cảm động đến khóc? Ta đây còn chưa thực sự nói lời ngon tiếng ngọt, nếu ta thực sự nói nước mắt của người phải chảy thành sông a?”

“Vậy người hãy nói a, ta không ngại nước mắt ta chảy thành sông lớn hay dòng suối nhỏ, ta thích nghe.” Hoa Kính Hương mỉm cười, ánh nến bao trùm lấy hai người, nhưng nụ cười của tiểu mỹ nhân là nụ cười chưa sót, chỉ sợ chỉ có trời biết đất biết.

6. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 5

Tây Môn Đoạt Hồng cùng Hoa Kính Hương chỉ trong một buổi chiều đã xác định được tâm ý của nhau. Dùng thời gian của buổi tối tiến hành từng bước từng bước khiến cho tình yêu càng thêm sâu đậm, động tác không thể nói là không nhanh chóng.

Cả Tây Môn Đoạt Hồng lẫn Hoa Kính Hương sau khi cùng nhau thổ lộ tình ý liền cảm thấy mọi việc thật tốt đẹp, đáng thương cho bọn nha hoàn mờ mịt không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chính là sáng hôm nay khi bừng nước rửa mặt đến, liền cảm thấy cung chủ đối xử với Hoa tổng quản thật dịu dàng, mà Hoa tổng quản lại luôn né tránh ánh mắt cung chủ, nhưng khóe môi lại có một tia cười yếu ớt.

Không thể không thừa nhận, Hoa tổng quản ngày thường luôn mỉm cười với mọi người, nhưng nụ cười hôm nay, rõ ràng không giống với bình thường, tuy rằng yếu ớt, nhưng rõ ràng là nụ cười thỏa mãn hạnh phúc a.

Có lẽ bởi vì trạng thái của hai người họ có chút khác lạ giống nhau, cho nên thần kinh của bọn nha hoàn cũng trở nên vô cùng mẫn cảm. Thời gian các nàng hầu hạ Tây Môn Đoạt Hồng cũng không nhiều lắm, nên từng giây từng phút đều là dùng dư quang của khóe mắt liếc mạng xem xét tình hình, sợ bỏ qua bất kì manh mối nào.

Nhưng Hoa Kính Hương hôm nay chải tóc, rửa mặt cho Tây Môn Đoạt Hồng động tác cũng nhanh hơn rất

nhiều, trong chốc lát liền làm xong. Làm cho bọn nha hoàn nhìn hẩn bằng ánh mắt ai oán, nghĩ thầm Hoa tổng quản, ngày thường không phát hiện người động tác nhanh như vậy a, thật sự là có tật giật mình sao.

Đợi đến khi bọn nha hoàn đều lui ra. Tây Môn Đoạt Hồng mới xoay người lại nhìn Hoa Kính Hương, ha hả cười nói: “Như thế nào? Thẹn thùng? Hôm nay người chải tóc cho ta động tác thật nhanh a, người không phát hiện lúc các nàng lui ra dùng ánh mắt oán hận nhìn người sao?”

Hoa Kính Hương mặt đỏ lên, ngại ngần nói: “Ta bị các nàng nhìn chăm chú cảm giác rất không tự nhiên, ai có thể giống người, da mặt so với tường thành dày như nhau.”

Nói tới đây, Hoa Kính Hương một bộ dạng lo lắng hỏi: “Người nói xem ngày thường người thu nạp nhiều nha đầu lạnh lợi như vậy để làm gì? Hiện tại chúng ta còn chưa biểu lộ gì, ta xem các nàng đều đoán được. Làm sao bây giờ Đoạt Hồng? Nếu chuyện của ta và người lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ tổn hại đến danh dự của người.”

Tây Môn Đoạt Hồng giấu cợt cười một tiếng, ôn nhu nhéo nhéo hai gò má của Hoa Kính Hương, sau đó bày ra một bộ dạng thất vọng nói: “Ai yêu, truyền thì truyền đi, ta là Ma cung tổng cung chủ, còn để ý cái gì là danh dự a? Hơn nữa, tình nhân của huynh đệ ta đều là nam nhân, chẳng lẽ không chấp nhận người ta yêu là nam sao? Cứ thuận theo ý muốn của trái tim, chỉ cần chúng ta lưỡng tình tương duyệt, quản chi thế nhân nói gì.”

“Nhưng mà... Bọn hạ nhân...”

Hoa Kính Hương còn có chút do dự, không đợi nói xong đã bị Tây Môn Đoạt Hồng đánh gãy, nghe hẩn cười nói: “Kính Hương, đừng buồn lo vô cớ. Người nghĩ thử xem không phải vì lúc trước xảy ra chuyện của bọn Kinh Đào, bọn nha hoàn này mới có thể dễ dàng đoán ra chuyện của chúng ta sao? Người của ma cung chúng ta không câu nệ tiểu tiết, thậm trọng mà làm việc, người xem chuyện của bọn Kinh Đào, có người nào tỏ thái độ chê trách sao? Cho nên người có thể an tâm.”

Hoa Kính Hương nghĩ nghĩ, cảm thấy quả thật là có chuyện như vậy, thì cười gật gật đầu, lại nói: “Ngày hôm trước ta muốn đi mua cá băng, kết quả gặp gỡ Tư Không cung chủ, cũng không có mua được, ta hôm nay lại đi mua.”

Tây Môn Đoạt Hồng vội vàng nói: “Kính Hương, người tha cho ta đi, người vừa ra khỏi cửa, liền mang về hai tên đang sắp chết tới cầu tinh nguyệt của ta, hay là người từ nay về sau đừng xuất môn nữa a.”

Hoa Kính Hương nghĩ đến đều là bởi vì mình, ba viên tinh nguyệt của cung chủ mới hóa thành hư ảo, không khỏi có chút áy náy, cười cười nói: “Đều là lỗi của ta, chẳng phải là ta đang muốn xuất môn mua cá băng bồi thường cho người sao?”

“Người đừng tái lại đem người về thì ta đã tạ ơn trời Phật rồi.” Tây Môn Đoạt Hồng bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó lại nhìn nhìn sắc mặt Hoa Kính Hương, trầm ngâm nói: “Ta chút nữa đã quên, lần trước Thiên Trảm đến, hình như ngực của người rất đau đớn, ta lúc đó không quá để ý, ta nghĩ đó là bệnh cũ của người đi? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hay là để cho lão đại phu xem bệnh cho người, người mặc dù là thầy thuốc,

nhưng mà người biết đó, thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho bản thân được.”

Hoa Kính Hương ngẩn ra, tiếp theo miễn cưỡng cười nói: “Không cần, sư phụ cũng từng chữa bệnh cho ta, đây là loại bệnh ít gặp, cũng không gây trở ngại gì, bất quá lâu lâu sẽ tái phát bệnh, ta đã là vài năm không có chuyện gì, chắc là ngày đó nhìn thấy bộ dáng Lý Thư Bạch vô cùng thê lương, sợ tới mức tái phát, ta biết rõ bệnh của ta, sẽ không có chuyện gì a.”

Hắn tuy một bộ dạng khinh đạm nói, nhưng Tây Môn Đoạt Hồng lại cảm thấy không yên, bất quá nếu Hoa Kính Hương kiên trì, hắn cũng không muốn làm trái ý ái nhân, thầm nghĩ Kính Hương có cốt cách là một ngạo nhân, tất nhiên cũng không muốn có bệnh, cũng phải, không cần làm tổn thương tự tôn của hắn, đợi đến dịp nào đó hắn ngủ say, liền lặng lẽ gọi lão đại phu đến chữa bệnh một phen.

Nghĩ đến đây, liền không nói nhiều lời nữa. Vì thấy Hoa Kính Hương kiên trì muốn xuất môn mua cá, Tây Môn Đoạt Hồng cũng liền mỉm cười đáp ứng.

Đi vào cửa hàng bán cá nổi danh, sắc mặt mỉm cười lúc Hoa Kính Hương rời đi sớm đã biến mất vô tung, hắn ngẩng đầu nhìn tám biển, thật lâu sau khe khẽ thở dài, cất bước đi vào đại môn.

Chỉ mới là sáng sớm, cửa hàng cũng không có mấy người, chủ tiệm vừa thấy hắn, thì cười nói: “Thì ra là Hoa tổng quản, hôm qua vừa có vài con cá chép nặng ba bốn cân, ta đều giữ lại cho người, mau đi theo ta tới hậu viện tuyển chọn.” Nàng thái độ nhiệt tình, hiển nhiên là cùng Hoa Kính Hương đã rất quen.

Hoa Kính Hương gật đầu đáp ứng, đi theo nữ tử kia vào hậu viện, chỉ thấy trong một cái ao nhỏ, quả nhiên có mấy con cá chép lớn, vì thế hắn liền dựa vào lan can, cẩn thận tuyển chọn.

Chợt nghe nàng kia nói: “Sư phụ hỏi người như thế nào còn chưa động thủ? Người đi vào đó đã được hai năm, chẳng lẽ một cơ hội cũng không có sao?” Giọng nói lạnh lùng, đã không còn vẻ nhiệt tình ban nãy.

Hoa Kính Hương tầm mắt vẫn nhìn theo cá chép, cười lạnh nói: “Gấp cái gì? Bách hoa lâm cùng Ma cung giằng co nhiều năm như vậy, hiện giờ đã không chờ được nữa sao? Huống chi, không phải nói muốn ta hấp thụ công lực của Tây Môn Đoạt Hồng sao? Các người cũng không phải không biết người nọ khôn khéo lạnh lùng, mặc dù đối với ta coi như có tín nhiệm, nhưng ta nào có dễ dàng nắm được tâm tư của hắn.”

Nữ tử lộ ra bộ dáng cười mà như không cười, thoạt nhìn có vài phần trào phúng, cũng cười lạnh nói: “Nói như vậy người thật đáng thương, Tây Môn Đoạt Hồng thực sự không dễ đối phó sao? Ta còn tưởng rằng với bộ dáng xinh đẹp này của người, đã sớm làm hắn say đắm thần hồn điên đảo, người thật may mắn, rõ ràng chưa lập qua đại công gì, mị công của người cũng đạt đến tầng cao, ngay cả sư phó cũng khoe rằng một cái nhàn mày, mỉm cười của người cũng là phong tình vạn chủng, Tây Môn Đoạt Hồng là một người nam nhân bình thường, sao có thể tránh khỏi mê hoặc của người?”

Hoa Kính Hương thản nhiên nói: “Ta dù sao cũng là một nam tử. Người nói sư phụ kiên nhẫn đợi thêm một thời gian nữa, ta tất nhiên sẽ đem một thân đầy công lực của Tây Môn Đoạt Hồng trở về gặp nàng, nhắc nàng nhớ quên, đến lúc đó phải thực hiện lời hứa với ta, đem ngôi vị Bách hoa lâm cung chủ truyền lại cho ta.”

Nữ tử kia khanh khách cười hai tiếng, nhưng trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ tàn nhẫn, sau đó nàng từ từ nói: “Người cứ việc làm cho xong việc, không cần nói đến việc người mà sư phụ cưng chiều nhất chính là người, đến lúc đó người có một thân công lực của Ma cung cung chủ, mị công lại là có một không hai trong thiên hạ, ai còn có thể cùng người tranh đoạt?”

Hoa Kính Hương lạnh lùng nói: “Đã như thế, cũng phải đem thuốc giải cho ta, ta về sau không có cơ hội thường tới nơi này, người xin chỉ thị của sư phụ, cần phải cho ta nhiều thuốc giải một chút, lúc ta ở trước mặt Tây Môn Đoạt Hồng bỗng dưng lại phát bệnh, cũng may thời gian quá ngắn, nếu không bị lão thần y nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ không bị hắn nhìn ra manh mối gì.”

Nữ tử nói: “Hảo, ta thay người hỏi sư phụ, người đi ra ngoài trước chờ, chờ ta đem thuốc giải cùng cá giao cho người.”

Lúc hai người nói chuyện, thủy chung đều là nhìn cá chép trong hồ, thỉnh thoảng cười nói lớn tiếng vài câu. Mật đàm xong, Hoa Kính Hương liền làm ra bộ dạng đã chọn lựa xong, đối với nữ tử kia nói: “Tốt lắm, ta cũng không cùng các người so đo, thì lấy con cá này, nhưng người cũng không được đánh tráo con khác a.”

“Yên tâm đi Hoa tổng quản, ta nếu muốn đánh tráo, lá gan cũng phải là lớn lắm a, bằng ta mà cũng muốn lừa gạt người sao, nếu vậy cửa hàng cá nhỏ nhỏ của ta cũng phải đóng cửa sớm a.” Nữ tử kia lại khôi phục vẻ nhiệt tình lúc trước, cười tiễn Hoa Kính Hương ra đại môn, sau đó gọi người bắt cá.

Trên đường về Ma cung, tâm trạng của Hoa Kính Hương rối như ma. Hắn cũng không có nói cho Trâm Hoa biết, chính mình đã cùng Tây Môn Đoạt Hồng đi tìm con thừa tự. Cũng may tính tình lạnh lùng của Đoạt Hồng vang danh thiên hạ, làm cho Trâm Hoa cũng tin tưởng rằng hắn cũng không thể nhanh như vậy mê hoặc được Tây Môn Đoạt Hồng.

Vì cái gì còn chưa hạ thủ? Khe khẽ thở dài, trong lòng tự hỏi vấn đề này không biết bao nhiêu lần. Muốn hấp thụ công lực của Tây Môn Đoạt Hồng, lựa lúc hắn không đề phòng là tốt nhất, Bách hoa cung chủ từng vắt hết óc suy nghĩ, bất quá cũng là cầu mà không được cùng Ma cung cung chủ giao hợp. Lấy mị công bí truyền của Bách Hoa lâm, có thể thừa lúc giao hợp làm cho đối phương công lực tấn tiệt, lúc đó mình sẽ là ngư ông đắc lợi.

Nhưng mà mình đã đi tới bước này, vì cái gì còn chưa xuống tay? Lúc đó chính mình đã nghĩ, chờ một chút, nếu có thể làm cho Tây Môn Đoạt Hồng buông hết đề phòng, làm chuyện đó càng thêm thuận thực, lúc đó hấp thụ công lực của hắn càng thêm dễ dàng không phải sao?

Lại cười khổ, Hoa Kính Hương biết những gì hắn nghĩ đem đi lừa quỷ cũng không tin. Bất quá chỉ là lừa mình dối người tìm đại một cái cơ thôi.

Vì cái gì phải kiêu có? Nếu muốn hại người, đau khổ nhiều không bằng chỉ đau một lúc không phải sao? Nhưng... nhưng mà, hắn lại tham luyện sự ôn nhu của Tây Môn Đoạt Hồng, cố tình tham luyện cái ôm ấm áp của hắn.

Hoa Kính Hương hận chính mình. Tuy rằng từ nhỏ lớn lên ở Bách Hoa lâm, chung quanh đều là nữ nhân,

hắn chỉ học vẽ dịu dàng bên ngoài của nữ tử, ở nội tâm của hắn, vẫn như nam nhân có tính cách cường liệt. Nhưng mà đối với Tây Môn Đoạt Hồng, hắn thế nhưng lại có vẻ phân vân, tâm tình nhu nhược của nữ nhân.

Lúc Hoa Kính Hương ngồi đối diện Tây Môn Đoạt Hồng, nhìn hắn vô cùng cao hứng ăn, trong lòng Hoa Kính Hương nổi lên nhu tình cùng thỏa mãn, trong hai mươi ba năm qua, chưa bao giờ hắn nhận thức được loại cảm giác hạnh phúc như vậy.

Hắn thấy khoe miệng Tây Môn Đoạt Hồng dính một miếng da cá nhỏ nhỏ, nhin không được cười rộ lên, cầm lấy khăn tay thay hắn nhẹ nhàng lau đi, sau đó trong lòng hắn liền có một trận trào phúng.

Hoa Kính Hương a Hoa Kính Hương, người thật là một kẻ ngốc, người biết rất rõ ràng người muốn hại chết hắn, người còn tự nói với chính mình sẽ không đối hắn động tâm, người rõ ràng chính là đang thực hiện câu “Nhân bất vi kỷ” sự ích kỷ tới cực điểm của kẻ tiểu nhân, nhưng người lại như thế rơi vào lưới tình không thể nào thoát ra được, thật nực cười?

“Khụ khụ, bởi vì cá người làm thật sự ăn rất ngon.” Tây Môn Đoạt Hồng tuyệt không cảm thấy cách ăn của mình có vấn đề, còn không biết xấu hổ đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Hoa Kính Hương.

Hoa Kính Hương hừ một tiếng, không để ý tới hắn, lẳng lặng chờ hắn ăn xong cá, liền kêu tiến bọn hạ nhân tới thu thập.

Sau giờ ngọ toàn cảnh yên tĩnh lạ thường, ngồi ở lương đình ngắm cây cỏ, cũng là một loại hưởng thụ, đương nhiên, nếu bên cạnh có giai nhân làm bạn, vậy còn gì hơn.

Nghĩ đến đây, Tây Môn Đoạt Hồng không khỏi sinh oán giận, vừa mới lúc này, Hoa Kính Hương nói có việc cần làm, đem hắn ném ở trong này ghênh ngang mà đi.

Thật là, hiện tại không nói, tương lai hắn là hắn sẽ đi trên đầu ta đi? Kỳ thật nếu như vậy cũng không sao, sợ nhất đích chính là mỹ nhân không nghe lời, thời gian xử lý công sự nhiều hơn thời gian bồi bên cạnh mình, vậy chẳng phải là nhìn được mà ăn không được sao.

Căn cứ vào lý lẽ này, Tây Môn Đoạt Hồng quyết định tìm thời gian thích hợp hảo hảo giáo dục lại tư tưởng của người yêu, làm cho hắn hiểu được thật ra vi phu mới là trọng yếu. Cần phải chấn chỉnh lại suy nghĩ của hắn, nếu không càng kéo dài càng khó thay đổi, phải làm đến khi nào đạt kết quả tốt nhất.

Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe một trận bước chân nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Hoa Kính Hương trong tay nâng một cái khay trà, trên người là một trường bào bằng sa tanh màu vàng ánh trắng, bên hông đeo một túi thơm hoa văn tinh xảo, dải lụa nhẹ nhàng buộc quanh vòng eo tinh tế, hơn nữa dáng đi của hắn tao nhã, bên môi mỉm cười, làm cho người ta nhìn vào thì cảm thấy cảnh đẹp ý vui, bất tri bất giác thì chìm đắm trong trong đó.

Tây Môn Đoạt Hồng đang tán thưởng, đã thấy Hoa Kính Hương bước lên, đi một chút, thì đã bước tới bên

cạnh hần, sau đó hần đem khay trà đặt lên bàn, nhìn Tây Môn Đoạt Hồng cười nói: “Hôm nay ta cho người thưởng thức, cái gì gọi là đệ nhất thiên hạ trà.”

“Còn không phải đều là trà, cái gì đệ nhất thiên hạ.” Tây Môn Đoạt Hồng bĩu môi, hần thật sự có chút tài năng cùng học vấn, nhưng cũng không phải là người phong nhã.

“Người uống xong rồi bình luận cũng không muộn.”

Hoa Kính Hương liếc mắt nhìn Tây Môn Đoạt Hồng một cái, đúng là bộ dáng quyền rũ trời sinh, Tây Môn Đoạt Hồng nhìn đến thất thần. Thầm nghĩ thật sự là kỳ quái, như thế nào chỉ một động tác nho nhỏ, chỉ cần là Hoa Kính Hương, cũng có thể đem linh hồn nhỏ bé của ta câu đi mất? Khó trách tú bà kia nghĩ mọi biện pháp buộc hần tiếp khách, loại người ở thanh lâu như tú bà, trời sinh có đôi mắt nhìn người, đại khái chắc là phát hiện Hoa Kính Hương trời sinh có vẻ mị hoặc câu nhân, cho nên mới bội ước đi.

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Hoa Kính Hương cầm lấy chiết phiến quạt nhẹ bắt đầu nấu nước, thì ra trong khay trà kia, đúng là chuẩn bị rất nhiều thứ, trong đó chính là một bình nhỏ chứa nước cùng một hỏa lò nhỏ, than củi đều vừa được bọn nha hoàn mang đến.

“Nhiều thứ như vậy?” Tây Môn Đoạt Hồng có chút nghi hoặc, hần ngày xưa cũng từng thấy qua Hoa Kính Hương pha trà, lúc Hoa Kính Hương pha trà, động tác vô cùng thuần thực, đúng là làm cho người ta càng nhìn càng thấy thoải mái, nhưng hần còn chưa từng sử dụng nhiều công phu như vậy, ngay cả nấu nước cũng là tự mình động thủ.

“Đương nhiên rồi, người biết đây là trà gì sao?” Hoa Kính Hương lại hơi hơi trừng mắt liếc nhìn Tây Môn Đoạt Hồng một cái, thấy hần đúng lý hợp tình lắc đầu nói không biết. Không khỏi chán nản, oán hận nói: “Trí nhớ của người thật kém, đã quên một năm sau khi ta tới, đã từng thu thập tuyết thủy trên hoa mai sao?”

Hần vừa nói xong, đêm trăng lãng mạn kia lập tức hiện lên trong đầu Tây Môn Đoạt Hồng. Đại khái đêm trăng đó thật đẹp, tuy rằng lúc ấy hần đối với Hoa Kính Hương cũng không có cảm giác gì, nhưng cảnh tượng đó lại khắc sâu trong óc của hần.

Nghĩ đến đó, hứng thú cũng tăng lên vài phần. Tây Môn Đoạt Hồng lập tức ngồi thẳng người, trừng to mắt nhìn về cái bình nhỏ đựng nước, lẩm bẩm nói: “Đây chẳng lẽ là tuyết thủy a? Ngô, quả thật có một chút mùi vị không giống bình thường, ủa, có chút mùi vị của hoa mai.”

Hoa Kính Hương dở khóc dở cười nói: “Người lại nói bừa, chẳng lẽ tuyết thủy lấy từ trên hoa mai lại có mùi của hoa mai sao? Như thế nào ta lại không nghĩ được? Tuyết trên hoa mai dùng pha trà mới đúng là cực phẩm trà, mới có thể cảm thụ tất cả mùi vị, người ngồi đợi một lát, ta pha trà cho người uống.”

Tây Môn Đoạt Hồng gật đầu, nghe Hoa Kính Hương một bên nấu nước một bên đối hần giảng giải: lửa bếp lò này chính là hồng nê tiểu hỏa lò, còn than dùng để đốt chính là từ gỗ của cây ăn quả, thậm chí chiết phiến này chính là làm từ gỗ đàn hương, nói một hồi hần nghe xong liền cảm thấy chóng mặt, thầm nghĩ bất quá chỉ là uống một ngụm trà, nhưng lại mất rất nhiều công phu, làm hần cũng không cảm thấy

phiền chán.

Chỉ chốc lát sau, nước sôi. Hoa Kính Hương đem ấm trà xuống, trước đổ vào rửa bát trà một lần. Tây Môn Đoạt Hồng thấy hần thể nhưng dùng tuyết thủy trên quý rửa bát trà, sau đó đổ xuống mặt đất, không tránh khỏi đau lòng không thôi. Lại nghe Hoa Kính Hương thản nhiên nói: “Kia cũng không có biện pháp nào khác, tuy rằng tuyết thủy trên quý, nhưng vì có trà ngon, cũng đành phải làm như vậy.”

Tây Môn Đoạt Hồng nói: “Người cũng biết tuyết thủy này quý, người thu thập số tuyết thủy này lâu như vậy? Làm như vậy thật quá lãng phí, thật trái với tác phong làm người của người.”

Không biết là Hoa Kính Hương bị những lời này của hần gợi lên tâm sự gì, thể nhưng lại ngậy người một khắc, sau một lúc lâu kín đáo thở dài: “Người nói cũng đúng, nếu có suy nghĩ, tiết kiệm chén tuyết thủy này, lần sau còn có thể pha thêm trà. Nhưng ta cố tình chính là người như vậy, chỉ cần chính mình thích gì đó, ta luôn yêu cầu nó thập toàn thập mỹ, người ta nói người có tính cách như vậy là một kẻ lãnh huyết ích kỷ...”

Không kịp nói xong, chợt nghe Tây Môn Đoạt Hồng cười nói: “Không đúng không đúng, nếu nói người là lãnh huyết ích kỷ, trên đời này làm sao còn có người khoan hồng độ lượng a, không cần phải bàn đến, chỉ cần nhìn đến cao thấp trong cung này, người nào mà không đối với người khen ngợi, theo ta thấy, địa vị của người còn cao hơn ta.”

Hần nói xong, Hoa Kính Hương cũng mím môi cười mà không nói, chính là lẳng lặng châm trà, sau đó hần đem một cái chén trà nho nhỏ đưa cho Tây Môn Đoạt Hồng, nhẹ giọng nói: “Đoạt Hồng, người là người giang hồ, người phải hiểu được đạo lý của người giang hồ. Nếu có một ngày, cùng với người thân thuộc của người tử chiến, người nhất định phải ích kỷ chút, chỉ có người giết người, ngàn vạn lần đừng để cho người ta giết người.”

“Người chính là đang lo lắng cho ta sao?” Tây Môn Đoạt Hồng tiếp nhận chén trà, cười sùng nịnh nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của Hoa Kính Hương, sau đó nói: “Như thế nào lại lo lắng như thế? Ân, người yên tâm đi, ta cùng huynh đệ tựa như thân thuộc, tuyệt đối sẽ không phản bội ta. Cho dù thực sự có ngày đó, hần nếu nẩy lòng tham giết ta, ta cũng tuyệt không nhớ đến ân tình ngày xưa, hần đã có thể đoạn tuyệt tình cảm, ta tự nhiên cũng muốn dứt tình.”

“Cứ như vậy đi.” Hoa Kính Hương trên mặt tràn ra vẻ tươi cười, giờ khắc này, trong lòng hần ngũ vị tạp trần, cũng không biết là vui sướng hay là khổ sở.

Hần chỉ hy vọng có một ngày, hần và Tây Môn Đoạt Hồng thực sự có cơ hội tử chiến, ông trời đừng làm cho đoạn tình cảm này ngáng chân đối phương làm cho đối phương không thể nào xuất kiếm. Cũng bởi vì chính mình ích kỷ, rốt cục cũng không thể gánh nổi tất cả thương yêu của Tây Môn Đoạt Hồng.

Hần ở trong lòng cảm thán, bỗng nhiên nhìn thấy Tây Môn Đoạt Hồng ngửa cổ lên, đem chén trà một hơi uống sạch. Hoa Kính Hương không khỏi kinh hãi đứng dậy, nhưng đã quá muộn. Đợi hần bổ nhào đến chỗ Tây Môn Đoạt Hồng, Tây Môn Đoạt Hồng đã đặt chén trà lên bàn, không dư thừa tí nào.

“Người... Người cho rằng người đang uống rượu sao? Lại uống nhanh như thế.” Hoa Kính Hương sắc mặt chuyển xanh, cầm lên cái chén trà của Tây Môn Đoạt Hồng, cả giận nói: “Uống cho người là tổng cung chủ, ngày thường cũng hiểu biết chút phong nhã, sao lúc này lại giống như trâu bò uống, trà này làm cho người uống, thực lãng phí.”

Hắn nói mặc dù kiên quyết, nhưng trong mắt lại ẩn ẩn hiện ra thần sắc vừa hy vọng vừa khát vọng.

Tây Môn Đoạt Hồng ngồi yên nguyên ý nghe hắn oán trách, chẳng những không cảm thấy khổ sở, ngược lại giống như ăn phải nhân sâm cả người cảm thấy thư thái. Chính mình nghĩ thầm ta đây không phải là chưa từng có tật xấu sao? Thích xem bộ dáng điệu dàng của Hoa Kính Hương thì thôi đi, như thế nào bị hắn răn dạy ta còn thư thái như vậy?

“Như thế nào? Người chẳng lẽ không có lời nào để nói sao?” Hoa Kính Hương đợi nửa ngày, chỉ thấy Tây Môn Đoạt Hồng còn ngồi ở chỗ kia xuất thần, còn tưởng rằng hắn đang hồi tưởng lại hương vị của trà.

Ai ngờ lâu như vậy, cũng không nghe hắn nói một chữ. Hoa Kính Hương không khỏi nghi hoặc, nghĩ thầm cần phải gọi hắn một tiếng đi. Ai ngờ vừa dứt lời, mới gặp Tây Môn Đoạt Hồng phục hồi tinh thần lại, mở trừng hai mắt, mờ mịt nói: “Nói chuyện? Nói cái gì?”

Ngay sau đó, một người luôn luôn điệu dàng như nai con lập tức như hóa thành sư tử, bổ nhào lên thân thể Tây Môn Đoạt Hồng, một bên nhỏ giọng kêu lên: “Người còn có mặt mũi hỏi ta? Chẳng lẽ trà vừa rồi là uy vào bụng chó sao (đây là nguyên văn)? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ người là Trư Bát Giới ham ăn ham uống, chỉ lo nuốt vào bụng thôi sao?”

Hoa Kính Hương từ trước đến nay luôn ổn trọng giữ mình. Tuy rằng cùng Tây Môn Đoạt Hồng phát sinh quan hệ, lúc riêng tư ở trước mặt hắn sẽ hoạt bát một chút, nhưng tư thế giống sư tử hà đông này chưa bao giờ xuất hiện qua. Có thể thấy được là hắn thật sự bị chọc giận.

Cũng đúng, người ta thật vất vả mới lấy được tuyết thủy pha trà, hao tâm tổn trí nấu ấm trà nhỏ này, kết quả một câu nhận xét cũng không có, đổi lại là chính hắn bị chọc giận.

Kỳ thật Hoa Kính Hương tay đâm chân đá trên người Tây Môn Đoạt Hồng, sẽ không sinh ra lực đạo gì, nhưng người yêu thật vất vả mới hưng bạo như vậy, dù thế nào cũng phải duy trì?

Vì thế Tây Môn đại cung chủ ngay tại đình viện bị người yêu truy đuổi chạy trốn chết bộ dạng chật vật không chịu nổi, thường thường khoa trương kêu thảm thiết hai tiếng, mãi cho đến Hoa Kính Hương đuổi mệt mỏi, hắn mới ngồi trở lại ghế dựa, thuận thể đem Hoa Kính Hương dựa vào trong ngực của mình.

“Người thật sự không cảm thụ được gì sao?” Hoa Kính Hương vẫn chưa hết giận, nằm trên người Tây Môn Đoạt Hồng rầu rĩ hỏi: “Cũng đúng, ngày thường cho người uống trà, cũng không thấy người nhận biết được trà Quan Âm cùng trà Long Tĩnh.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười nói: “Trà đơn giản là cho người ta uống, để ý tới nhiều như vậy làm cái gì. Bát

quá Kính Hương, ta vừa rồi chỉ là chọc người, người lao tâm bày ra bàn trà này, thiên hạ khó tìm, làm sao ta lại không có cảm thụ chứ. Chẳng qua ta miệng lưỡi không trơn tru, nghĩ không ra từ nào để hình dung, ân, ta chỉ cảm thấy mát lạnh ngon ngọt, cho tới bây giờ còn lưu lại hương vị, thật là cực phẩm trà ngon, là trà ngon nhất ta từng uống qua.”

“Người chính là đang an ủi ta thôi.” Hoa Kính Hương khôi phục trạng thái ổn trọng thường ngày, từ trên người Tây Môn Đoạt Hồng đứng lên, đi lại bàn trà vừa cười nói: “Ta cũng thật ngốc, người nếu không có cảm giác, chẳng phải ta đang khinh thường người không có phẩm chất sao?” Vừa nói, đã thấy nước trà đã nguội, hắn vừa muốn đưa tay đổ, đã bị Tây Môn Đoạt Hồng cười hì hì lấy đi.

“Trà ngon như vậy, dù nguội cũng là hảo trà a.”

Tây Môn Đoạt Hồng một bên cười, liền đem chén trà uống một hơi cạn sạch, chép chép miệng, trầm ngâm nói: “Di, loại trà này thật khác biệt? Chén trà này, so với những loại khác, tựa hồ, ân, hơi hơi có một chút bất đồng.”

Hoa Kính Hương oán trách nhìn hắn một cái, ai oán nói: “Người nếu đầu lưỡi không quá linh, ta cũng không đi trách người, nhưng đầu lưỡi người rõ ràng linh mẫn như vậy, trà này ngon như vậy, bởi vì được pha bằng dụng cụ vô cùng trân quý, ta ở trong phòng đồ cổ tuyển nửa ngày, tuyển được bộ dụng cụ này, hương vị đương nhiên sẽ khác biệt.”

Vừa nói, vừa rót trà ra, chính mình uống, nhắm mắt lại chậm rãi cảm thụ, qua một lúc lâu, thỏa mãn thở dài một tiếng nói: “Quả nhiên trà ngon, không uống công ta vì nó lãng phí nhiều tinh thần như vậy.”

Tây Môn Đoạt Hồng còn muốn uống, cầm lấy ấm trà tự mình rót một chén, cũng học Hoa Kính Hương nhắm mắt lắc đầu, sau một lúc lâu bắt chước Hoa Kính Hương nói: “Quả nhiên trà ngon, không uống công Kính Hương của ta vì nó lãng phí nhiều tinh thần như vậy, bất quá về sau nếu muốn thu thập tuyệt thủy, hãy để ta làm đi, nói như thế nào ta cũng là cung chủ, cũng phải để cho ta học tập một bộ dáng phong nhã a.”

Nói xong hai người đều nở nụ cười, ở đình viện lại ngồi nửa ngày, đem ấm trà quý như vàng kia uống xong, Hoa Kính Hương tự mình thu dọn trà cụ, cùng Tây Môn Đoạt Hồng đi ra khỏi đình viện.

7. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 6

Tây Môn Đoạt Hồng đều ở cùng Hoa Kính Hương, mỗi ngày cùng hắn triền miên, người trong cung không cần nhiều ngày liền hiểu ra quan hệ của hai người, mọi người cũng không khinh bỉ, ngược lại còn cảm thấy trên đời này người xứng với cung chủ, chỉ có Hoa tổng quản dịu dàng như nước xinh đẹp như hoa này, hưởng chi cung chủ đối với hắn tốt như vậy, cùng người khác bất đồng, dù không sớm thì muộn hai người họ cũng thuận lợi bên nhau.

Hoa Kính Hương ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng kỳ thật vô cùng khẩn trương, mỗi ngày chú

ý quan sát sắc mặt cùng lời nói của bọn hạ nhân, sau lại phát giác mọi người vẫn thực sự đối tốt với mình, có người ngẫu nhiên cũng nói ra vài câu chọc ghẹo vui đùa, chính là bằng giọng điệu vui vẻ, cũng không có ý khinh thường, khiến hắn hoàn toàn yên lòng.

Qua mấy tháng, trong nháy mắt gió thu lại đến, Hoa Kính Hương hôm đó ra ngoài, vẫn là đi tới địa phương bán cá kia. Vào trong hậu viện không người, mới nói với nữ tử kia đưa hắn giải được.

Đã thấy nữ tử gọi là Trâm Hoa kia cười lạnh nói: “Người thế nhưng lại có mặt mũi tới đòi giải được? Sư phụ nói, người cùng Tây Môn Đoạt Hồng đã sớm có quan hệ vợ chồng, vì sao không nhân cơ hội cướp đi công lực của hắn? Rõ ràng là người đã sinh dị tâm, nếu như thế, sư phụ há nào có thể thành toàn cho người, chẳng lẽ lại đem cho người thuốc giải, để cho người cùng Tây Môn Đoạt Hồng làm đôi uyên ương ân ái rồi sau đó đem Bách Hoa lâm nhỏ tận gốc sao?”

Hoa Kính Hương nghe thấy lời này, cũng không nóng nảy, hừ một tiếng nói: “Người cùng sư phụ cũng thật không có kiên nhẫn. Ta ý muốn xưng bá gian hồ, sao lại đem một chương ngại vật để vào mắt. Thật sự bởi vì ta phát hiện Tây Môn Đoạt Hồng đã luyện tôn ma chuẩn bị nguyệt tâm pháp đến trên tầng thứ sáu, có lẽ ba năm sau, hắn có thể đạt tới tầng thứ chín, công lực như vậy, giống như báu vật, sao ta lại không đợi tới lúc đó, khi đó ta đó là thiên hạ vô địch, ai có thể chặn ta? Ai có thể chặn Bách Hoa lâm? Các người thật là như ếch ngồi đáy giếng.”

Trâm Hoa nghe hắn trách móc, khuôn mặt không khỏi đỏ lên vài phần, oán hận nói: “Bất quá người đang nói bừa thôi, tâm pháp của Tây Môn Đoạt Hồng tới tầng thứ mấy, chúng ta làm sao có thể biết? Người rõ ràng là...”

Không đợi nói xong, đã bị Hoa Kính Hương không kiên nhẫn đánh gãy, nghe hắn nhỏ giọng quát lên: “Người biết cái gì? Ta đã hạ liên tâm tán lên người Tây Môn Đoạt Hồng, chỉ cần ba năm qua đi, độc này liền chậm rãi phát tác, đến lúc đó, công lực của hắn một chút cũng không còn, đều là của ta.”

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Trâm Hoa, quyến rũ cười nói: “Người cùng sư phụ nếu nói là ta có dị tâm, này cũng không phải là không đúng a, người biết ta vì cái gì dùng liên tâm tán sao? Nói thật cho người biết, mặc dù công lực của Tây Môn Đoạt Hồng đều sẽ là của ta, ta cũng sẽ không giết hắn, mị lực của hắn, dù là nam nhân đệ nhất thiên hạ so ra cũng còn kém hắn, nhất là thủ đoạn trên giường, đều là cực phẩm, ta sao có thể để hắn chết, nếu hắn chết ta đi đâu tìm được người tương tự như vậy a?”

Trâm hoa sững sốt một chút, bán tín bán nghi nhìn Hoa Kính Hương, thật lâu sau mới nhíu mày nói: “Người nói có thật không? Người không phải đối với Tây Môn Đoạt Hồng có tình cảm, cho nên nghĩ muốn phản lại sao?”

Hoa Kính Hương nói: “Ta là hạng người gì, người không phải rõ ràng nhất sao? Nếu ta có tật hay mềm lòng, lấy bản lĩnh của sư tử, như thế nào có thể bị ta chèn ép đến không thể ngẩng đầu lên? Người nói, trên đời này còn có người nào ích kỷ máu lạnh hơn ta sao? Người cùng sư phụ hãy yên tâm, Bách Hoa lâm chính là muốn trả thù Ma cung, nhất tuyệt tiền sử, chẳng lẽ chuyện ta làm so với việc giết Tây Môn Đoạt Hồng càng có thể làm cho hắn thống khổ hơn sao, chuyện như vậy chẳng lẽ đối với Bách Hoa lâm không phải là chuyện tốt sao?”

Lời còn chưa dứt, Trâm Hoa đã xuất ra một tia cười lạnh, cắn răng nói: “Đích xác, nếu nói về ích kỷ máu lạnh, thiên hạ ai có thể so được với người? Hảo, ta cùng sư phó cũng từ từ chờ, chớ quên những gì người nói, người muốn xưng bá giang hồ, đừng để tình cảm của nam nhân đó thay đổi chí hướng của người.”

Hoa Kính Hương không tiếp tục nói, xoay người liền rời đi.

Trâm Hoa nhìn theo bóng dáng hần rời đi, thật lâu sau bỗng nhiên oán hận nói: “Trên đời làm thế nào lại có người như vậy? Không, hần làm sao có thể là người, hần chính là dã thú vô cùng khủng bố, không dã thú so với hần vẫn ôn nhu hơn rất nhiều, hần lại nguy trang được thành bộ dáng hảo như vậy. Chắc chắn, Tây Môn Đoạt Hồng a Tây Môn Đoạt Hồng, tuy rằng chúng ta đúng là địch nhân, nhưng ta cũng thật sự nhìn không được vì người thờ dài, thật hy vọng người nhanh chóng được chết, cũng đỡ phải chịu nhục trong tay của hần.”

Hoa Kính Hương từ trong cửa tiệm đi ra, mờ mờ nhìn chung quanh một chút, mới chậm rãi đi trở về Ma cung.

Đến tối, hần lại làm vài món cá sỡ trường, gọi Tây Môn Đoạt Hồng đến dùng, dùng cơm xong, liền đứng dậy cười nói: “Đoạt Hồng, ta có một lễ vật muốn tặng cho người.”

Tây Môn Đoạt Hồng thụ sủng nhược kinh, tuy rằng Ma cung cái gì cũng không thiếu, nhưng hần cũng không có một tế bào lãng mạn nào, sau khi cùng Hoa Kính Hương thổ lộ, thật ra chưa từng tặng Hoa Kính Hương vật gì, ai ngờ lúc này Hoa Kính Hương thế nhưng lại muốn tặng lễ vật cho mình.

Vừa vui sướng vừa hồ thẹn, đứng dậy cười nói: “Không phải đầu năm không phải ngày lễ, cũng không phải sinh thần, sao lại muốn tặng ta lễ vật?”

Hoa Kính Hương nói: “Lúc sinh thần ta định đưa người, bất quá lại chưa làm xong, là tâm ý của ta giành cho người, cái này không tầm thường đâu. Nếu như nó tầm thường, ta hiện tại sẽ không lấy cho người, nếu ta tặng nó ở bữa tiệc mừng sinh thần người, nhất định sẽ làm cho bao nhiêu người hâm mộ a.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười ha ha nói: “Kính Hương, thì ra người cũng biết khoe khoang a, ta không biết người định tặng ta thứ gì, mà người thế nhưng lại tự tin như thế.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hoa Kính Hương đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đi trở về, cầm trong tay một cái hộp gấm nhỏ.

Tây Môn Đoạt Hồng có chút ngạc nhiên, thăm nghĩ trong hộp chứa gì. Đợi cho Hoa Kính Hương mở cái hộp kia ra, mặc dù nhãn lực hần hơn người, lại cố gắng nhìn thật kỹ, nhưng cũng không thấy trong hộp chứa gì.

Hoa Kính Hương hé miệng cười, đi đến bên cạnh hần ngồi xuống, đem hộp giơ đến trước mặt hần nói: “Đến, người nhìn lại đi, nhìn xem trong đây chứa cái gì, nhưng không cho phép người lấy tay sờ a.”

Tây Môn Đoạt Hồng biểu tình nghi hoặc liếc mắt nhìn Hoa Kính Hương một cái, lại mở to hai mắt nhìn nhìn vào cái hộp, nhìn như vậy hồi lâu, do dự nói: “Tựa hồ là có một hình dạng, chỉ loáng thoáng nhìn

không rõ lắm, nhưng nhìn như không có gì, Kính Hương, trong này rốt cuộc là cái gì?”

Hoa Kính Hương vô cùng đắc ý, giống như trẻ con cười rộ lên, khiến Tây Môn Đoạt Hồng nhìn đến ngây người, bóng tối sắp bao trùm, chỗ kia trên người không tránh khỏi có chút rục rịch, lẩm bẩm nói: “Kính Hương, người thật sự là rất đẹp, vô luận là biểu tình nào, đều hoàn mỹ như vậy.”

Hoa Kính Hương có chút ngượng ngùng trừng mắt nhìn hắn một chút, sóng mắt lưu chuyển mang theo phong tình, sau đó hắn nắm lấy tay Tây Môn Đoạt Hồng đặt vào trong hộp, mỉm cười nói: “Nếu nhìn không thấy, vậy sờ sờ đi.”

Chạm vào tay là một vật nhỏ nhưng rất cảm giác rất tốt, không phải là găm vóc, lạnh lạnh trơn trơn, có chút giống với da xà, chẳng qua so với da xà nhẵn nhụi hơn thôi.

Tây Môn Đoạt Hồng cảm lấy vật mỏng mà trong suốt đó lên, đưa lại gần ánh nến, thấy rõ ràng đó là một cái bao tay trong suốt.

“Đây là do ta ở trong kho tra cứu nửa ngày, mới tra ra loại băng tâm ti này, băng tâm ti này không giống với những loại băng tâm ti khác, chính là lấy từ loại băng tâm ti sống ở phía nam ấm áp, số lượng cực nhỏ, nhưng lại cứng cỏi vô cùng, làm thành bao tay dùng để mang, dù dưới ánh mặt trời cũng không thể nhìn thấy, từ nay về sau nếu có ám khí, hoặc con giun kim tuyến gì đó, người cũng có thể dùng tay để bắt, đừng để người khác hạ độc thủ với người.”

Tây Môn Đoạt Hồng nghe thấy lời nói của Hoa Kính Hương, đem cái bao tay đưa đến trước mắt dùng sức nhìn, quả nhiên, mặc dù hắn nhãn lực hơn người, cũng thủy chung chính là chỉ nhìn thấy một hình dáng mơ mơ hồ hồ, mang vào tay, nửa điểm cũng nhìn không thấy, mà cái bao tay này lại mềm mỏng cực kỳ, trên tay cũng không có cảm giác khó chịu.

Tây Môn Đoạt Hồng mừng rỡ không thôi, ôm Hoa Kính Hương cảm động nói: “Kính Hương, không nghĩ tới người đối đãi với ta tốt như vậy, cái bao tay này nhất định mắt của người không ít công phu đi?”

Hoa Kính Hương nói: “Đó là tất nhiên, so với việc pha trà trước kia thật khó gấp vài phần, bằng không việc người trúng độc đã lâu như vậy, như thế nào hôm nay ta mới lấy ra, chính là tìm tài liệu, mất sức của chín trâu hai hổ, lãng phí tiền của của Ma cung, đem băng tâm ti về chất đóng trong kho, để cho người khác biết, không đập chúng ta vài cái rồi mắng chúng ta lãng phí của trời mới là lạ, ta làm cái bao tay này, mất thời gian đến nửa năm.”

Tây Môn Đoạt Hồng nhin không được gật đầu, cảm động nói: “Kính Hương, ta thật sự là hổ thẹn, người vì ta làm nhiều như vậy, ta cũng chưa báo đáp được người, Kính Hương, ta không biết phải như thế nào để yêu người nhiều hơn, nếu có thể, ta hận không thể nuốt người vào bụng ta, làm cho người cùng ta luôn luôn cũng không chia lìa.”

Đôi mắt Hoa Kính Hương ngấn nước, sau một lúc lâu không nói gì, sau đó hắn chậm rãi đẩy Tây Môn Đoạt Hồng ra, bình tĩnh nhìn hắn, thở dài: “Giang hồ là một địa phương nguy hiểm, ta cũng biết. Người không cần cố tình tặng ta cái gì, chỉ cần... Người hảo hảo bảo vệ bản thân, hãy làm cho ta được hạnh phúc

vài năm, đó là báo đáp tốt nhất.”

“Đó là tất nhiên, chẳng những vài năm, phải là vài thập niên, tốt nhất nếu có thể một trăm năm cũng được, Kính Hương sao người lại thấy vài năm là đủ chứ.”

Tây Môn Đoạt Hồng vỗ vỗ gương mặt Hoa Kính Hương, sau đó đem bao tay cất vào trong người, mới ôm Hoa Kính Hương vào trong ngực, rồi liền ôm hân hướng phòng ngủ mà đi đến.

Hoa Kính Hương si mê nhìn Tây Môn Đoạt Hồng hưng phấn như đứa trẻ được món đồ chơi yêu thích, trong lòng đau như bị dao cắt thành từng mảnh. Ở trong lòng thì thầm nói: Đoạt Hồng, Đoạt Hồng, ta yêu nhất là người, ta làm mọi việc cũng vì người, ta cũng chỉ có thể làm việc này cho người, người... về sau người nhất định phải sống đến trăm tuổi, nếu có một ngày, ta và người đổi đầu nhau, người... người ngàn vạn lần đừng lưu tình, nguyện vọng của ta, người nhất định phải thay ta hoàn thành...

Có ái nhân bên cạnh thời gian trôi qua thật sự nhanh. Thời gian từng ngày từng ngày trở thành quá khứ, hoa nở hoa tàn lá xanh lá vàng, tính toán, Hoa Kính Hương đi vào Ma cung đã là năm năm, trong lúc này, giống như chuyện bình thường trong thiên hạ, vài vị cung chủ người này nối tiếp người kia mang người yêu cận kề cái chết đến, trước sau đều van cầu tình nguyệt.

Tây Môn Đoạt Hồng lúc này xem chuyện đó như là tiền lệ, cái gọi là có một còn có hai, có hai còn có ba, thật tốt, không đến vài năm, tình nguyệt trong tay hẳn chỉ còn lại đúng một viên.

Đáng hận nhất chính là tên khốn Tư Không Lâm Nguyệt kia, dùng cái gì cái gọi là “Hàn Bích châu” đổi một viên tình nguyệt, không nghĩ đến cái đó lại là giả, chính mình nghĩ còn có thể luyện được mấy viên tình nguyệt, ai ngờ lại không luyện được, nếu luyện tình nguyệt sẽ phải mất nửa thành công lực, hiện giờ Bách Hoa lâm hoạt động thường xuyên, hẳn không có khả năng trong thời điểm trọng yếu lại tự mình làm mất đi công lực.

Mỗi khi hắn vì nghĩ đến chuyện đó mà phẫn hận, Hoa Kính Hương nếu ở bên cạnh, thì luôn cười nói với hắn một câu: “Này có là gì? Nghĩ đến Lâm Nhiên cung chủ, hẳn không tự mình đến, còn không phải chỉ cần một phong thơ cũng có thể lấy tình nguyệt hay sao?”

Nghe thấy lời này, Tây Môn Đoạt Hồng hừ một tiếng nói: “Người đừng đánh lạc hướng của ta, tên tiểu tử thú vị Lâm Nguyệt kia có thể có được tình nguyệt, không phải vì có sự hỗ trợ của người sao. Người quen thuộc dụng độc giải độc, làm sao không nhìn ra Hàn Bích châu đó là giả, cố ý đích không chịu nói ra, hại ta vui một hồi. Hiện tại ngấm lại, giọng nói cùng thái độ của người, không có chỗ nào mà là không có lỗ hổng, chỉ tiếc ta lại nhìn không ra?”

Hoa Kính Hương đối với oán giận của hắn, chính là cười bỏ qua, nếu gặp lúc thời gian địa điểm thỏa đáng, sẽ dựa lại gần hắn, cố ý mềm giọng quyến rũ nói: “Nếu như thế, ta phải làm sao để bồi thường cung chủ đây? Không biết hiện giờ thân thể ta có còn giá trị hay không a...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Tây Môn cung chủ thú tính bộc phát ôm tới trên giường, về phần ôm lên giường làm gì, thật sự là trời biết đất biết người biết ta biết.

Cứ như vậy, Hoa Kính Hương ở Ma cung đã được năm năm năm tháng. Trâm Hoa vẫn thúc giục hấn động thủ, lại bị hấn lấy mọi lý do kéo dài, lại không đưa cho Hoa Kính Hương giải được, Trâm Hoa dựa theo chỉ thị của Hoa Kính Hương trốn ở một góc xa nhìn hấn và Tây Môn Đoạt Hồng trên phố, liền phát hiện sắc mặt Tây Môn Đoạt Hồng quả nhiên có dấu hiệu trúng độc, đương nhiên, dấu hiệu này chỉ có cao thủ của Bách Hoa Lâm mới có thể phát hiện.

Nhưng mà dù vậy, cung chủ Bách Hoa cung cũng dần dần không kiên nhẫn, chỉ thị Trâm Hoa đối với Hoa Kính Hương hạ tối hậu thư, trong ba tháng nếu Tây Môn Đoạt Hồng không chết, người chết chính là Hoa Kính Hương hấn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không để cho hấn nhẹ nhàng mà chết đi, muôn đem thân phận cùng mục đích của hấn phanh phui, đến lúc đó hấn như thế nào còn có vị trí ở Ma cung.

Ngoài dự kiến của Trâm Hoa, Hoa Kính Hương nghe nàng thuật lại xong, thể nhưng vẻ mặt lại bình tĩnh, sau một lúc lâu nhíu mày nói: “Tốt lắm, cứ như vậy đi, ba tháng sau, chúng ta đem sự tình chấm dứt đi.” Nói xong hấn xoay người bước đi, đối với vẻ mặt khiếp đảm của Trâm Hoa cũng không thèm liếc mắt một cái.

“Người... người thực bỏ được?” Trâm hoa đuổi theo Hoa Kính Hương, nàng thật không thể tin được, sư đệ cùng Tây Môn Đoạt Hồng ở chung năm năm, lúc đầu tưởng rằng hấn sẽ có chút thương lượng, sẽ lại kéo dài, ai ngờ hấn kéo dài vài năm, hôm nay lại là một bộ dạng thống khoái, như thế nào lại có thể như thế.

Hoa Kính Hương nhìn nàng một cái, khinh thường cười nói: “Như thế nào? Người cùng sư phó muốn nghe không phải đúng là câu nói đó sao? Hiện giờ nghe được, như thế nào lại là bộ dáng này? Nga, ta hiểu được, người tất nhiên là nghĩ rằng, ta vẫn thường kéo dài, vì sao hôm nay lại nói như vậy, đúng không?”

Trâm hoa không tự chủ được gật gật đầu, lại nhìn thấy ánh mắt Hoa Kính Hương càng thêm khinh bỉ, mặt của nàng trong nháy mắt đỏ lên, nhưng không hỏi được thật không cam tâm.

“Ta đã sớm nói, ta là hạng người gì, không ai rõ ràng hơn người và sư phụ a, bằng không, sư phụ cũng sẽ không chọn ta làm nhiệm vụ lần này. Ta cùng Tây Môn Đoạt Hồng, đến đây đã là duyên tẫn, ở bên cạnh hấn, mọi cảm thụ ta đều ném qua, nếu dứt khoát, cũng sẽ đau lòng một hồi, nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không vì hấn mất đi tánh mạng cùng ngôi vị cung chủ, là như thế, đau dài lâu không bằng đau một lúc, cần gì phải ước ắt hẳn thủ.”

Hoa Kính Hương nói tới đây, lại liếc nhìn Trâm Hoa một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Cho nên người chuyển lời cho sư phụ, nói nàng hãy chuẩn bị tốt, Tây Môn Đoạt Hồng vừa chết, chúng ta liền tập trung thể lực thu dọn Ma cung, tuy rằng nếu làm như vậy, người của chúng ta sẽ tổn thất nghiêm trọng, nhưng mà nói với sư phụ, nàng không cần do dự, hãy sử dụng toàn bộ thực lực.”

“Hảo, người có thể nói như vậy, ta liền yên tâm.” Trâm Hoa thở phào một cái, không ai so với nàng hiểu rõ hơn, sư đệ có khuôn mặt nhu nhược bình lặng như nước mùa thu này thật ra lại có tâm địa độc như rắn rết.

Cũng đúng, sư phụ dưỡng dục hấn hơn hai mươi năm, chưa bao giờ nhận được một tia tình cảm, bất quá chỉ ở bên cạnh Tây Môn Đoạt Hồng có năm năm, sao có thể khiến cho hấn động tâm, mà cũng không thể động tâm đến nỗi tự hại mình.

Tiền Hoa Kính Hương tới đại môn, nhìn bóng dáng tinh tế cao gầy chậm rãi hòa vào dòng người ở ngã tư đường, Trâm Hoa bỗng nhiên cảm thấy nhiệt huyết giống như sôi trào lên: ba tháng, chỉ cần ba tháng, Bách Hoa lâm của các nàng liền có thể ngừng đầu trong chốn vô lâm, đến lúc đó người trong vô lâm sẽ phủ phục dưới chân các nàng, việc này thật đúng là làm cho người ta xúc động.

Trong phòng bày biện một bàn đồ ăn hương khí say người.

Tây Môn Đoạt Hồng ngồi ở bàn ăn, thèm nhỏ dãi nhìn đĩa cá bống trên bàn, một bên rướn cổ lên nhìn ra ngoài cửa.

Cũng không biết Kính Hương hôm nay làm cái quỷ gì, chính mình muốn đi giúp hẩn bưng thức ăn, hẩn lại nói cái gì cũng không cần, hiện giờ bên ngoài tuyết đã rơi, hẩn còn muốn đến phòng bếp bưng đồ ăn, kêu hẩn ở trong phòng bếp nhỏ bên cạnh chuẩn bị, hẩn lại nói phòng bếp kia nôi chảo thật tốt, làm ra cá cũng ngon hơn, cuối cùng cố chấp đi đến phòng bếp thật xa kia.

Tây Môn Đoạt Hồng liếc mắt nhìn cửa lớn, lại liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, vừa mới nghĩ Kính Hương rõ ràng nói đi một lát. Như thế nào đến bây giờ cũng không thấy bóng người. Nghĩ đến đây, hẩn ngồi không yên, vừa muốn đi ra cửa đón người yêu, chợt nghe “Chi nha” một tiếng, cửa mở, sau đó Hoa Kính Hương bưng một cái đĩa lớn lắc mình tiến vào, dùng chân nhẹ nhàng đóng cửa lại, vì thế, một trời đầy gió tuyết cũng bị hẩn nhốt lại bên ngoài.

“Kính Hương, người cuối cùng đã trở lại.” Tây Môn Đoạt Hồng tiến lên đón, thay hẩn phủi bông tuyết trên người, một bên nói: “Di? Mới vừa rồi chỉ là tiểu tuyết, hiện giờ không ngờ biến thành đại tuyết a?”

Hoa Kính Hương chà chà hai tay tạo nhiệt, nghe vậy cười nói: “Cũng không phải a, chỉ một lát, thời tiết đã thay đổi, người đi ra nhìn một cái, tuyết cùng lông ngỗng giống nhau a. Tốt lắm tốt lắm, chúng ta đừng nói chuyện đó, đến, ăn cơm ăn cơm, con cá này còn nóng mau ăn, bằng không nguội sẽ không ngon.”

Tây Môn Đoạt Hồng vui vẻ gật đầu một cái, đáp ứng một tiếng, một lần nữa ngồi trở lại bàn, cầm lấy đũa gấp lấy một miếng cá hấp, đưa đến bát Hoa Kính Hương, hẩn biết người yêu thích nhất món này.

Hoa Kính Hương mỉm cười, dịu dàng nhìn chăm chú vào Tây Môn Đoạt Hồng đang vui vẻ giống như đứa trẻ, nhẹ giọng nói: “Không cần lo cho ta, ta chỉ cần nhìn người là được, chỉ cần người ăn vui vẻ, ta...ta liền cảm thấy vui.”

Lời còn chưa dứt, trong lòng đột nhiên nảy sinh vô vàng thương cảm cùng chua xót, cũng không cầm đũa, chính là si ngốc nhìn Tây Môn Đoạt Hồng đưa hạ như mưa, trong lòng cân nhắc nói:

Đoạt Hồng, ta... đây là lần cuối cùng ta làm cá cho người ăn, nhìn người ăn vui vẻ như vậy, cũng không biết sau khi ta đi, còn... có thể hay không có người cố tình làm cá cho người ăn... Tha thứ ta ích kỷ, Đoạt Hồng, ta... ta không đem phương pháp làm cá này dạy cho bất luận kẻ nào, nói như vậy, tương lai mặc dù người lại có người yêu, nàng cũng không thể làm ra mùi vị này, có lẽ... có lẽ về sau mỗi khi người ăn cá, còn có thể lơ đãng mà nhớ tới ta, nhớ tới việc người từng thực sự thích ăn cá do ta làm...

Chỉ như vậy loạn tưởng, liền cảm thấy trong lòng như bị mấy đao đâm phải, đau đớn nói không nên lời. Khóe mắt nóng ẩm, thật là lệ lại muốn trào ra.

Hoa Kính Hương vội vàng thần nhiên động thủ lau đi lệ quang, trong lòng nói: nhanh lên, Hoa Kính Hương, hết thấy đều phải chấm dứt, người luyện hơn hai mươi năm công phu nguy trang diễn xuất, phải đem lần cuối này diễn cho thật tốt, đó cũng là việc cuối cùng người có thể bồi thường cho hần.

“Kính Hương, tại sao người lại không ăn a? Người cũng biết mà nguội thì không thể ăn a.” Tây Môn Đoạt Hồng đã ăn xong một món cá, rời ánh mắt khỏi bàn cá, vừa nhắc đầu, đã thấy người yêu dùng ánh mắt thâm tình như ngọc nhìn mình. Trong lòng không tránh khỏi cảm giác vừa vui vừa cảm động, liền tỉ mỉ lấy xương trong thịt cá sau đó đưa cá vào bát của ái nhân.

“Ăn, ta cũng ăn, người cũng ăn đi.” Hoa Kính Hương mỉm cười, ăn một ngụm cá, cổ họng thế nhưng nghẹn lại không thể nuốt xuống. Hần cố gắng cười, gấp một khối cá chép, bỏ xương, sau đó đưa vào bát Tây Môn Đoạt Hồng.

Bữa cơm tình ý triền miên, trong lòng Tây Môn Đoạt Hồng vô cùng vui sướng ngọt ngào. Nhưng mà hần thế nhưng không biết, hần càng vui, Hoa Kính Hương lại càng chua xót.

Tối buổi chiều, bên trong màn the hai người liêu chết triền miên. Hoa Kính Hương đột nhiên lớn mật, giống như yêu tinh quyến rũ mê hoặc, quán quít lấy Tây Môn Đoạt Hồng muốn một lần lại một lần, lúc trước chưa bao giờ làm hành động lớn mật như vậy, làm cho Tây Môn Đoạt Hồng cũng là muốn ngừng mà không được. Hai người thẳng đến sau nửa đêm triền miên lặng lẽ.

Tây Môn Đoạt Hồng vừa kinh hãi vừa nghi hoặc, ôm Hoa Kính Hương lẩm bẩm nói: “Kính Hương hôm nay thật lạ. Người cũng biết, ta lúc trước có cùng nữ nhân, cũng là đã từng trải qua huấn luyện, kỹ xảo tự nhiên hơn người, nhưng mà Kính Hương người lại không giống các nàng, kỳ quái, người từ đâu biết những kỹ xảo này?”

Hoa Kính Hương thần nhiên nói: “Ta như thế nào có thể so sánh cùng nữ nhân thanh lâu, bất quá là do người thích ta, cho nên cảm thấy ta hơn các nàng thôi, về phần kỹ xảo gì đó...” Hần nói tới đây, tựa hồ là có chút thẹn thùng, thật lâu sau mới rầu rĩ nói: “Bất quá chỉ là ngẫu nhiên từng nhìn thấy, người hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Chỉ cần nói thích hay không thích là được rồi.”

Tây Môn Đoạt Hồng ôm sát Hoa Kính Hương, cười nói: “Ta tự nhiên là thích a, chỉ cần là Kính Hương, nếu không có kỹ thuật gì ta cũng thích. Nếu không phải Kính Hương, dù là thiên tiên hạ phàm mê hoặc, ta cũng tuyệt đối sẽ không động tâm a. Từ khi có người bên cạnh, ta đã biết được cái gì là tình cảm.”

“Tốt lắm, người nếu thích, về sau mỗi ngày ta đều hầu hạ người.” Hoa Kính Hương nói xong câu đó, tựa hồ thật sự là đã thẹn thùng tới cực điểm, đem đầu rúc vào trong chăn.

Động tác của Hoa Kính Hương làm Tây Môn Đoạt Hồng cười ha ha, nhưng mà hần không biết, người trốn vào trong chăn cũng không phải vì thẹn thùng, mà là bởi vì, hần không không chế được nước mắt của mình, bởi vì hần biết rõ, hần vĩnh viễn không thể cùng Tây Môn Đoạt Hồng tái hoan ái triền miên.

Qua ngày hôm sau tuyết đã ngừng, mặt trời chậm rãi hiện ra, bởi vì tất cả mọi người đều đã có ái nhân, Tây Môn Đoạt Hồng liền muốn tất cả cung chủ tập hợp cùng một chỗ, chờ đón tân niên, lệnh triệu tập đều đã phát ra, Bách Lý Kinh Đào cùng với Nam Cung Giang Độ đều đã đến.

Huynh đệ gặp lại, tự nhiên phi thường vui mừng, Tây Môn Đoạt Hồng đem thù hận vì tình nguyệt tựa hồ như đã quên. Mấy người mở tiệc vui vẻ cùng nhau uống, ngày thứ hai mọi người cũng tập hợp gần như đông đủ, cảm giác vui vẻ, không cần phải nói đến.

Màn đêm buông xuống, đám người Tây Môn Đoạt Hồng cùng Nam Cung Giang Độ nói chuyện phiếm xong, thời điểm về phòng tìm khắp nơi cũng không thấy Hoa Kính Hương, trong lòng lo lắng, lúc này Hoa Kính Hương nói có việc phải về trước, ai ngờ được, hắn đã chạy đi nơi nào? Mùa đông rất lạnh, hắn lại có bệnh cũ, vạn nhất tái phát phải làm sao bây giờ?

Tây Môn Đoạt Hồng một đường tìm kiếm, trong lòng lo lắng lo âu không thôi, chợt thấy một cái nha hoàn đang đi tới, thấy bộ dáng của hắn, vội vàng dừng bước hành lễ, nhưng lại hỏi: “Cung chủ đang tìm kiếm Hoa công tử sao? Nô tỳ vừa mới thấy hắn giống như hướng mai viện đi, nhưng lúc này còn có ở đó hay không cũng không biết.”

Tây Môn Đoạt Hồng gật gù đầu, xoay người đi đến mai viện, hắn biết Hoa Kính Hương thực sự thích mai viện. Chính là không rõ người yêu vì cái gì trẻ như thế còn đến đó.

Vừa đến mai viện, liền nghe được trong vườn truyền đến tiếng ca thật khê, không có làn điệu, hiển nhiên chỉ là tùy ý ngâm nga, âm thanh động lòng người, đúng là Hoa Kính Hương.

8. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 7

Tây Môn Đoạt Hồng vĩnh tai nghe hát, đôi chân chậm rãi bước tới phía trước, lại nghe đối phương hát một điệu mà hắn chưa từng nghe, tựa hồ ngẫu nhiên mà hát, nhưng nghe kỹ lại, lại cảm thấy trong lòng sinh ra cảm giác vô cùng thê lương.

Lời hát không dài, cũng chỉ là hát lặp lại, lời nhẹ nhàng, làn điệu thê lương thống khổ, Hoa Kính Hương ngâm nga chính là:

“Nhìn đến đại giang đi, từng táng bao nhiêu người trên thế gian.

Cả đời si ngốc yêu, nào kể đến năm tháng trăng khuyết trăng tròn. Mỹ nhân tóc đen thành đầu bạc.

Anh hùng uống rượu nhưng lạnh trong lòng.

Than thở oán trách đã phụ lòng người, hoa rơi trong gió cũng không có người nhặt lên.

Dâng hương bái nguyệt, hỏi Bồ Tát một câu: kiếp sau có thể có thời gian tươi đẹp, mãi cùng người đứng nhìn nước chảy hoa rơi.”

“Kính Hương...” Tây Môn Đoạt Hồng rất cuộc nghe không vô, một câu kia “Kiếp sau có thể có thời gian tươi đẹp, mãi cùng người đứng nhìn nước chảy hoa rơi.” Làm hắn cảm thấy trái tim đau đớn, đường đường là Ma cung cung chủ cho tới bây giờ đều nghĩ ca múa là mua vui, thế nhưng suýt nữa vì câu này làm cho rơi nước mắt.

Đột nhiên gọi một tiếng, quả nhiên, tiếng ca cách đó không xa đột nhiên ngừng lại. Nương theo ánh trăng, Tây Môn Đoạt Hồng thấy Hoa Kính Hương trong tay đang cầm một cái lọ nhỏ quen thuộc, mà hắn lại đang lấy tuyết thủy trên hoa mai.

“Đoạt Hồng, sao ngươi lại tới đây? Thật là, nơi này ngươi cũng có thể tìm đến.” Hoa Kính Hương cười có chút bất đắc dĩ. Đã thấy Tây Môn Đoạt Hồng bước đến, sắc mặt có chút không tốt.

“Tuyết mặc dù ngừng, nhưng khí trời rét lạnh, ngươi như thế lại chạy đến đây? Rõ ràng thân thể yếu đuối, còn không biết hảo hảo yêu quý, ta hảo hảo bồi bổ ngươi, ngươi lại không biết quý mình.” Tây Môn Đoạt Hồng nghiêng rằng nghiêng lợi, trong giọng nói lại tràn ngập thân thiết cùng bất đắc dĩ.

“Thân thể ta ta tự mình biết, ngươi đừng quên ta là thầy thuốc.” Hoa Kính Hương mỉm cười, tham lam nhìn gương mặt hàm ẩn tức giận của người yêu: “Được rồi Đoạt Hồng, ngươi đừng nóng giận, ta sẽ lập tức trở về. Ngươi xem, ánh trăng đêm nay, có phải hay không cùng đêm hôm đó giống nhau?”

Tây Môn Đoạt Hồng rất muốn lôi kéo Hoa Kính Hương bước đi, nhưng nghe hắn nói đến câu sau liền ngừng động tác.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lại nhìn trên mặt đất một mảnh tuyết trắng, quả nhiên là cùng năm năm trước vài phần tương tự. Không khỏi lắc đầu cười nói: “Quả thật là giống nhau, như thế nào? Kính Hương vì sao bỗng nhiên lại thương cảm? Chưa bao giờ thấy ngươi có loại thương cảm vì thời tiết này a.”

“Đúng vậy, ta bỗng có chút thương cảm, có đôi khi, cảm giác đó liền tới làm ta không hiểu vì sao, nhưng lại nhịn không được khiến ta bi thống.” Hoa Kính Hương đang cầm cái lọ, đầu ngón tay nhẹ nhàng phất một cái, tuyết đọng trên nhụy mai liền nhẹ nhàng rơi xuống.

“Hàng năm tuổi tuổi hoa tương tự, tuổi tuổi hàng năm nhân bất đồng.” Hắn khe khẽ thở dài, không nhìn Tây Môn Đoạt Hồng đang bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Đoạt Hồng, để ta ở đây chốc lát, nào biết sang năm người đứng ở chỗ này, còn có thể là ta hay không?”

“Kính Hương, ngươi hôm nay làm sao vậy? Lời của ngươi làm cho ta hoảng sợ.” Tây Môn Đoạt Hồng phát giác có chút không tầm thường, vội vàng ôm lấy người yêu: “Vườn mai này, trừ ngươi ra còn ai vào đây đâu? Ngươi là người yêu của ta, đừng kể mai viện này, toàn bộ Ma cung này, nếu ngươi thích hoa mai, chúng ta sẽ cho người trồng ở trong sân thêm vài chục gốc, làm thành một cái tiểu mai viên có được không?”

“Ta bất quá là chỉ là thuận miệng mà nói vậy thôi, người khấn trương như vậy làm gì?” Hoa Kính Hương bủ môi tươi cười: “Ta đã suy nghĩ, sự tình trong ma cung nhiều vô kể, có lẽ sang năm ta sẽ đem này việc giao cho bọn hạ nhân.”

Sợ Tây Môn Đoạt Hồng khả nghi, Hoa Kính Hương biết mình là có chút không cầm lòng được, tuy rằng chỉ vì ngày mai mà trăm ngàn chuẩn bị, nhưng đêm nay, lại nhịn không được thổ lộ tâm trạng với Tây Môn Đoạt Hồng.

“Chủ ý này hảo, để cho bọn hạ nhân làm, thân thể của người vốn không tốt.” Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy Hoa Kính Hương nói có đạo lý, vì thế liền giảm nghi ngờ, tản mát ra thần công hộ thể làm ấm không khí chung quanh, một bên ôn nhu nói: “Có phải hay không bệnh của người hôm nay lại tái phát? Cho nên mới nhịn không được nghĩ tới loại chuyện như vậy.”

“Ai nói thế, đã hơn một năm không phát bệnh a.” động tác trên tay Hoa Kính Hương lại nhanh hơn, nhiệt độ cơ thể Tây Môn Đoạt Hồng làm cho hắn cảm thấy ấm áp, hắn nghĩ muốn tham lam hấp thụ một hồi, bởi vì từ ngày mai trở đi, người nam nhân này, người nam nhân ấm áp ôn nhu này, sẽ không còn thuộc về mình.

Cứ như vậy Tây Môn Đoạt Hồng lẳng lặng bên cạnh Hoa Kính Hương đi trong mai viên, đi một hồi lâu, thẳng đến sau nửa đêm, đã có được hai lọ tuyết thủy Hoa Kính Hương vì bị người yêu thúc giục mới lưu luyến rời khỏi mai viên.

“Đoạt Hồng không cầu nệ tiểu tiết, cho nên thường không kiên nhẫn thưởng thức loại trà này, nhưng ta biết, trong lòng hắn thực sự thích tuyết thủy pha trà. Ta muốn đi, thay hắn chuẩn bị nhiều tuyết thủy, làm cho hắn ngày sau có thể uống nhiều một chút, các người phải ngoan ngoãn a, nhanh hóa thành nước, sau đó tỏa hương khí, làm cho Đoạt Hồng ngửi được hương khí của các người, thì nhịn không được sẽ nhớ tới ta đến.”

Ở dưới tàn cây, Hoa Kính Hương yên lặng nhìn hai lọ tuyết thủy, một bên dùng âm thanh chỉ hắn mới nghe được nói chuyện với hai lọ tuyết thủy. Đến cuối cùng nhịn không được cười tự giễu, lắc đầu nói: “Ai, nói thật, ta là một người ích kỷ, chỉ muốn làm cho Đoạt Hồng không thể nào quên ta, cũng không thay hắn giấu lại, phần cừ hận này nếu không thể quên, hắn sẽ có bao nhiêu thống khổ.”

Từ trên mặt đất, Hoa Kính Hương đứng lên, ngẩng đầu nhìn thân cây tráng kiện, thật lâu sau khóe mắt nổi lệ quang, lầm bầm nói: “Năm nay còn có ta thay hắn thu thập tuyết thủy, nhưng không biết những năm tháng sau này, có thể hay không có người như ta thương hắn, nguyện ý chịu được rét lạnh đi thu thập tuyết thủy, có thể hay không có người giống như ta, lúc hắn cao hứng hoặc mệt mỏi sẽ thay hắn nấu ấm trà thơm, ai, chuyện đến nông nỗi này, quả nhiên vạn phần thống khổ, vì sao...vì sao ta không thể, mọi chuyện thành như vậy... ta vẫn luyến tiếc rời khỏi hắn?”

Vừa nói, nhịn không được hai hàng lệ đã lăn lăn rơi, chợt nghe xa xa có tiếng bước chân, hắn vội vàng lau khô sạch sẽ nước mắt, quay người lại, quả nhiên thấy Tây Môn Đoạt Hồng sắp bước đi tới, vừa nói: “Kính Hương, người lại không ngoan, sáng sớm lại chạy đến, từ khi nào người lại thích tuyết như vậy? Cần thận bị phong hàn, nếu bệnh ta sẽ hối tội người.”

Tây Môn Đoạt Hồng quả thật là lo lắng cho thân thể Hoa Kính Hương, đêm qua bởi vì quá muộn, hai người

chỉ là ôm nhau ngủ, ai ngờ sáng nay lúc mình luyện công, người yêu không nghe lời lại chạy đến mai viên, nếu không phải có hạ nhân thông báo, chính mình còn không biết hẳn muốn đứng ở trong này si ngốc tới khi nào.

“Tốt lắm, chỉ đứng một lát sao lại có thể nhiễm phong hàn, sợ cái gì.” Hoa Kính Hương dịu dàng cười, thay Tây Môn Đoạt Hồng sửa sang áo khoác cùng dây lưng: “Chúng ta đi ăn cơm đi, e rằng mấy vị cung chủ khác đã tới rồi.”

Tây Môn Đoạt Hồng sờ sờ khuôn mặt Hoa Kính Hương, nhưng lại là một mảnh lạnh lẽo, đau lòng nắm lấy bàn tay hắn, hai người lẳng lặng đứng trong tuyết, nhất thời thiên địa mờ mịt, giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đến buổi trưa, mấy vị cung chủ khác quả nhiên đều đến, chỉ có Tư Không Lâm Nguyệt cùng Tô Đông Ly bởi vì trên đường có việc mà trì hoãn, cho nên dùng bữa câu đưa tin nói vài ngày nữa mới đến.

Giữa trưa thì yến hội đã bày biện trong đại sảnh, qua ba tuần rượu, nhiều huynh đệ mang theo người yêu cùng nhau đùa giỡn, bỗng nhiên chỉ thấy Hoa Kính Hương đột nhiên che ngực, tiếp theo khóe miệng chảy vài tia máu, thân thể sắp ngã xuống, lại bị Tây Môn Đoạt Hồng ôm lấy, nghe hắn lo lắng hô lớn: “Kính Hương, Kính Hương, ngươi làm sao vậy?”

Hoa Kính Hương cuối cùng liếc mắt nhìn Tây Môn Đoạt Hồng một cái, tất cả thâm tình cùng yêu say đắm đều tập trung ở cái nhìn này. Từ giờ trở đi, đối với người kia, hắn sẽ trở thành địch nhân tâm địa rắn rết, từ nay về sau, trước mắt người yêu không bao giờ ... đối với mình có tia nhìn thương tiếc cùng quyến luyến, nếu có, sẽ là khôn cùng cừu hận.

Hoa Kính Hương chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng hắn đau đớn, tay lại run rẩy bắt lấy ống tay áo Tây Môn Đoạt Hồng, khó thở nói một câu: “Đoạt Hồng, ta... cứu ta...” Lúc sau liền ngất đi.

Tây Môn Đoạt Hồng cảm thấy như hồn phách tựa hồ cũng bay ra, ôm Hoa Kính Hương đến căn phòng gần nhất, gọi người nhanh đi mời lão đại phu đến. Sau đó liền đi lấy tinh nguyệt, nhưng mở ra mới phát hiện, viên tinh nguyệt duy nhất còn lại đã không cánh mà bay.

Lão Đại phu vội vàng tới, bắt mạch xong liền cau mày nói: “Tiểu Ca nhi đúng là trúng độc. Độc này rất bá đạo, chỉ sợ nếu không có giải dược, xem bộ dáng của hắn, sống không qua một canh giờ, cung chủ chỉ có thể dùng tinh nguyệt tới cứu người.”

Tây Môn Đoạt Hồng sắc mặt trắng bệch, thân thể cảm thấy lung lay sắp ngã, thất thần nói: “Tinh nguyệt... Không thấy ...” Hắn đi đến bên người Hoa Kính Hương, nhìn người yêu sắc mặt trắng bệch, trong lòng tựa như bị dao nhỏ chậm rãi đâm, không rõ ông trời vì sao lại tàn nhẫn, hắn dùng tinh nguyệt cứu người yêu của tất cả huynh đệ, nhưng mà đến phiên người yêu của chính mình, tinh nguyệt cũng không thấy.

“Cung chủ đừng sốt ruột, không có tinh nguyệt, cung chủ dùng nội lực cũng có thể thay công tử bức độc ra, chỉ cần kéo dài nửa ngày, lão phu có tin tưởng đem giải dược đến, dù sao thời điểm ở cùng tiểu Ca nhi đã học được nhiều phương pháp giải độc.” Cung lão Đại phu tràn đầy tự tin, mà những người khác nghe thấy

hắn nói như thế, cũng đều nhẹ nhàng thở ra.

Tây Môn Đoạt Hồng làm sao còn có thể nói hai lời, phân phó mọi người ở chung quanh thay mình hộ pháp, sau đó hắn đem Hoa Kính Hương cẩn thận nâng dậy, ngồi xếp bằng ở phía sau hắn, thay Hoa Kính Hương vận công trừ độc.

Thời gian từng chút một trở thành quá khứ, mồ hôi trên khuôn mặt Tây Môn Đoạt Hồng như dòng suối nhỏ chậm rãi chảy ra, đám người Bách Lý Kinh Đào phát hiện hắn tựa hồ có chút không thể chống đỡ, vội vàng định tiến lên thay thế hắn.

Đột nhiên sự tình thay đổi. Chỉ thấy Hoa Kính Hương vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, trong đôi mắt thần quang tỏa ra, nhìn thế nào cũng không giống người trúng độc.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã lưu loát xuất thủ, tiếp theo giơ về phía sau, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, tiếp theo có tiếng kêu đau đớn, Tây Môn Đoạt Hồng một tay nắm lấy ngực, không dám tin mở to hai mắt, Hoa Kính Hương tao nhã chậm rãi xoay người lại.

“Tây Môn cung chủ, tuy rằng Bách Hoa lâm đối đầu với Ma cung các người, chúng ta đúng là lũ chiến bại, nhưng mà tới hôm nay, người thắng cuối cùng, vẫn là Bách Hoa lâm chúng ta, người nói, kết quả này có hay không hợp lý a?”

Một thân áo trắng như thần tiên, Hoa Kính Hương đứng thẳng trước mặt mọi người, làm sao còn có bộ dáng mỹ nhân nhu tình như ngọc. Hắn tựa hồ toàn bộ đều thay đổi, khuôn mặt tuyệt mỹ quyến rũ thêm vài phần khí chất, tựa như hỗn hợp của thần tiên cùng với yêu tinh, cả người tản mát ra cảm giác yêu dị đến cực điểm.

“Người...” Tây Môn Đoạt Hồng vẫn nắm chặt ngực, dao găm này đâm vào ngực hắn, hắn phải dùng lực không làm cho máu huyết xuất ra, nếu không hắn rất nhanh sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

“Người đem Kính Hương giấu đi nơi nào? Người... người không phải Kính Hương...” Đột nhiên, Tây Môn Đoạt Hồng tựa hồ là nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng lên, hướng Hoa Kính Hương thăm dò bước tới.

“Chắc chắn, Tây Môn cung chủ đúng là không muốn sống nữa sao? Hoa Kính Hương? Ha ha ha, Đoạt Hồng, người thế nhưng lại nghĩ ta là giả, này thật sự là buồn cười quá.” Hoa Kính Hương lui về phía sau từng bước, tay áo bay bay như Lăng Ba tiên tử, sau đó hắn dựa vào cây cột xoay người ôm bụng cười, cười đến không thể khống chế, giống như những gì Tây Môn Đoạt Hồng nói là việc buồn cười đến cực điểm.

Sau đó hắn không đợi Tây Môn Đoạt Hồng nói chuyện, cũng chậm chậm thẳng người lên, đôi mắt tràn ngập vẻ kiên quyết cùng cười nhạt, lạnh lùng nói: “Tây Môn Đoạt Hồng, ta chính là Hoa Kính Hương, vì hôm nay, ta ở cùng người tại nơi này ngấm ngấm chịu đựng năm năm. Như thế nào? Hành động của ta có phải hay không rất tốt? Người thật sự mê luyện ta, yêu thương ta, hừ, Bách Hoa lâm toàn bộ đều là lũ ngu ngốc, bây giờ đây, Bách Hoa lâm đã biết rõ thế nào là mị thuật tăng cao nhất của ta a.”

“Người... Người nói vậy? Người không phải Kính Hương, người không phải hân...” Tây Môn Đoạt Hồng khó thở công tâm, liều mạng bước về phía trước từng bước, kết quả lại “Bùm” một tiếng té lăn trên đất, mà đám người Bách Lý Kinh Đào đứng chung quanh cũng là lo lắng, nhưng không cách nào tiến lên phía trước, Ma cung cung chủ võ công cao tuyệt đỉnh, lúc này ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy.

Hoa Kính Hương biểu tình đột nhiên thay đổi, đôi mắt như nước long lanh chứa đựng ai oán, chỉ nghe hân buồn bã nói: “Đoạt Hồng, người cũng có trách ta, người xem, ta không có hấp thụ công lực của người, lại dùng phương pháp như vậy giết các huynh đệ của người cũng đã là giữ thể diện cho người, cho các người tối thiểu chết còn có tôn nghiêm một chút, việc này đã xem như là bồi thường rồi đúng không? Huống chi, đêm qua trời lạnh như vậy, ta còn thay người thu thập tuyết thủy, tuy rằng nhất định người sẽ không thể uống được, nhưng đó cũng là do ta vì người mới làm, đúng hay không?”

Mọi người thấy Hoa Kính Hương vẻ mặt muốn khóc, đã cảm thấy trên người từng đợt rét run, bọn họ nhìn về phía Hoa Kính Hương như đang nhìn người điên, dù muốn nói nhưng ngay cả phát ra âm thanh nhỏ bọn họ cũng làm không được. Cung chủ một đời anh hùng, nằm mơ cũng không nghĩ được cuối cùng lại bị một người tâm địa rắn rết hãm hại.

“Ai, vì các người, ta thật đúng là nhọc lòng. Hai canh giờ trước ta đã vội vàng chuẩn bị huân hương, trong phòng các người là đoạt hồn hương, các người làm sao biết được mê dược này có bao nhiêu trân quý? Ta luyện nhiều năm như vậy, cũng chỉ được mấy bình nhỏ, hôm nay đều dùng trên người các người, chỉ vì ta muốn thời điểm các người chết, sẽ không quá thống khổ.”

Hoa Kính Hương gơ cánh tay ngọc lướt qua từng người một, sau đó hân lại đến trước mặt Tây Môn Đoạt Hồng, nét mặt tươi cười như hoa nói: “Bất quá Đoạt Hồng, người cũng không cần hận ta, người phải biết rằng, ta sống tại Ma cung năm năm, có bao nhiêu khổ sở, mỗi ngày, e sợ cho chính mình lộ ra sơ hở, ta đem thân thể trong sạch đều cho người, ta không oán người thì thôi a, hiện tại còn phải diễn trò uống thuốc độc, tuy rằng không có chết, nhưng cũng là vì người a.”

“Thật ra, thời điểm lần đầu tiên ta pha trà bằng tuyết thủy cho người uống, thì đã hạ độc rồi, người không phải nói hương vị trà kia không giống bình thường sao? Kỳ thật trừ bỏ hương khí của hoa mai, còn có mùi độc dược. Chỉ tiếc, tuyết thủy quá ít, hàng năm chỉ có thể làm một lần, hơn nữa ta lại sợ người nghi ngờ, cho nên mới để người sống đến bây giờ, bằng không, ta đã sớm có thể thoát ly khổ ải.”

Hân vừa nói, bỗng nhiên lại điên cuồng cười ha ha, trong mắt hiện lên vô vàng hận ý, sau đó hân cầm lấy dao găm trên ngực Tây Môn Đoạt Hồng, mạnh mẽ rút ra, chỉ thấy một cổ máu tươi màu đen chậm rãi chảy ra.

Hoa Kính Hương cũng không liếc nhìn một cái, chuyển hướng Nam Cung Giang Độ, tươi cười nói: “Nam Cung cung chủ, hiện tại người đã hiểu được, vì cái gì Đoạt Hồng lúc chữa thương cho tiểu tình nhân của người, lại xuất hiện biểu tình đó đi? Thật ra đó là biểu hiện của độc tố xâm nhập cốt tủy, ha ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng giằng co thật lâu, bỗng nhiên đột nhiên ngừng lại, ánh mắt Hoa Kính Hương đổ ngẫu nhìn từng người một, sau đó hân như là thực sự đáng tiếc lắc đầu nói: “Ai, ta thật không muốn nhanh như vậy giết các người a, ta tính kế lâu như vậy, giờ đã có thể hoàn thành. Kết quả như vậy, sẽ làm toàn thiên hạ khiếp sợ a, ta thật sự muốn thưởng thức. Ta nghĩ cả đời này, có thể hay không lại nghĩ ra được âm mưu hoàn mỹ như vậy, bởi vì, ta sẽ không thể nào có thể có đối thủ vĩ đại như các người a.”

Hắn nói tới đây, vẻ mặt bỗng nhiên tràn ngập cô đơn, sau đó hắn nhẹ nhàng nâng dao găm lên, lại thần nhiên cười nói: “Nhưng là, cuối cùng cũng phải làm, có phải hay không? Nếu như thế, ta cần gì phải ướm át bản thủ nữa a?”

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi hướng đến chỗ Bách Lý Kinh Đào. Đúng lúc này, hắn nghe phía sau một âm thanh lạnh lùng nói: “Đích xác, người cả đời này sẽ không thể nào nghĩ ra được âm mưu hoàn mỹ như vậy nữa, bởi vì, bởi vì người sẽ không thể tiếp tục sống trên thế gian này.”

Hoa Kính Hương biểu tình sợ hãi, nhìn lại, chỉ thấy lão đại phu đột nhiên đứng lên, tiếp theo mấy người kia vốn không thể cử động bỗng nhiên cười lạnh, ôm quyền trước ngực, dùng loại ánh mắt lạnh thấu xương nhìn hắn.

“Không... Không có khả năng, điều đó không có khả năng, người... các người... các người làm sao có thể di chuyển? Điều đó không có khả năng.” Hoa Kính Hương tê thanh kêu to, khuôn mặt tuyệt mỹ vặn vẹo, xấu xí nói không nên lời.

Tây Môn Đoạt Hồng cũng chậm chậm đứng lên, miệng vết thương còn đang đổ máu, nhưng bị hắn che lại, ánh mắt của hắn màu đỏ, chớp mắt cũng không chớp một cái nhìn chăm chăm Hoa Kính Hương.

“Kỳ thật ta muốn cảm tạ người, người không nhớ sao? Là người dạy cho ta cách giải tất cả các mê được. Bất quá người lại có thêm mấy vị thuốc lạ, nhưng người đừng quên, ta tuy là thầy thuốc, nhưng cũng là một cao thủ, ta lúc ấy vẫn chưa hoài nghi người, chính là cảm thấy nếu bỏ mấy vị thuốc kia vào, đối với việc giải mê được càng có lợi. Vốn nghĩ muốn nói cho người biết, nhưng người công vụ bận rộn, thật lâu cũng không thấy người, sau đó ta lại đi xa hái thuốc, khi về cũng đã quên.”

Lão đại phu bình tĩnh kể rõ, cuối cùng hắn nở nụ cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta dựa theo kia toa thuốc bốc được, vẫn luôn mang theo bên người, lúc đầu không thể di chuyển, nhưng một thời gian ngắn sau giải được gặp mê được, cũng bắt đầu chậm rãi phát tán khắc chế nó, cho nên cái này kêu là thiên ý người hiểu chưa? Hôm nay Ma cung không vong, mà là chính người vong mạng, Bách Hoa lâm cũng vậy.”

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng, các người gạt ta, ta không tin.” Hoa Kính Hương điên cuồng rống to, sau đó hắn đột nhiên nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, oán hận nói: “Tây Môn Đoạt Hồng, ta hiện tại sẽ giết người, người nhất định phải chết trong tay ta, nhất định...”

Lời còn chưa dứt, cả người hắn đang trên không bỗng rớt xuống, phun ra một ngụm máu to, trên mặt cũng tràn đầy thần sắc thống khổ.

Kiểm đặt trên cổ Hoa Kính Hương, chỉ thấy khoe miệng hắn chảy máu tươi, khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo, tóc tán loạn, trên trường bào trắng tinh vết máu loang lổ, bộ dáng chật vật vô cùng.

“Người... người thế nào có thể chưởng hạ ta?” Hoa Kính Hương gất gao trừng mắt Tây Môn Đoạt Hồng, bỗng nhiên lại điên cuồng như điên, hét lớn: “Thành giả vương hầu bại giả kẻ trộm, ha ha ha, không sai, thật sự không sai, Tây Môn Đoạt Hồng, người tốt nhất thừa dịp chính mình còn có thể cầm lấy kiếm giết chết ta, nếu không chỉ sợ người sẽ không có cơ hội này, bởi vì viên tinh nguyệt kia đã bị ta hủy, ha ha ha...”

ta hạ hoàng tuyền, ngươi cũng phải bồi ta, ha ha ha...”

Tây Môn Đoạt Hồng biểu tình lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm nhìn người điên cuồng trước mắt người mà hắn đã từng yêu, hắn trong đầu cũng không thể nghĩ được có thể giết Hoa Kính Hương một người như hoa như ngọc làm bạn với hắn năm năm, tay hắn run rẩy, đến cuối cùng, hắn cũng rút kiếm về, từng chữ từng chữ nói: “Ngươi không xứng chết dưới kiếm của ta, ngươi sẽ làm ô uế kiếm của ta.”

Hoa Kính Hương thân thể đột nhiên chấn động, tựa hồ như hắn bị đáp án này làm cho kinh ngạc, bỗng nhiên, ánh mắt hắn dời về phía những vị cung chủ khác, còn không đợi hắn há mồm nói chuyện, chợt nghe Bách Lý Kinh Đào lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, ta nợ ngươi một cái ân tình, cho nên ta cũng không giết ngươi, hơn nữa, ngươi cũng không xứng ta giết.”

Ở đây người duy nhất không thiếu nợ ân tình của hắn chính là Tây Môn Lãm Nhiên, nhưng mà hắn chỉ liếc nhìn Hoa Kính Hương một cái, lạnh lùng nói: “Loại yêu nhân này, chết ở Ma cung sẽ làm ô uế đất Ma cung.”

Đang nói, hắn đột nhiên vung chưởng, chỉ thấy Hoa Kính Hương đột nhiên bay lên, đánh vỡ cửa phòng, cuối cùng ngã trên tuyết.

“Người đâu, đem hắn ném ra khỏi Ma cung.” Tây Môn Lãm Nhiên phân âm thầm phân phó ảnh vệ, sau đó, trên mặt tuyết cuộn cuộn nổi lên một trận gió xoáy, gió xoáy qua đi, đã không còn thấy Hoa Kính Hương, chỉ để lại một vết hằn sâu trong tuyết, cùng vài vết máu loang lổ.

“Đoạt Hồng, ta... cuối cùng hoàn thành tâm nguyện, hận ta cũng tốt, oán ta cũng tốt, chỉ cầu ngươi theo sau này, có thể hảo hảo sống...”

Hoa Kính Hương bị ném ra đường lớn, nhìn chăm chú cung điện cách đó không xa, hắn lúc này, Hoa Kính Hương đã khôi phục bộ dáng thanh thuần động lòng người, hắn thâm tình nhìn cung điện, trong đó, có người hắn yêu.

“Để ta chết ở chỗ này, làm cho ta... hảo hảo nhìn ngươi sống đến trăm tuổi hạnh phúc cả đời, để ta nhìn thấy ngươi thay ta hoàn thành tâm nguyện, hủy diệt cái nhà giam làm cho ta mệt nhọc đau khổ —— Bách Hoa lâm, được không?”

Hoa Kính Hương mỉm cười giơ tay lên, đưa đến lồng ngực mình, đang muốn xuất chưởng, bỗng nhiên nghe được âm thanh lạnh lùng bên tai nói: “Ngươi dám phụ lòng ta, lại muốn chết bên cạnh ái nhân nhìn hắn hạnh phúc, hừ, làm sao có việc tiện nghi như vậy, ta muốn ngươi mỗi ngày đều nhìn hắn sống thống khổ, mới có thể tiêu mỗi hận trong lòng của ta.”

Hoa Kính Hương kinh hãi, đang muốn quay đầu lại, thì cảm thấy trước mắt tối sầm. Sau đó hắn thân thể mềm mại ngã xuống, một lão phụ da khô gầy, nhanh chóng đưa hắn lên lưng, sau đó như bay rời đi.

Nhưng trên mặt đất, rõ ràng lại có một khối thi thể “Hoa Kính Hương”. Mọi chuyện xảy ra nhanh như sấm

chớp, trời giá rét bông tuyết lại mờ mịt, trên đường cái lúc này cũng không có người, mà ám vệ trước cửa ma cung đã vội vàng rời đi hỏi thăm chuyện gì đang xảy ra, bởi vậy không có ai thấy được một màn này.

Muốn hảo hảo hội tụ vui đùa, lại biến thành cục diện này, đừng nói trong lòng Tây Môn Đoạt Hồng dày vò thống khổ, mà ngay cả đám người Bách Lý Kinh Đào, Thượng Quan Thiên Trảm, trong lòng cũng đều chịu khổ sở.

Có tâm tư muốn an ủi hắn, lại bị Tây Môn Đoạt Hồng nói một câu “Các người không cần ở trước mặt ta làm gì cả, một đám người các người cùng ái nhân đi ra đi vào, ta nhìn càng khó chịu hơn” liền đuổi tất cả về nhà.

Nhiều ngày trôi qua Tây Môn Đoạt Hồng giống như cái xác không hồn, hôm đó lúc xế chiều ám vệ liền phát hiện thi thể Hoa Kính Hương, đối hắn xin chỉ thị phải xử lý sao, Tây Môn Đoạt Hồng sau một lúc lâu hoảng hốt, sau đó phát tay nói: “Quên đi, người cũng đã chết, đem táng đi.”

Ngoài mặt giống như đã khôi phục lại, nhận rõ thân phận địch nhân của Hoa Kính Hương. Nhưng nội tâm hắn thống khổ cùng mê vọng chỉ mình hắn mới rõ.

Mấy ngày này, hắn thường xuyên như là nghe được tiếng hát của Hoa Kính Hương đêm đó trong mai viện: ” Kiếp sau có thể có thời gian tươi đẹp, mãi cùng người đứng nhìn nước chảy hoa rơi” Bỗng cảm thấy, tựa hồ như Hoa Kính Hương đối với việc mình chết đã biết trước.

Nhưng làm sao có thể biết trước được? Rõ ràng kế hoạch của đối phương quả thật là thâm độc không chừa vào đâu được, nếu không có việc trùng hợp đó, người chết nhất định là mình và các huynh đệ. Thủ khúc đó, hắn chỉ là muốn làm mình cảm thấy thương tiếc mà thôi.

Tây Môn Đoạt Hồng chỉ có thể nghĩ như vậy, hắn thật sự không muốn nghĩ sâu xa hơn, tựa hồ nội tâm cũng biết, nếu miệt mài suy nghĩ, đáp án nhất định mình không thể nào chấp nhận, cho nên đại não thủy chung cự tuyệt suy nghĩ.

Nhưng hắn càng ngày càng không chế không được chính mình, mấy ngày này hàng đêm hắn đều nằm mộng, trong mộng đều là bóng dáng thản nhiên tươi cười của Hoa Kính Hương, đến cuối cùng, chỉ có thể nhìn ái nhân ngày càng xa, từng câu như vang vọng bên tai.

Mỗi khi Tây Môn Đoạt Hồng từ trong mộng bừng tỉnh, hắn liền cảm giác ngực đau như dao giảo. Lão Đại phu nói độc trong người hắn đã giải được hơn phân nửa, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng liền khỏi. Hoa Kính Hương kia một đao không lấy mạng của hắn, lại giúp hắn một việc tốt, nói là thay hắn đem độc huyết thanh trừ đi không sai biệt lắm, làm cho hắn tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hắn hoài nghi trên đời có hay không trùng hợp như vậy, nhưng hắn cũng không dám nghĩ đây là trùng hợp, nếu không phải trùng hợp, vậy là như thế nào, hắn càng không muốn nghĩ

Thở dài thật sâu, hắn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thời gian qua thực mau, lại là một đêm trăng tròn.

Khoát thêm một kiện quần áo xuống giường, từ từ đi đến mai viên. Dưới ánh trăng, hương thơm mãnh liệt, chính là dưới ánh trăng này, không còn bóng dáng quen thuộc kia, làm cho hắn nghĩ đến ngực không khỏi phát ra đau đớn.

Bên tai tựa hồ lại vang lên tiếng ca mờ ảo: “Nhìn đến đại giang đi, từng táng bao nhiêu người trên thế gian. Cả đời si ngốc yêu, nào kể đến năm tháng trăng khuyết trăng tròn”

9. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 8

“A...” Tây Môn Đoạt Hồng bỗng nhiên ôm ngực, ngã vào một gốc mai, si ngốc nhìn lên cao, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thân ảnh thon gầy nhẹ nhàng thu thập tuyết thủy trên mai, đến lúc hắn nhìn rõ lại, thân ảnh người nọ đột nhiên không còn nhìn thấy.

“Kính Hương... Kính Hương...”

Nội tâm đau đớn, Tây Môn Đoạt Hồng hai hàng lệ ròng ròng: “Người đối với ta... rốt cuộc... rốt cuộc có hay không có một tia tình ý? Lúc người thu thập tuyết thủy cho ta... lúc đó, sự hạnh phúc cùng thâm tình của người... chẳng lẽ... tất cả đều là giả sao? Vì cái gì thời điểm người xuống tay, đều... đều không có một tia do dự? Vì cái gì, người đối với ta...”

Tây Môn Đoạt Hồng ghen ngào lắm lắm lâu lâu, hắn biết sẽ không ai nghe thấy nội tâm mình thống khổ, cũng bởi vì thế, hắn mới dám ở chỗ này thống khoái khóc một hồi, thân là Ma cung cung chủ, nước mắt cũng thương tâm, đúng là không thể để cho người khác thấy.

Lại qua hai ngày, Ma cung ngoài ý muốn tiếp hai vị khách nhân, chính là hai người lần trước trì hoãn không tới Tư Không Lâm Nguyệt cùng Tô Đông Ly. Trên đường đi hai người nghe được một ít đồn đãi, cho nên vội vàng tới, vừa mới vào trong cung, liền được bọn hạ nhân cho biết chuyện đã xảy ra.

Nhìn thấy Tây Môn Đoạt Hồng, nói nói mấy câu, Tây Môn Đoạt Hồng vốn muốn đuổi bọn hắn đi, nhưng mà gặp hai người phong trần mệt mỏi, liền không thể mở miệng nói ra, liền cho người an bài họ ở một tĩnh viện.

Vừa vào phòng, Tô Đông Ly trái nhìn phải nhìn thấy không người, liền đóng cửa lại, trịnh trọng nhìn Tư Không Lâm Nguyệt nói: “Tư Không, chuyện này không đúng.”

Tư Không Lâm Nguyệt kinh hách, vội vàng khăn trương nói: “Như thế nào không đúng?”

Tô Đông Ly đi đến bên cạnh Tư Không Lâm Nguyệt ngồi xuống, cau mày nói: “Cái gì cũng không đúng. Vì chúng ta tới trễ, bố cục mọi chuyện, những việc Hoa Kính Hương làm, tất cả đều cực kỳ không đúng.”

Tư Không Lâm Nguyệt ngậy ngấn cả người, không nghĩ tới người yêu lại đem tất cả mọi việc nói không đúng, lập tức vội vàng nịnh nọt mà rót một ly trà, sắc mặt ngưng trọng nói: “Nói rõ ra xem.”

“Người ngăn cản chúng ta, chính là người của Bách Hoa lâm. Vì sao bảy vị cung chủ, chỉ cản trở hai người chúng ta? Hơn nữa chỉ là lừa chúng ta đến một mê cung để kéo dài thời gian, không dùng độc cũng không dùng quỷ kế, người cũng từng nói, việc này không phải là tác phong của các nàng sao? Sau đó, lúc chúng ta không tới Ma cung kịp, chuyện đó lại xảy ra.”

“Việc đó cùng Hoa Kính Hương có quan hệ gì đâu?” Tư Không Lâm Nguyệt khó hiểu: “Vì cái gì lại ngăn cản chúng ta? Chúng ta không hề biết âm mưu kế hoạch của Hoa Kính Hương.”

Tô Đông Ly giận dữ nói: “Người nghe ta chậm rãi nói. Theo như bọn hạ nhân nói, tâm tư của Hoa Kính Hương cũng không phải bình thường, hẳn là người vô cùng kín đáo, hẳn có tài đến nỗi ở trong Ma cung năm năm mà không có người nào phát hiện, còn được mọi người nhất mực yêu thích, Tư Không, nếu là người, người có thể làm được điều này sao?”

Tư Không Lâm Nguyệt nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu nói: “Ta không thể. Nhưng Hoa Kính Hương tính tình dịu dàng, hẳn được mọi người yêu thích cũng không có gì kì quái a.”

Tô Đông Ly nói: “Dù vậy, nhưng hẳn làm nội gián ở Ma cung, mỗi ngày đều nên phải cẩn thận làm việc nghĩ cách sớm rời khỏi. Nếu ở càng lâu, áp lực càng tăng, phàm là nếu có cơ hội chấm dứt, tuyệt đối sẽ không kéo dài, nhưng mà nghe nói Hoa Kính Hương cùng cung chủ đã có tình ái chi hoan, theo lý mà nói, hẳn hoàn toàn có thể ở trên giường mà hấp thụ công lực của cung chủ, sau đó thông dong rời đi, vì sao phải chờ lâu như vậy làm ra nước cờ hiểm này, lại để thất bại trong gang tấc a?”

“Nga, có lẽ... mục đích của hẳn là vì tập hợp tất cả chúng ta rồi giết chết, mà không phải là hấp thụ công lực a?” Tô Đông Ly phân tích như vậy, Tư Không Lâm Nguyệt cũng hiểu được đây là điểm đáng ngờ rất lớn.

“Hẳn không phải là người Bách Hoa lâm sao? Người của Bách Hoa lâm làm việc, cũng không phải muốn mạng người, mà chỉ cần các người thống khổ. Hấp thụ công lực của các người, khiến cho các người trở thành phế nhân, còn có sự tình nào thống khổ hơn thế sao? Cũng bởi vậy, Cung chủ Bách Hoa lâm trăm phương ngàn kế, đều là vì muốn công lực của các người, chỉ là không có cơ hội thôi, vì cái gì Hoa Kính Hương lại không làm như vậy?”

“Ách, này...”

Tư Không Lâm Nguyệt cũng không nói được. Lại nghe Tô Đông Ly nói: “Hơn nữa, còn có điểm đáng ngờ khác. Ta cũng tinh thông y thuật, ta thực sự hiểu được, người thông hiểu y thuật đối với các loại dược cùng chứng bệnh, đều là phi thường mẫn cảm. Hoa Kính Hương nếu tinh tường dụng độc, như vậy hẳn ở Ma cung nếu muốn bảo vệ mình cùng giết người, không thể nghi ngờ sử dụng độc là phương pháp tối hiệu quả nhất, trong tình huống này, hẳn làm sao có thể thành khẩn cùng lão đại phụ trao đổi y thuật. Nhất là vô ý lại để lộ ra nhiều vị thuốc giải trừ mê dược, những thứ đó, nếu hẳn không nói, cũng không ai biết hẳn có, việc làm đó không phải là tự gây nguy hiểm cho tương lai của mình sao?”

Tư Không Lâm Nguyệt chỉ có thể gật đầu, đối với Tô Đông Ly nói: “Đúng vậy, này thật sự là làm người ta khó hiểu, Đông Ly, còn có điểm gì đáng ngờ, người hãy nói ra, ta muốn nghe.”

“Lại còn việc hấn làm bị thương Tây Môn cung chủ.” Tô Đông Ly nhú mày: “Không cần nói đến một người tình thông y thuật, nếu chỉ là một người luyện võ bình thường, cũng tuyệt đối sẽ không đem vị trí của trái tim mà lăm lăm đi? Mà một đao hấn đâm vào ngực Tây Môn Đoạt Hồng, lại không đâm trúng tim, ngược lại đem độc huyết thanh trừ hơn phân nửa, Tư Không, không phải đây là việc làm ngu ngốc nhất trong thiên hạ sao? Nói đến quan hệ của Tây Môn cung chủ cùng Hoa Kính Hương, bọn họ thân cận ba năm, đừng nói trái tim, ngay cả trên người đối phương có mấy nốt ruồi, cũng có thể rành mạch a?”

Tư Không Lâm Nguyệt hít một hơi lạnh khí, lẩm bẩm nói: “Ý của người là nói... ý của người là nói...” Hấn ngập ngừng sau một lúc lâu, nhưng vẫn là không đem lời nói nói ra, bởi vì thật quá tàn nhẫn cùng khó tin.

Tô Đông Ly gật gật đầu, thở dài: “Đúng vậy, ý của ta là, âm mưu này thoát nhìn tàn nhẫn đến cực điểm, hấn không phải thiết kế cục diện dành cho cung chủ, thật giống như là vì hấn mà thiết hạ, trên đời này lại có người kiên quyết xuống tay với chính mình sao? Hấn rõ ràng biết hậu quả là cái gì, Tây Môn cung chủ sẽ hận hấn cả đời, hấn... hấn như thế nào lại cam tâm mang theo loại cảm giác bị người yêu oán hận khắc cốt ghi tâm chết đi, như vậy chết thật là thê thảm?”

Tô Đông Ly vừa dứt lời, chợt nghe Tư Không Lâm Nguyệt hét lớn: “Ai?”

Tiếp theo hấn phi thân lên, một cước đá văng cửa phòng, ngay sau đó hấn lại ngây ngẩn cả người, chỉ thấy người đứng ngoài cửa, rõ ràng là Tây Môn Đoạt Hồng sắc mặt hắc ảm như quỷ sai.

“Đoạt... Đoạt Hồng, người... sao người lại tới đây?” Tư Không Lâm Nguyệt có chút nói lắp, không biết Tây Môn Đoạt Hồng nghe thấy được nhiều ít, loại dã kích này hấn không thể chịu đựng được, chỉ cần ngấm lại chính mình lúc trước trong tình huống Tô Đông Ly sinh tử chưa biết có bao nhiêu thống khổ, huống chi, Hoa Kính Hương đã chết, hấn thật sự đã chết.

“Đều nghe được, nên nghe... đều nghe được ...”

Tây Môn Đoạt Hồng giống như biết được ý nghĩ của Tư Không Lâm Nguyệt, hấn lộ vẻ sâu thẳm cười, sau đó bước vào phòng, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Đông Ly, chậm rãi nói: “Quả nhiên không hổ là tài tử đệ nhất thiên hạ, người đem mọi chuyện phân tích, rốt cuộc đem những nghi hoặc mà ngày thường ta nghĩ cũng không dám nghĩ mở ra, ta chỉ hận, vì sao ngày đó các người chưa có tới? Nếu không có lẽ... có lẽ...”

Tô Đông Ly thở dài, lắc đầu nói: “Tây Môn cung chủ, hiện giờ xem ra, ngày đó chúng ta không tới được, cũng là một trong những tính toán của Hoa công tử, lão đại phụ tuy là thầy thuốc, nhưng mà dù sao tuổi già, lại chịu ân của lão cung chủ, cừu hận như vậy, như thế nào lại chịu thay Hoa công tử suy nghĩ? Các vị cung chủ cũng bị cừu hận làm mờ mắt, cũng khó có thể tìm ra điểm đáng ngờ. Nhưng nếu là ta ở đó, ta và các người tình cảm cũng không sâu đậm, lại biết tâm tính của thầy thuốc, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nếu không nghĩ kỹ, cũng không thể tìm ra điểm đáng ngờ trong đó. Cho nên hấn cho người cản đường ta và Tư Không, để làm cho kế hoạch thuận lợi tiến hành.”

Hắn nói tới đây, lại sâu kín thở dài, lắc đầu nói: “Tuy rằng ta hiện tại đều phân tích như vậy, nhưng mà dưới tình huống đó, ta cũng không thể cam đoan có phải như vậy hay không, nhưng Hoa công tử quá mức cẩn thận, rốt cục đem ta nhốt tại bên ngoài, từ đó có thể biết, hẳn vì âm mưu này suy nghĩ vô cùng chu đáo. Ta nghĩ, hẳn nhất định là có dụng ý, nhưng đến tốt cùng vì sao, chúng ta không có khả năng biết được.”

“Tốt lắm Đông Ly, sự tình như vậy còn chưa rõ, chúng ta đừng vội nói lung tung, huống chi những gì người nói, cũng chưa chắc điều đúng.”

Tư Không Lâm Nguyệt liếc mắt nhìn Tô Đông Ly một cái, Tô Đông Ly hiểu được dụng ý của hắn, gục đầu xuống im lặng không nói, nhớ tới việc Hoa Kính Hương tuyệt thế xinh đẹp đã về bụi đất, trong lòng bất giác ảm đạm cùng tổn thương.

Tây Môn Đoạt Hồng thân thể hoảng sợ đến lợi hại, lại cái gì cũng không nói, xoay người trở về, Tư Không Lâm Nguyệt sợ hắn có việc gì, vội vàng đỡ lấy hắn, lại nghe hắn cười thâm nói: “Người sợ ta đi tìm chết sao? Sẽ không a. Ta là Ma cung cung chủ, ta còn có Bách Hoa lâm chưa diệt, ta còn nhiều việc chưa làm, ta muốn đi bồi hắn, dù sao cũng phải chờ mọi việc đều hoàn thành, mới có thể đi...”

Vừa nói, vừa đẩy cửa ra, thất tha thất thểu một đường mà đi, trên mặt tuyết lưu lại dấu chân sâu cạn không đồng nhất, gió bắc thê lương thổi qua, càng khiến cho thân ảnh đó đặc biệt thống khổ.

“Tây Môn cung chủ hắn... không có việc gì đi?”

Tô Đông Ly lo lắng đứng lên, đã thấy Tư Không Lâm Nguyệt mắt ứa lệ, lắc đầu nói: “Bộ dáng này của hắn, so với ta ngày đó còn muốn đáng sợ. Tối thiểu khi đó, ta còn có thể khóc, nhưng hắn hiện tại... ta... ta thật sự là cảm thấy sợ nổi da gà, không được, ta phải thông báo cho bọn Kinh Đào, Thiên Trảm ...” Vừa nói vừa ra cửa vội vàng mà đi.

Tây Môn Đoạt Hồng nhẹ nhàng phiêu đăng, cũng không biết như thế nào có thể trở về phòng, cảm thấy hồn phách tuy là ở trong cơ thể, nhưng cơ thể như không hồn.

Trở về phòng, đóng cửa lại, không còn khí lực chống đỡ thân thể, suy sụp ngã xuống mặt đất.

“Kính Hương...” Chỉ nói ra hai chữ, thì cảm thấy cổ họng một mảnh ngọt, “Oa” một tiếng, phun ra một búng máu to, thì ra đau lòng như vậy, không ngờ đúng là khí huyết công tâm.

Giương mắt mờ mịt nhìn chung quanh, không chỗ nào không có thân ảnh của Hoa Kính Hương, hoặc dịu dàng cười yếu ớt, hoặc trầm tĩnh đọc sách, hoặc bận rộn ra vào, hoặc trêu chọc mình sau đó bốn cợt cười.

Tây Môn Đoạt Hồng trên mặt lộ ra biểu tình vui sướng, cố sức đứng lên, hướng ảo ảnh trước mắt đi tới, bổ nhào vào khoảng không, thân thể té ngã trên đất. thân ảnh đầy phòng đều biến mất.

Hắn ngơ ngác nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng nhiên nước mắt chảy xuống, nức nở nói: “Kính Hương, người... người ở đây, có phải hay không? Ta biết, người ở đây... đây là nơi người ở, là nơi người cùng ta chung sống. Người... người mặc dù là đã chết, cũng không thể rời đi. Kính Hương, người... người đi ra, ta không sợ quỷ, lúc người chết thật thê thảm, người đi ra đi... hảo hảo giúp ta rửa mặt chảy dầu, cho tới bây giờ người đều tựa như thần tiên xinh đẹp, người yêu nhất là sạch sẽ a...”

Hắn đột nhiên làm rối tóc của mình, đánh mạnh lên mặt hai cái, lớn tiếng mắng: “Ta hỗn đản, ta không phải người, ta... ta ngay cả lần cuối gặp mặt người cũng không, ta... ta thậm chí không biết lúc người chết là bộ dáng gì, Kính Hương, người oán hận ta, mới không chịu đi ra có phải hay không? Kính Hương, ta sai rồi, ta biết ta sai rồi...”

“Kỳ thật ngày đó, ta ngày đó thật sự muốn hỏi người một chút, người đối với ta có hay không từng có một tia chân tình? Ta thực dốt nát, nếu ta hỏi, người nhất định sẽ thương tâm muốn chết, ánh mắt của người nhất định sẽ có sơ hở lộ ra, ta vì cái gì không có hỏi, vì cái gì ta không có hỏi? Kính Hương, người có phải hay không cũng luôn luôn chờ ta hỏi người, người luôn luôn chờ, luôn luôn chờ, thẳng đến người nhắm mắt lại, người vẫn muốn biết ta vì sao không hỏi người có phải hay không? Nếu ta hỏi, có lẽ chúng ta hôm nay cũng có thể giống bọn Tư Không Lâm Nguyệt hạnh phúc có phải hay không?”

Tô Đông Ly đứng ngoài cửa suy sụp thở dài, hắn thật sự là nghe không vô nữa. Nhìn thấy bọn thị vệ vì âm thanh kinh hãi của cung chủ mà đi đến, hắn vô lực lắc lắc tay, nhẹ giọng nói: “Để cho cung chủ yên tĩnh chốc lát, nhìn hắn, đừng để cho hắn gặp chuyện không may.” Nói xong từng bước nhẹ nhàng rời đi.

Trong phòng lúc thì khóc lúc thì cười, âm thanh điên cuồng truyền ra khỏi phòng, cuối cùng biến mất trong gió.

Đám người Bách Lý Kinh Đào rất nhanh đã trở lại, khoảng mười ngày sau, mà lúc này đây, Nam Cung Giang Độ còn mang theo một người khác đến, là một trong những đàn chủ của Bách Hoa lâm Yến Phương Quỳnh.

Thật ra, nàng cũng là một phân đàn chủ của Bách Hoa lâm, không tính đến Hoa Kính Hương làm nội gián bên ngoài Yến Phương Quỳnh này là đàn chủ duy nhất của Bách Hoa Lâm không làm cho người ta ghét, nàng không cùng Ma cung đối nghịch, cùng với Nam Cung Giang Độ nước giếng không phạm nước sông, thậm chí có khi còn lui tới, mà ngày đó giữ chân Tư Không Lâm Nguyệt, chính là Yến Phương Quỳnh.

Lúc ban đầu tất cả mọi người đều không rõ Nam Cung Giang Độ mang Yến Phương Quỳnh tới làm gì, bất quá bọn họ rất nhanh liền hiểu được. Bởi vì Yến Phương Quỳnh vừa nhìn thấy ánh mắt trống rỗng cùng biểu tình hờ hững của Tây Môn Đoạt Hồng, câu đầu tiên nói chính là: “Chính là Hoa Kính Hương kêu ta giữ chân Tô Đông Ly cùng Tư Không Lâm Nguyệt.”

Những lời này so với linh đan diệu dược còn muốn tốt hơn, chỉ thấy Tây Môn Đoạt Hồng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền đứng lên, chống tay lên bàn run giọng hỏi: “Người...người tại sao phải làm như vậy? Vì cái gì muốn hại chết Kính Hương? Người không có lương tâm sao?”

Yến Phương Quỳnh biểu tình không thay đổi, lạnh nhạt nói: “Ta không phải muốn hại chết Kính Hương, trong Bách Hoa lâm, chỉ có hắn là bằng hữu tốt nhất của ta. Cho nên ta mới giúp hắn. Về phần Kính

Hương trăm phương ngàn kế thiết hạ tử cục này, bất quá đó cũng là do hấn muốn mà thôi, Tây Môn cung chủ cũng không cần thương tâm.”

“Được rồi Yến Phương Quỳnh, người đừng nói những điều đó, người xem Đoạt Hồng bây giờ còn có thể nghe được những lời nói đó sao? Người liền đem tiền căn cùng hậu quả nói rõ ra, bằng không ta mang người tới làm gì? Mời ăn mời uống a?” Nam Cung Giang Độ phát phát tay, ý bảo Yến Phương Quỳnh nhanh vào chủ đề chính.

“Kính Hương trước khi đến đây, hấn đã trúng độc, không có thuốc giải của Lâm chúa, hấn sớm hay muộn cũng phải chết, hấn khổ tâm bày ra cục diện này, chỉ vì muốn sau này Tây Môn cung chủ sống hạnh phúc hơn, người ngàn lần vạn lần không cần phụ lòng hấn.” Yến Phương Quỳnh thở dài, tựa hồ không biết nên nói từ đâu, đành phải đơn giản đem mục đích của Hoa Kính Hương nói ra.

“Ta có tinh nguyệt a, Kính Hương hấn biết rất rõ rằng ta có tinh nguyệt.” Tây Môn Đoạt Hồng căn bản không tin lý do của Yến Phương Quỳnh, cho rằng đối phương chỉ là đang an ủi hấn mà thôi.

Yến Phương Quỳnh cười lạnh một tiếng nói: “Tây Môn cung chủ, tinh nguyệt đúng thật là linh đơn diệu dược, có thể giải vạn độc, khởi tử hoàn sinh, nhưng là, thế gian này có quy luật, nếu có công dụng, cũng sẽ có loại độc không thể giải a. Nếu không phải như vậy, cung chủ của chúng ta như thế nào có thể đưa đệ tử nàng đắc ý nhất nhưng cũng là người mà nàng tối không có biện pháp để khống chế đến Ma cung chứ?”

“Là loại độc gì? Mà tinh nguyệt không thể giải được? Cũng chưa từng thấy Bách Hoa lâm của các người sử dụng a?” Người hỏi chính là Tô Đông Ly, Hạnh Lâm quốc thủ mở to đôi mắt, quả thực không thể tin đây là sự thật.

“Chúng ta gọi nó quỷ cổ, nếu bị vật đó xâm nhập vào cơ thể, sớm hay muộn cũng phải đi làm cô hồn dã quỷ, đây là do cung chủ dùng công lực cả một đời mới luyện thành một con, thế gian cũng chỉ có một con, vì vậy nàng mới dùng nó trên người Kính Hương, trừ bỏ Bách Hoa cung chủ, không ai có thể giải được quỷ cổ trên người Kính Hương, không ai có thể lấy nó ra.” Yến Phương Quỳnh lúc nói đến quỷ cổ, nhin không được rung mình một cái, cho thấy có sự sợ hãi sâu sắc với nó.

Tất cả mọi người chưa từng nghe qua loại độc dược này, nhưng Yến Phương Quỳnh một khi đã nói như vậy, tất nhiên nó sẽ tồn tại. Lại nghĩ, chính là, Hoa Kính Hương biết rõ tây Môn Đoạt Hồng có tinh nguyệt, nếu có thể giải độc đó, hấn hoàn toàn có thể đem chuyện nói ra, sau đó dùng tinh nguyệt cứu chính mình, nhân lúc đêm đến Tây Môn Đoạt Hồng đã ngủ cứ thế mà rời đi, cần gì phải thiết hạ một kết cục thảm thiết như vậy, mang theo toàn bộ oán hận của Tây Môn Đoạt Hồng đối với hấn mà rời khỏi nhân gian?

Yến Phương Quỳnh thấy mọi người đều im lặng, lúc này mới có thời gian sửa lại ý nghĩ trong đầu, đem tiền căn hậu quả của mọi chuyện từ đầu tới cuối nói ra.

“Kính Hương là một cô nhi, lúc năm tuổi bị Lâm chúa nhìn đến, có lẽ là nhìn trúng tư chất của hấn đi, Lâm chúa thể nhưng phá cung quy, lần đầu mang nam hài tử về Bách Hoa lâm.”

“Sau đó Lâm chúa dốc lòng bồi dưỡng đào tạo hấn, dạy hấn mị công, võ công của chúng ta cũng không phải

thượng thừa, nhưng Kính Hương thông minh tuyệt đỉnh, võ công của hắn nhưng lại cao hơn chúng ta mấy phần, hơn nữa hắn tinh thông dụng độc giải độc, có thể nói, hắn hoàn toàn thừa kế y bát của Lâm chúa, lại có thể nói là trò giỏi hơn thầy.”

“Tất cả người trong Bách Hoa lâm đều biết Lâm chúa tận tâm tận lực nuôi quý cô, nhưng chúng ta không biết phương pháp, chỉ biết quý cô này vô cùng đáng sợ. Lâm chúa cái gì cũng dạy cho Kính Hương, chỉ có việc đó, nàng cũng không chịu để lộ ra nửa điểm, có lẽ lúc đó, nàng cũng đã quyết định dùng quý cô để không chế Kính Hương đi.”

“Chúng ta cứ thế lớn lên, tỷ muội trong Bách Hoa lâm đều bị lâm chúa tẩy não, có giác mộng không làm mà hưởng hấp thụ công lực của Ma cung cung chủ rồi xưng bá vô lâm. Chỉ có ta cùng Kính Hương không như vậy, bởi vậy hai chúng ta đặc biệt thân, rất nhiều điều không thể nói trước mặt người khác, chúng ta sẽ nói cho nhau nghe, nếu không phải như vậy, tại nơi giống như nhà giam kia, chỉ sợ chúng ta đã sớm phát điên rồi.”

“Kính Hương có một tâm nguyện, chính là giải tán Bách Hoa lâm, để cho tất cả mọi người có cuộc sống bình thường, giúp chồng dạy con nam canh nữ đan. Có lẽ sẽ phải giết Bách Hoa nữ những người đã bị tẩy não a, nhưng mà, về sau sẽ không lại có Bách Hoa lâm, sẽ không có bi kịch của Bách hoa nữ. Vì nguyện vọng đó, hắn hao tổn tâm cơ, lãnh huyết vô tình, dẫm lên vô số thi thể rồi bước lên vị trí dưới một người trên vạn người.”

“Tất cả người trong Bách Hoa lâm đều sợ hắn, đều nói hắn là con quỷ tối lãnh huyết cùng vô tình. Nhưng mà chỉ có ta hiểu được, Kính Hương nếu không diệt trừ những người đó, những người đó sẽ diệt trừ hắn, Bách Hoa lâm, vốn là một địa ngục.”

“Có lẽ vì nguyên nhân đó, hắn cuối cùng cũng đạt được tính nhiệm của Lâm chúa, lúc hắn chủ động yêu cầu đi giết Ma cung cung chủ, Lâm chúa đáp ứng. Nhưng điều kiện là, muốn hắn ăn vào quý cô duy nhất kia.”

Lúc Yến Phương Quỳnh nói tới đây, tất cả mọi người không tránh khỏi lộ ra vẻ cảm động, Tây Môn Đoạt Hồng gắt gao nắm lấy vạt áo chính mình, âm thanh run rẩy, lẩm bẩm nói: “Hắn... hắn ăn vào? Hắn... tên ngu ngốc này, hắn thế nhưng lại ăn vào?”

Yến Phương Quỳnh liếc mắt nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, thở dài nói: “Hủy diệt Bách Hoa lâm, đó là tâm niệm của Hoa Kính Hương, lại cũng là vì muốn trả thù Lâm chúa. Hắn hận lâm chúa cướp đi tự do của hắn, huấn luyện hắn thành công cụ đối phó Ma cung, đường đường nam nhi bảy thước, lợi hại nhất lại là mị công. Kỳ thật, Kính Hương cũng có một mặt lãnh huyết vô tình, tối thiểu đối với Lâm chúa, hắn không nghĩ tới lưu tình, mà thời điểm lúc hắn chuẩn bị đến Ma cung, quả thật hắn mang theo sát khí mà đến.”

Tây Môn Đoạt Hồng oán hận gật đầu, nghĩ đến việc Hoa Kính Hương chỉ cần không yêu thương mình, mình đối với hắn đây tín nhiệm cùng yêu say đắm, hắn hoàn toàn có thể toàn mạng mà trở về, về Bách Hoa lâm lấy giải được, ngồi lên vị trí Lâm chúa, sau đó hoàn thành nguyện vọng của hắn, giải tán Bách Hoa lâm. Nhưng là cũng bởi vì hắn đã yêu mình, cuối cùng lại có một kết cục thê thảm như vậy, tại đường lớn gió lạnh đến tận xương đem theo phần hận mà chết đi, lúc hắn chết, bên cạnh không có người nào.

Nghĩ đến đây, bất giác cảm giác đau đớn đến khom người xuống, kịch liệt ho khan vài tiếng, một luồng

máu chảy ra, bị hấn nhẹ nhàng hủy diệt.

Yến Phương Quỳnh nhìn hấn một cái, vẫn là ngữ khí lạnh nhạt: “Tây Môn cung chủ, Kính Hương lo lắng hết lòng nghĩ ra mưu kế này, từ lúc hấn biết hấn yêu người, vì sinh mệnh cùng hạnh phúc của người mà tận tâm tính toán. Cuối cùng hấn dùng sinh mạng mình đổi lấy mạng cùng sự oán hận của người. Đó là do hấn muốn, vì vậy trước khi chết cũng là đối với người không hề có một tia oán hận, chỉ một lòng chúc phúc cho người, nhưng người là như vậy báo đáp hấn sao? Người bây giờ một bộ dáng sống dở chết dở, tùy lúc nào cũng có thể chết đi, người như thế nào thay hấn hoàn thành tâm nguyện?”

Tây Môn Đoạt Hồng im lặng không nói.

Yến Phương Quỳnh lại nói: “Kính Hương trước khi tới ma cung, từng có nói chuyện với ta, hấn hạ quyết tâm muốn giết chết người. Ta nói sợ hấn sẽ yêu người, hấn còn nói đó là trò cười, hấn không phải là người có tâm.”

“Nhưng sau khi ta nghe Nam Cung Giang Độ nói về những chuyện đã xảy ra. Ta liền biết, không biết khi nào hấn đã hạ liên tâm chi độc trên người người. Nhưng về sau này, hấn nhất định đã dùng toàn lực giải độc giúp người, dao găm mà hấn đâm người, chính là bước giải độc cuối cùng. Ta không biết hấn ở bên cạnh người vài năm, tâm tư như thế nào lại chậm rãi biến hóa, nhưng ta biết, hấn nhất định là dùng hết toàn lực yêu người, bằng không... hấn như thế nào chịu được thống khổ lớn như vậy mà chết đi.”

“Cho nên, việc người hiện tại phải làm, chính là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Kính Hương, người là người yêu của hấn, việc này, hấn là người phải thay hấn hoàn thành a.” Yến Phương Quỳnh nói ra mọi việc, cuối cùng liền tổng kết lại.

“Ta sẽ làm, nếu đó là tâm nguyện của Kính Hương, ta nhất định sẽ thay hấn hoàn thành.”

Tây Môn Đoạt Hồng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn mọi người chung quanh, sau đó hấn từng chữ từng chữ nói: “Các người yên tâm, trước khi diệt trừ Bách Hoa lâm, ta sẽ hảo hảo sống, ta sẽ hảo hảo bảo trọng chính mình, cho đến khi giết chết lão thái bà bắt Kính Hương ăn quỷ cổ kia.”

Mọi người gật đầu, nhưng vẫn rất lo lắng, ý tứ của Tây Môn Đoạt Hồng thực sự rất rõ ràng, muốn thay Hoa Kính Hương hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của hấn, giết chết Bách Hoa lâm cung chủ, giải tán Bách Hoa lâm, nhưng mà nếu mọi việc đều làm xong? Hấn có hay không sẽ hảo hảo sống, bảo trọng chính mình?

Mọi người đều có nghi vấn như vậy, nhưng cũng không ai dám nói thành lời. Thần kinh Tây Môn Đoạt Hồng hiện tại là cực kỳ yếu ớt, ai cũng không dám làm cho hấn bị kích thích dù là nhỏ nhất.

Mọi người ở đây trừ bỏ Yến Phương Quỳnh, đều là trải qua tình cảm khắc cốt ghi tâm, ngấm lại cuối cùng, đều được ở bên người yêu, nhưng mà tây Môn Đoạt Hồng cùng Hoa Kính Hương đã là thiên địa vĩnh viễn xa cách, nhưng có thể coi như hấn đã tự tay hại chết đối phương, ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không có.

Sau đó, Tây Môn Đoạt Hồng sai quản gia thiết yến nồng hậu chiêu đãi mọi người, còn hắn trở về phòng ngồi một mình, từ ngăn tủ lấy ra một cái bao tay bằng băng tằm ti, nghĩ đến khi Hoa Kính Hương làm cái bao tay này, trong lòng tràn ngập tình yêu, hắn liền cảm thấy đau tê tâm liệt phế.

Dem bao tay đặt sát vào trong ngực, giống như có thể cảm giác được hơi thở dịu dàng của ái nhân.

Tây Môn Đoạt Hồng hai mắt mơ hồ, lẩm bẩm nói: “Ta vốn muốn đem bao tay này ném đi, nhưng chẳng biết tại sao, mở ngăn kéo ra bao nhiêu lần, lại thủy chung là luyến tiếc. Hiện giờ mới biết, thì ra ông trời đối với ta cuối cùng cũng có một chút chiếu cố, tốt xấu, còn để lại một vật của người bên cạnh ta, chính là, Kính Hương, vật còn ở đây, người lại ở nơi nào? Nếu người có thể tận mắt thấy ta thay người hủy diệt Bách Hoa lâm, sẽ tốt biết bao nhiêu, tốt biết bao nhiêu...”

Trăng tròn mọc lên ở phương đông, trong phòng không hề thấp nến, ánh trăng nhẹ nhàng mà sâu kín chiếu thẳng vào phòng.

Tây Môn Đoạt Hồng đột nhiên nhớ lại đêm hôm đó, chính mình cũng không thấp nến, sau đó Hoa Kính Hương liền đến, thay hắn thấp nến từng cây từng cây một. Nhiều năm như vậy, nến trong phòng hắn đều do ái nhân thấp.

10. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 9

Cánh cửa “Chi nha” một tiếng mở ra, Tây Môn Đoạt Hồng đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức đứng lên, biểu tình không thể tin được mừng rỡ như điên kêu lên: “Kính Hương...” Lời còn chưa dứt, liền bổ nhào lên.

Lại nghe một âm thanh kinh hãi nói: “Cung chủ, là nô tỳ, nô tỳ không phải Hoa tổng quản, nô tỳ thấy trong phòng của cung chủ không có thấp nến, cho nên...” Thì ra là nha hoàn hằng hầu hạ hắn hàng ngày.

Tây Môn Đoạt Hồng suy sụp ngồi xuống, sau một lúc lâu tức giận nói: “Ai cho người vào đây? Từ nay về sau, phòng này sẽ không thấp nến, sau giờ Dậu, ai cũng không được bước vào. Đều tại người, bằng không lúc này Kính Hương đã trở về, đều tại người làm cho hắn sợ hãi, làm cho hắn không dám ra đây, cút...”

Buổi chiều những gì Yến Phương Quỳnh nói đã truyền khắp trong cung. Nha hoàn kia cũng biết Tây Môn Đoạt Hồng bởi vì cái chết của Hoa Kính Hương mà thống khổ. Cung chủ làm sao có thể chịu đựng nỗi việc Hoa Kính Hương vì hắn mà chết oan.

Bởi vậy liền thông cảm với hắn, trộm nhìn thoáng qua, phát hiện Tây Môn cung chủ mặc dù nói chuyện có chút thất thường, nhưng mà hành vi cử chỉ thật hảo, liền làm một hành động vạn phúc, sau đó lui ra.

Trong phòng Tây Môn Đoạt Hồng đem toàn bộ màn che rũ xuống, thất thần nói: “Kính Hương, ta biết ánh trăng đêm nay quá mức sáng ngời, người không dám tới, không sao, người xem, ta đều đã che màn, trong phòng thực sự tối, thực sự tối thực sự tối, người... Người tới gặp ta có được không? Người ngày thường

thích nhất là ta ôm người, người đã quên sao?”

Từng chữ nói ra, nước mắt theo khóe mi đã rơi tự bao giờ. Nghĩ đến việc Hoa Kính Hương đã sớm biết hai người không thể có kết quả mỹ mãn, cho nên khi còn sống mới luôn thích mình ôm hân, hưởng thụ tất cả sự sủng ái cùng ôn tồn.

“Kính Hương, Kính Hương, người... Người trở về có được không? Âm phủ rất lạnh a, thân thể người lại yếu đuối, có thể chịu được sao? Người thật khờ, người rõ ràng biết thân thể ta rất cường tráng, người đem ta giết đi, ta vô công lại hảo, ở âm phủ này Quỷ Hồn cũng không dám khi dễ ta, còn có thể bảo hộ người, người... người vì cái gì ngốc như vậy, thế nhưng chính mình lại đi, người rõ ràng cũng rất sợ lạnh...”

Nói tới đây, lại nghĩ tới Hoa Kính Hương chết giữa trời giá rét, cũng không biết là hân bị thương mà chết hay là bị đông lạnh mà chết. Trong đầu mới vừa có ý nghĩ này, bỗng đau đớn đến khom người xuống, miệng lại phun ra một búng máu, hân vẫn không quan tâm, vẫn là khóc ròng không ngừng.

Trong thoáng chốc, bên tai lại vang lên tiếng ca mờ ảo nhưng thập phần thê lương: ” Nhìn đến đại giang đi, từng táng bao nhiêu người trên thế gian...” Hân đột nhiên đứng thẳng dậy, nhìn thấy Hoa Kính Hương cười yếu ớt ngồi bên cửa sổ, dùng ánh mắt thâm tình nhìn mình, không tránh khỏi kinh hãi tự đánh mình một cái.

Kì thật tất cả chỉ là ảo giác. Nhưng lúc này Tây Môn Đoạt Hồng thần trí đã mất, hân tập tễnh chạy lại truy đuổi hình bóng không tồn tại kia, trong miệng thì thảo gọi tên Hoa Kính Hương, thanh âm so với lúc mất đi người yêu còn muốn thê lương đơn độc hơn vài phần, làm cho người ta chỉ nghe một câu, liền không đành lòng nghe tiếp.

Ánh trăng sâu kín, Tây Môn Đoạt Hồng như là sắp phát điên. Ở dưới thạch thất của tổng cung Bách Hoa lâm, cũng có người cách xa ngàn dặm nhớ tới người yêu.

“Tình nhân của người hiện tại đã biết được chân tướng, nghe nói hân hiện tại cơm cũng ăn không vô ngủ cũng không xong. Chắc chắc, Hương nhi, người xem hân thật là thống khổ a, người khổ tâm chuẩn bị kỹ lưỡng cứu hân, rồi hân lại tức giận tận trời hại người, sau khi người chết hân cũng không hề tới gặp, tùy ý người quần áo đơn bạc đem đi táng, người xem bây giờ hân nghĩ đến chuyện đó, trái tim có phải hay không sẽ bị đau khổ như ai xé thành ngàn mảnh a?”

Chắc chắc, hồi thế gian tình ái là gì, luôn a...”

Lão thái bà đầu tóc bạc, nét mặt già nua, sớm đã không còn nhìn thấy cái gì gọi là tuyệt đại tao nhã lúc trẻ. Nàng mặc dù đang thở dài, nhưng khóe miệng vẫn thủy chung là nụ cười độc ác.

Nàng đang ở chậm rãi lột một quả cam, ở cách nàng không xa, Hoa Kính Hương lẳng lặng ngồi trên một cái ghế, hai dây xích sắt tàn nhẫn xuyên qua xương tỳ bà của hân, cố định hân trên tường.

“Thật là kỳ quái, người thế nhưng còn có thể ở nơi này ăn cam.” Hoa Kính Hương bỗng nhiên cười rộ lên,

trên mặt của hắn không hề có vẻ thống khổ, đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm Lâm chúa, giống như một hài đồng khờ dại đang nhìn bà ngoại của mình.

“Sư phụ, Đoạt Hồng là ma cung tổng cung chủ, người nên biết hắn sẽ không vì cái chết của ta mà dễ dàng kết thúc tánh mạng của mình. Nếu hắn không chịu chấm dứt tánh mạng của mình, hắn dù sao cũng phải tìm một ít chuyện làm, tấn công Bách Hoa lâm không phải là việc làm dễ dàng nhất để giết thời gian sao, người cho rằng nơi này của người thực sự bí ẩn sao? Người nên biết, kỳ thật Ma cung chưa từng đem chúng ta để trong lòng, nếu không, dù mười cái tổng đàn cũng bị hủy, không phải sao?”

Ngữ khí của hắn thành khẩn, thật giống như là nghiêm túc phân tích rõ cho Lâm chúa.

Lâm chúa nhìn hắn, âm tình bất định, thật lâu sau, nàng lại tràn ra một cái tươi cười, gật đầu thở dài: “Hảo hài tử, thật sự là hảo hài tử, ta biết, thế gian không thể tìm được đứa nhỏ tốt như vậy. Ai, chỉ tiếc người không chịu thật tình vì Bách Hoa lâm mà tính toán, nói cách khác, nếu người làm Lâm chúa, mặc dù võ công cùng Ma cung kém khá xa, nhưng không thể lấy người so sánh cùng xú nam nhân khác, đáng tiếc a đáng tiếc, ông trời đem người cho ta, lại không thể cho ta sử dụng người.”

Nàng nói tới đây, lại phát ra tiếng cười quái dị, đối với Hoa Kính Hương nói: “Hương nhi, người nói trên đời này trừ bỏ Tây Môn Đoạt Hồng, thật sự không ai có thể phá vỡ mặt nạ của người sao? Ta thật muốn nhìn thử một chút. Ngô, ta quên nói cho người biết, trên người Phương Quỳnh ta cũng hạ một quỷ cổ, ai, chính là đáng tiếc, đào tạo trong thời gian ngắn, còn phải ở trong cơ thể nàng một thời gian ngắn mới có thể có tác dụng, bất quá cũng rất tốt, ta đời này dường ra được hai con quỷ cổ, ta thỏa mãn.”

Ý cười trong suốt trong mắt Hoa Kính Hương bỗng nhiên có thêm một tia lãnh liệt, nhưng nét tươi cười trên mặt cũng không thay đổi chút nào. Nhưng mà Lâm chúa luôn luôn nhìn hắn, như thế nào có thể không phát hiện biến hóa của hắn.

Lập tức không tránh khỏi lớn tiếng cười, lớn tiếng nói: “Người thua Hương nhi. Ta thật sự là ngu xuẩn, ta sớm biết rằng người là đứa nhỏ ngay cả máu đều lạnh, nhưng ta như thế nào thì đã quên, người có thể tồn tại trong lòng người, người ngay cả mạng mình cũng buông tha, ha ha ha... Hảo, ta giữ lại Yến Phương Quỳnh, quả nhiên là đúng rồi, ha ha ha... nàng như vậy, lại có thể làm cho ta thấy được biểu tình khác của người, ha ha ha, Hương nhi, người thua, kỳ thật ta là lừa gạt người, trên đời này chỉ có một con quỷ cổ, ha ha ha...”

“Sư phó, người nhất định là mệt mỏi, hảo hảo ngủ một giấc, ngủ đến sáng mai thì tốt rồi. Người đã sống lâu rồi, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, bằng không sợ người sẽ không ứng phó được công kích của Đoạt Hồng. Bởi vì, sư phó người đừng quên, người lợi dụng Phương Quỳnh, tình báo vị trí các tổng đàn cùng phân đàn, cũng sẽ do nàng nói cho Đoạt Hồng biết a.”

“Nàng chỉ là một đàn chủ nho nhỏ, mặc dù có thể biết tổng đàn, nhưng làm sao có thể biết toàn bộ phân đàn trên cả nước, huống chi ta sớm nhìn ra nàng có dị tâm, cơ mật của tổng đàn ta làm sao có thể nói cho nàng biết? Không có cách phá giải cơ quan trong này, nàng muốn vào tổng đàn sẽ khó như lên trời, càng không cần kể đến Tây Môn Đoạt Hồng.” Lão phụ nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không đem lời nói của Hoa Kính Hương để trong lòng.

Hoa Kính Hương cười càng thêm sáng lạn, nhẹ giọng nói: “Sư phụ sao lại quên, Yến tỷ tỷ tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng nàng có ta là bạn tốt a. Sư phụ người cũng nên biết, ta cùng Yến tỷ tỷ là không có gì dẫu nhau a, lấy năng lực của ta, làm cho người theo dõi ta ngủ một giấc không phải là rất dễ dàng sao? Rất nhiều việc mà Yến tỷ tỷ không biết, tất nhiên ta sẽ nói cho nàng biết. Sư phụ tuy rằng không tin ta, cho ta ăn vào quỹ cổ để khống chế ta, nhưng trước kia, thế nhưng cũng không hề đề phòng ta, còn yên tâm để cho ta xử lý tất cả sự vụ trong Bách Hoa lâm...”

Lâm chúa sớm hay muộn cũng có thể nghĩ đến chuyện đó, chỉ bằng dùng chuyện đó để đả kích nàng. Hơn nữa Hoa Kính Hương biết, chỉ cần Tây Môn Đoạt Hồng hảo hảo chuẩn bị, với uy phong của Ma cung, cơ quan của Bách Hoa lâm sẽ không ngăn cản được bọn họ.

Quả nhiên, không đợi hắn nói xong, Lâm chúa đã thay đổi sắc mặt, nàng hốt hốt đứng lên, tiến lên vài bước, tát Hoa Kính Hương một bạt tay, oán hận mắng: “Người... Người... Hảo, người chờ xem, trừ khi Tây Môn Đoạt Hồng không đến, nếu hắn đến, ta sẽ để cho người biết cảm giác người yêu chết trước mắt là như thế nào.” Nói xong, mang theo oán hận ly khai khỏi thạch thất.

Hoa Kính Hương cuối cùng cũng thu lại tia mỉa mai của nữ nhân, trong phúc chốc liền khôi phục lại một Hoa công tử tuyệt thế xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Hắn nhìn hướng Lâm chúa ly khai, bỗng nhiên nhắm mắt lại, lầm bầm nói: “Đoạt Hồng, tâm nguyện của ta phải nhờ người hoàn thành, người ngàn vạn lần phải hảo hảo bảo trọng chính mình, chớ để... phụ lòng ta, bằng không, cho dù là thành quỷ, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người, ta sẽ quấn lấy bên cạnh người, cho đến khi người chết, ta sẽ làm cho không người nào dám chiếm lấy lòng ngực ấm áp của người, người...”

Nói tới đây, cuối cùng cũng không nói được, cúi đầu, hai giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, rớt lên y phục của hắn, chậm rãi lan ra, làm y phục bị ướt một mảnh nhỏ.

Giữ ngày hè nóng bức, khó có được một ngày gió lạnh phát phơ.

Trong mai viên của Ma cung, lại có một phần mộ. Xây dựng dưới gốc thụ vài chục tuổi.

Tây Môn Đoạt Hồng một mình ngồi ở trước mộ phần, mộ phần bày biện bánh ngọt cùng hoa quả mà Kính Hương “khi còn sống” thích. Còn có một lư hương, có ba cây hương, nổi lên khói nhẹ lượn lờ.

“Kính Hương, thời gian trôi qua thực mau, bỗng nhiên thoáng qua, đã là nửa năm rồi. Suy nghĩ một chút, một ngày trôi qua dường như rất chậm. Trôi qua rất chậm, Kính Hương người biết không? Ta qua ngày đó, giống như qua một năm, không có người ở bên cạnh, ngày hôm đó... thật có chút không quen”

Tây Môn Đoạt Hồng bên môi nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Lại tiến tới vài bước, chậm rãi vuốt ve mộ bia, lầm bầm nói: “Kính Hương người biết không? Ta những ngày gần đây luôn tâm thần hoảng hốt, giống như nghe thấy người gọi tên của ta. Ta có một loại dự cảm, ta và người rất nhanh có thể gặp lại. Chẳng lẽ là người ở âm phủ bị người ta khi dễ, lại cảm thấy lạnh, cho

nên trông mong ta xuống cùng người sao?”

Hắn nói tới đây, trên mặt nở một nụ cười bình thường, thở ra một hơi nói: “Người ngoan, chờ một chút a, ta ngày mai sẽ khởi hành đi tổng cung của Bách Hoa lâm, nguyện vọng trong lòng người, vi phu sẽ thay người hoàn thành, người ở âm phủ chờ, chờ Bách Hoa lâm suy sụp, ta lập tức hạ hoàng tuyền cùng người, chúng ta cùng nhau táng dưới tàn mai, cùng người có thể mỗi ngày đều được thưởng mai.”

“Kính Hương, lúc ta không ở đó, người ngàn vạn lần đừng để người ta lừa uống Mạnh Bà thang, uống rồi người sẽ không còn trí nhớ. Bất quá người có uống cũng không sao, người chỉ cần nhớ kỹ, ở trên vai của ta, có lưu lại ấn ký của người, đó là do người lưu lại, người nhất định có thể nhận ra có phải hay không? Đúng vậy, người nhất định sẽ nhận ra.”

Thì ra mỗi lần Tây Môn Đoạt Hồng cùng Hoa Kính Hương hoan ái, ban đầu đối phương cắn đầu vai hắn vì chịu đựng thống khổ rồi ngấm ngấm rên rỉ, lâu ngày, nơi đó liền xuất hiện một dấu răng xanh tím, giống như đã có sẵn trên người hắn, tắm rửa xoa nắn đều không thể xóa.

Cuộc sống của Tây Môn Đoạt Hồng bây giờ là như thế này, trừ bỏ luyện võ công ở ngoài, mỗi ngày đều là đến mộ phần của “Hoa Kính Hương” nói chuyện.

Lúc trước Hoa Kính Hương nói đã hủy viên tinh nguyệt cuối cùng, thì ra là để ở chỗ của Yến Phương Quỳnh, sau khi hắn biết rõ tiền căn hậu quả, đối phương liền đem viên tinh nguyệt trả lại cho hắn. Chỉ tiếc tinh nguyệt tuy rằng trở về, nhưng mà trái tim hắn cũng không thể cứu sống.

Tây Môn Đoạt Hồng hiện tại chính là dựa vào nguyện vọng vẫn chưa làm xong của Hoa Kính Hương mới chống đỡ sống đến bây giờ. Hiện giờ, dựa vào sự cố gắng của sáu vị Ma cung cung chủ, thế lực của Bách Hoa lâm ở cả nước đều sụp đổ, hiện tại chỉ còn lại có tổng đàn của Bách Hoa lâm. Nơi đó tự nhiên là cơ quan vô số, bởi vậy Yến Phương Quỳnh đợi cho bọn họ chuẩn bị hoàn hảo, gần như kỹ lưỡng không có sơ hở, mới quyết định chọn một ngày trong tháng bảy dẫn bọn họ đến tổng đàn của Bách hoa lâm.

Sáng sớm hôm sau, hoàng hôn chưa hoàn toàn thối lui, Tây Môn Đoạt Hồng ra khỏi phòng, hắn đi đến trước mộ phần Hoa Kính Hương, cẩn thận mang vào bao tay mà đối phương tặng, nhẹ giọng nói: “Kính Hương, ta sẽ đi đến tổng đàn địa ngục kia, ta muốn đem cái nhà giam giam người cả đời, đem địa phương mà người hận thấu xương hoàn toàn phá hủy, người ở trên trời nhìn ta, nhìn vi phu như thế nào thay người hoàn thành tâm nguyện, sau đó, chúng ta liền có thể ở cùng một chỗ.”

Hắn nói xong, thật nhẹ nhàng, mang theo vô hạn thâm tình hôn thân mộ bia một chút, sau đó vuốt nhẹ vài cái, liền xoay người, cũng không quay đầu lại sải bước rời đi.

Bách Hoa lâm tổng đàn ——

Mặt trời chiều ngã về tây, một thời điểm chuyển ngày sang đêm vô cùng lãng mạn cùng xinh đẹp, nhưng mà, tại nơi phong cảnh như tranh bách hoa như biển này, đâu đâu cũng là tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, khóc cầu xin tha thứ hỗn độn thành một mảnh, một chỗ âm lúc xưa thần bí nhất xinh đẹp nhất, lúc này giống như là địa ngục Tula.

Trong phòng lớn của cung điện tinh xảo hoa mỹ, bỗng nhiên hai nữ tử tóc mai tán loạn thần sắc kinh hoàng nghiêng ngã lão đảo chạy vào, các nàng hoảng sợ đến nỗi cấp bậc lễ nghĩa ngày thường đều quên, chỉ nghe các nàng liên tiếp kêu lên: “Đánh vào được, Lâm chúa, Ma cung đánh vào được, cái kia... nam nhân như Tula đó... Hắc... Hắc đến đây...”

Bách Hoa lâm chúa ngồi một mình trong đó, đầu tóc hoa râm cuối xuống, tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu một con tuyết hồ, nhưng chẳng biết tại sao, con tuyết hồ tuyệt không hưởng thụ loại vuốt ve này, thân thể ngẫu nhiên thì run rẩy một chút, thật giống như là vô cùng chán ghét, chẳng lẽ nó cũng biết Bách Hoa lâm hôm nay sẽ bị diệt sao?

“Hàng năm tuổi tuổi hoa tương tự, tuổi tuổi hàng năm nhân bất đồng, ha hã, không biết sang năm có thể ở trong này xem bách hoa không”

Bách Hoa lâm chúa bỗng nhiên phát ra vài tiếng cười khàn khàn, nàng nâng lên mắt, ánh mắt lại lướt qua hai nữ tử vừa vào, miệng lẩm bẩm nói: “Xem ra là người thắng, bất quá, ha hã, ta cũng không có thua.”

Vừa dứt lời, chợt nghe “Đông” một tiếng vang thật lớn, theo âm thanh, hai cánh cửa đại môn hoa mỹ đổ sập trong đại điện, sau đó ánh chiều tà thản nhiên chiếu vào, một nam nhân cao lớn anh tuấn chậm rãi đi đến.

Người nam nhân này rất kỳ quái, máu loãng trên tay hắn tích tắc rơi xuống, nhưng trên người hắn thể nhưng không có một vết máu, sạch sẽ giống như muốn tham gia tiệc tối.

Hắn bước đi rất chậm, giống như mọi bước đi, đều là trải qua trình trọng lo lắng. Mà hắn càng tới gần, hai nữ tử kia sợ tới nỗi lui đi từng bước, sự hoảng sợ đã hoàn toàn bao phủ các nàng.

“Tây Môn Đoạt Hồng?” Bách Hoa lâm chúa rốt cục cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt của nàng thực sự chăm chú, chăm chú nhìn vào mặt của đối phương, bởi vì rất chăm chú, thể cho nên lực đạo trên tay có chút lơ lửng, con tuyết hồ không ngừng dấy dựa thoát ra.

“Kính Hương nói, hắn không thích Bách Hoa lâm, tên này tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng là nơi xấu nhất đơ bản nhất trong thiên hạ.”

Ngoài ý muốn, Tây Môn Đoạt Hồng tựa hồ căn bản không có nghe câu hỏi của Bách Hoa lâm chúa, vẻ mặt của hắn thực sự bình tĩnh, bình tĩnh gần như khô khan, tựa hồ hắn chính là muốn nói cho Bách Hoa lâm chúa một sự tình, nói cho xong rồi liền muốn ly khai.

Bách Hoa lâm chúa lẳng lặng nghe, Tây Môn Đoạt Hồng lại nói tiếp: “Kính Hương nói, nguyện vọng của hắn là bước lên vị trí Lâm chúa, sau đó giải tán Bách Hoa lâm, hắn nói chấm dứt địa phương đơ bản này, là tâm nguyện lớn nhất của hắn.”

“Kính Hương nói, hắn hận người, người đem hắn bắt đến đây, nhưng không có dạy cho hắn thứ tốt, mỉa công, tính kế, thủ đoạn, ngoan độc, những điều này là do người dạy cho hắn, hắn trọn đời không quên công

ơn nuôi dưỡng của người, hắn cũng muốn báo ân cho người, chính là muốn tự tay giết người quái vật nam không ra nam nữ không ra nữ.”

Thời điểm Tây Môn Đoạt Hồng nói ra lời này, là thực sự bình tĩnh, nhưng mà nữ tử ở đây tất cả đều kinh hãi, không dám tin nhìn về Lâm chúa người mà trong cảm nhận của các nàng cùng với nữ thần giống nhau.

“Những lời này, là hắn cùng người nói?”

Bách Hoa lâm chúa rốt cục thay đổi sắc mặt, nhưng nàng cũng không có giận tím mặt, mà là chậm rãi đích đứng lên, ôm con tuyết hồ hướng Tây Môn Đoạt Hồng chậm rãi đi đến, vừa đi vừa trào phúng cười nói: “Con tiện nhân kia, hắn có thời gian nói cho người biết điều đó sao? Trước khi hắn chết, ngay cả mặt của người hắn cũng không thấy, hắn có cơ hội này sao? Ha ha ha... Tây Môn Đoạt Hồng, người có phải hay không thực sự thương tâm? Bởi vì những lời này nên do hắn nói ra, nhưng mà những gì người nghe lại là do người khác truyền đạt, ha ha ha...”

“Đúng vậy, ta thực sự thương tâm, thương tâm muốn điên.”

Ngoài ý muốn, Tây Môn Đoạt Hồng vẫn bình tĩnh như cũ, hắn chậm rãi vuốt ve bao tay trên tay, tiếp tục bình tĩnh nói: “Cho nên, ta mang theo hắn cùng đi giết người, tâm nguyện Kính Hương chưa hoàn thành, ta sẽ thay hắn hoàn thành. Sau đó ta sẽ đi tìm hắn, nói lầm bầm, quái vật, người đừng nghĩ tiếp tục đến âm phủ hại hắn, bởi vì đến lúc đó, ta cũng sẽ ở bên cạnh hắn, ta sẽ hảo hảo bảo hộ hắn.”

Bách Hoa lâm chúa giống như nghe thấy trò cười hay nhất trong thiên hạ liền không dừng được mà cười như điên, Tây Môn Đoạt Hồng lại không thèm nhìn nàng, vẫn đang lẳng lặng nói: “Người có biết người vì cái gì vẫn không tín nhiệm Kính Hương không? Là vì hắn so với người tốt hơn nhiều lắm, người là quái vật, nhìn thấy hắn ngày càng giỏi hơn người, người đã dắc ý lại ghen tị, người cho rằng hắn là kiệt tác người tạo ra, rồi lại ghen tị hắn trời sinh đã là tuyệt đại tạo nhã.”

“Người cả đời đều ở nghiên cứu mị công luyện tập mị công, người đã luyện vài thập niên, lại không bằng một nam hài tử không có chút ảo giả mị công, điều này sao lại không làm cho người ghen tị muốn điên. Thủ hạ của người mỗi người tướng mạo đều bình thường, bởi vì người nói cho các nàng, chỉ cần luyện thành mị công, dung mạo sẽ không cần dùng tới. Nhưng trong lòng người lại không nghĩ như vậy, người nhìn thấy khuôn mặt Kính Hương, sẽ hận, bởi vì kia khuôn mặt không cần dùng mị công, đều có thể làm cho người ta không dời được tầm mắt.”

“Người là cái người lưỡng tính, người dựa vào cố gắng của mình luyện mị công, làm Lâm chúa. Nhưng Kính Hương lại là một nam nhân chân chính, một người nam nhân, mị công so với một bán nam bán nữ còn lợi hại hơn, người làm sao có thể cam tâm...”

“Tây Môn Đoạt Hồng...” Bách Hoa lâm chúa chợt quát to một tiếng, nàng ném tuyết hồ trên tay xuống, thét chói tai đánh về phía Tây Môn Đoạt Hồng, khuôn mặt của nàng đã bị hận ý ăn mòn vụn vụn xấu xí vô cùng, tóc hoa râm rối tung, nhìn qua không giống người, như là từ địa ngục thoát ra một con ác quỷ khô gầy.

Động tác của Bách Hoa lâm chúa không thể nói là không nhanh, nếu là sáu vị cung chủ ở trong này, nhất định sẽ kinh ngạc vì một nữ nhân sao lại có thể phát ra thực lực đáng sợ như vậy.

Nhưng mà trên mặt Tây Môn Đoạt Hồng cũng không lộ vẻ gì, lúc Lâm chúa tiến lại gần hắn, một thanh kiếm không chút lưu tình đâm vào ngực nàng, xuyên thủng ra phía sau.

“Người rất bi ai, bởi vì người... vĩnh viễn cũng kém Kính Hương, mà tôi bi ai chính là, người muốn đem Kính Hương xuống vũng bùn dơ bẩn, nhưng hắn lại không bao giờ nhiễm bùn, ngạo nghễ đứng thẳng trước mặt các người. Người hãy mang theo tiếu nuôi cùng không cam lòng, xuống địa ngục đi thôi.”

Đến câu nói sau cùng, Tây Môn Đoạt Hồng cả người đều thay đổi, âm thanh bình tĩnh bỗng biến thành rống to, sau đó hắn không chút lưu tình đá vào thân thể khô gầy của Lâm chúa, vì thế lão phụ kia bay ra khỏi thân kiếm, lại bay ra thật xa, mới té mạnh lăn trên mặt đất.

“Ha ha ha... Tây Môn Đoạt Hồng, người đi chết đi, nếu không muốn người kia... ở dưới bị ta khi dễ, người ngàn vạn lần cần phải chết a... Khụ khụ khụ... Ta... ta ở dưới, nhìn các người thiên địa vĩnh viễn xa cách, thống khổ cả đời, ha ha ha ha...”

Âm thanh cuồng tiếu đột nhiên ngừng lại, nhìn kỹ, đã thấy lão quái vật bán nam bán nữ không còn hơi thở. Bách Hoa lâm chúa thần bí nhất trong gian hồ, ngay tại địa phương của mình không chịu được một kích của Ma cung cung chủ dẫn đến mất mạng.

“Kính Hương, lão quái vật đã chết, người... có sợ không? Không có việc gì mà, vì phụ vì người mà đến, người xem, nàng ngay cả một chiêu của ta cũng không tránh khỏi, có phải hay không thực sự vô dụng? Người không cần phải gấp a, ta đây đã tới rồi.”

Tây Môn Đoạt Hồng nhẹ nhàng vuốt ve cái bao tay, trên mặt đích biểu tình say mê mà hân hoan, biểu tình quái dị nhìn nữ nhân đã chết trên mặt đất.

Mũi kiếm chuyển hướng đến trái tim mình, Tây Môn Đoạt Hồng đột nhiên cũng có chút khấn trương, hắn nghĩ đến chỉ cần đem chuôi kiếm này đâm vào thân thể, như vậy có thể đi âm phủ tìm người hắn ngày nhớ đêm mong, trong lòng của hắn tràn đầy hưng phấn, hưng phấn đến nỗi xuống tay có chút run rẩy.

“Xèo xèo chi...” Dưới chân bỗng nhiên vang lên một trận tiếng kêu, có cái gì đó mạnh mẽ túm ống quần của hắn. Tây Môn Đoạt Hồng không thèm để ý, đang muốn dùng kiếm đâm vào trái tim, nhưng mà chợt nghe “Giễu cợt lập” một tiếng, quần thể nhưng lại bị vật kia làm rách một mảnh.

Tây Môn Đoạt Hồng giận dữ, hôm nay hắn mặc chính là bộ quần áo Hoa Kính Hương thích nhất, cẩn thận đến ngay cả một tia huyết cũng không dính phải, chỉ vì để đi cứu tuyền gặp ái nhân, ai ngờ lúc này lại bị con cáo xé rách.

“Súc sinh...” Tây Môn Đoạt Hồng oán hận mắng một câu, phần nộ nhìn con tuyết hồ dưới chân mình, ngay sau đó, hắn liền nguyền nguyền cả người.

Con tuyết hồ này thời điểm Tây Môn Đoạt Hồng nhìn nó nó cũng ngửa đầu nhìn lại Tây Môn Đoạt Hồng, đôi mắt dịu dàng giống như biết nói tràn ngập biểu tình lo lắng, nó cắn cắn ống quần Tây Môn Đoạt Hồng đích ống quần, liều mạng kéo, tựa hồ muốn kéo hắn đi theo nó.

Tây Môn Đoạt Hồng không tự chủ được buông kiếm trong tay xuống, cất bước đi theo con tuyết hồ. bởi vì ánh mắt con tuyết hồ này rất giống một người, một người sớm đã không còn ở thế gian, chính là người yêu của hắn —— Hoa Kính Hương.

Có lẽ, nó muốn mang ta đi tìm di vật của Kính Hương đi? Cũng có thể nó muốn nói cho ta biết trước kia Kính Hương sống ở nơi nào. Tây Môn Đoạt Hồng nghĩ như vậy, chỉ trong nháy mắt, hắn liền nhận định con tuyết hồ này chính là sủng vật mà Hoa Kính Hương dưỡng đi, trừ bỏ người yêu, người khác cũng sẽ không thể dưỡng ra sủng vật có ánh mắt như vậy.

Tuyết hồ ly túm Tây Môn Đoạt Hồng, đi vào một thạch thất.

Làm cho hắn có chút nghi hoặc. Tuy rằng biết Bách Hoa lâm chúa không tin nhiệm Hoa Kính Hương, thậm chí đối với hắn vô cùng ghen ghét, nhưng mặc kệ thế nào, Kính Hương cũng là đồ đệ đặc ý nhất của nàng, lại có thể là Lâm chúa tiếp theo, như thế nào cũng không có khả năng ở gian thạch thất đơn sơ âm trầm này a.

Còn đang nghi hoặc, dưới thạch thất bỗng truyền đến vài tiếng ho khan.

Tây Môn Đoạt Hồng lập tức như bị sét đánh. Thanh âm này hắn thật sự quen thuộc, là tiếng ho khan của người yêu hắn.

Không sai, sẽ không sai. Thân thể Hoa Kính Hương không tốt, tuy rằng bệnh không nặng, nhưng cũng có một chút suy nhược, ngày thường thường nghe hắn ho khan vài tiếng, mặc kệ Tây Môn Đoạt Hồng dùng mọi cách thay hắn điều trị cũng không có tác dụng. Mà sau khi hắn mất, âm thanh của hắn không lúc nào là không vang vọng bên tai mình, mỗi khi nhớ tới, nội tâm đau đớn đến không thể ngủ được.

“Kính... Kính Hương...”

Thân thể Tây Môn Đoạt Hồng run rẩy lợi hại, hắn không còn có thể suy xét người yêu như thế nào mà chết đi sống lại. suy nghĩ bị đình chỉ, chỉ có một ý niệm trong đầu: đúng là Kính Hương, dưới thạch thất chính là Kính Hương, chính là Kính Hương mà mình yêu nhất.

11. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hựu Bách Hoa Sát - Chương 10

Tuyết hồ buông ống quần Tây Môn Đoạt Hồng ra, nó đứng lên, tựa như con người gõ thạch môn, sau đó lại xoay đầu lại, tựa hồ còn khó hiểu tại sao người này còn chưa đi vào? Sốt sao?

Ngay sau đó, cửa thạch thất đột nhiên bị đá văng ra. Bất ngờ không kịp đề phòng, tiểu hồ ly đang tựa đầu vào cửa ngã trên mặt đất lăn mấy vòng, mới chật vật đứng lên.

Tiểu hồ ly lè lưỡi, đôi mắt ủy khuất. Người này muốn làm gì a? Qua cầu rút ván giết hồ ly a? Ta đem người đưa đến bên cạnh chủ nhân, người chẳng những không cảm kích ta, còn làm ta ngã như vậy, ô ô ô, chủ nhân, người này tuyệt không hảo, người không cần thích hắn.

Tiểu hồ ly nghĩ đến đây, liền đi đến trước mặt Hoa Kính Hương, nhảy lên chân hắn quay mặt vui đùa vào y phục hắn, ủy ủy khuất khuất chờ chủ nhân ôn nhu nói an ủi.

Ai ngờ đợi nửa ngày, lại chỉ nghe tiếng hơi thở dồn dập. Tiểu hồ ly nghi hoặc ngẩng đầu nhìn xem, liền thấy chủ nhân người ngày xưa xem mình như bảo bối bây giờ liếc cũng không thèm liếc nhìn mình một cái, toàn bộ tầm mắt của hắn đều giăng co trên người nam nhân xấu xa kia, môi mấp máy nửa ngày, mới khó khăn kêu lên một tiếng “Đoạt Hồng...”.

Tiểu hồ ly dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Đoạt Hồng không phải là tên của nó. Tên kia thật đáng ghét, liều mạng lay quần áo của Hoa Kính Hương, nghĩ muốn nói cho chủ nhân biết mình so với nam nhân kia đáng yêu gấp trăm ngàn lần.

Đang làm ầm ĩ trên người Hoa Kính Hương, ngay sau đó, nó chợt nghe thấy âm thanh kích động của nam nhân kia, hắn gọi “Kính Hương”, sau đó nó liền bị kẹt giữa cái ôm gắt gao của hai người kia.

Tiểu hồ ly hao hết sức chín trâu hai hổ mới có thể chui từ hai thân thể dán chặt với nhau ra, cả giác tìm được đường sống trong chỗ chết làm nó toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lông trắng trên người không ngừng run rẩy, tiểu hồ ly phần hận quay đầu nhìn hai người đang gắt gao ôm nhau khóc kia, tên nam nhân kia hắn đã quên ai là ân nhân của hắn rồi, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến một bên gục xuống, bắt đầu liếm mao, trị liệu vết thương của mình mới là thông minh a.

“Kính Hương, này... rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Tây Môn Đoạt Hồng nhìn thấy thân thể gầy yếu của Hoa Kính Hương, trong lòng vừa kinh hãi vừa đau lòng dữ dội, lại nhìn thấy hai dây xích sắt xuyên qua xương tỳ bà của người yêu, đôi mắt đỏ gầu lên tức giận, nếu không phải Hoa Kính Hương ngăn cản, đại khái hắn có thể tức giận đem dây xích từ trong thân thể người yêu lấy ra, cũng không phải hắn muốn Hoa Kính Hương nhanh chết, mà lý trí của hắn đã sớm bị sự vui mừng bao phủ.

“Người hiện tại lấy nó ra, ta chết là chắc chắn rồi.” Hoa Kính Hương thở hào hển nói. Sau đó nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, rơi lệ nói: “Cũng may người đã đến rồi, cũng may người nhanh như vậy đã tới rồi, người nếu không đến, ta thật sự kiên trì không nổi nữa.”

Lúc này sáu vị cung chủ khác cũng chạy tới, lúc này mọi người bận rộn tiêu diệt bọn người Bách Hoa nữ ngoan cố, chiêu hàng Bách Hoa nữ ham sống sợ chết, ai ngờ vừa nháy mắt một cái, Tây Môn Đoạt Hồng

đã không thấy tăm hơi, tất cả mọi người đều sợ hãi sau khi hấn giết Bách Hoa lâm chúa xong sẽ tự sát, vì thế vội vàng tìm kiếm, ai ngờ lúc chạy tới lại nhìn thấy một màn đáng kinh ngạc này.

Lập tức toàn bộ đều ngây ngốc, ngay cả Yến Phương Quỳnh cũng vậy, thật lâu sau mới tỉnh lại, buồn vui lẫn lộn hô to một tiếng, kinh ngạc định chạy lại ôm Hoa Kính Hương một cái, nhưng mà thân thể Hoa Kính Hương cực kỳ suy yếu, thật sự sẽ không chịu nổi cái ôm của nàng, vì thế nàng vừa chuẩn bị ôm bạn tốt của mình liền bị Tây Môn Đoạt Hồng ngăn cản.

“Phương Quỳnh, cảm ơn ngươi, ta biết ngươi thông minh, ta biết ngươi nhất định sẽ đem Đoạt Hồng đến đây.” Hoa Kính Hương nhìn khuôn mặt hao gầy của bạn tốt, liền nhớ tới cuộc sống đầy máu tinh trước kia, chỉ có nàng cùng với mình chung chí hướng cùng nhau chống đỡ đến bây giờ, mới có thể cùng nhau tâm sự trong Bách Hoa lâm, bằng không chính mình đã sớm phát điên, khóe mắt của hấn đã không khỏi nhin được rơi lệ.

“Tốt lắm tốt lắm, chỗ này không phải là nơi thích hợp để tâm sự a, thời gian cũng không còn sớm. thân thể Kính Hương hiện tại rất yếu ớt, cũng may bọn người Đông Ly đang ở tổng cung, chúng ta cũng là nhanh đi về đi.”

Tư Không Lâm Nguyệt vừa nói xong, liền bước lên vài bước, nhìn Hoa Kính Hương nói: “Kiên nhẫn chịu đau một chút.” Vừa nói xong, vừa chặt đứt dây xích sắt kia, chỉ để lại một phần nhỏ trên thân thể Hoa Kính Hương.

Hoa Kính Hương đau đến nổi thân thể run lên, nhưng liền giãn mày ra, đối với Tây Môn Đoạt Hồng người luôn ôm chặt mình cười nói: “Kết cục này cũng thật tốt lắm rồi, ít nhất ta còn sống, ngươi cũng không có chết, chỉ cần còn sống, thì còn hy vọng có phải hay không...”

Lời còn chưa dứt, liền cảm thấy trước mắt từng đợt choáng váng, rốt cục không thể kiên trì được nữa, té xỉu ở trong lòng ngực Tây Môn Đoạt Hồng.

Trong nháy mắt, nam nhân lãnh huyết bỗng khóc như mưa, Hoa Kính Hương tới thời điểm này, thể nhưng vẫn không quên trấn an hấn, đối với việc làm trước kia của hấn...không hề có chút ủy khuất chỉ trích nào, chỉ nói “Còn sống là tốt rồi”, giờ khắc này, hấn chỉ cảm thấy trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vui buồn lẫn lộn.

Thì ra nơi gọi là Bách Hoa lâm tổng bộ, bất quá chỉ cách Tổng cung của Ma cung ba ngày lộ trình. Tây Môn Đoạt Hồng ôm Hoa Kính Hương sử dụng khinh công chạy gấp rút, nửa ngày liền về tới tổng cung.

Hấn mệt cũng không nói, nhưng sáu vị cung chủ kia cũng thật đáng thương, đều dùng khinh công bay theo hấn trở về, vừa vào tổng cung thì liền chật vật thở dốc.

Bọn người được lưu lại trong cung đều đi ra, thấy bộ dạng của người yêu đều là rất ngạc nhiên, bởi vì dù là thời điểm nguy hiểm nhất cũng không thấy bọn họ chật vật như vậy, trừ bỏ Tô Khê Nguyệt cùng Lý Thư Bạch lập tức tiến lên thay Tây Môn Lâm Nhiên cùng Thượng Quan Thiên Trảm lau mồ hôi, còn lại vài người đều là đứng tại chỗ cười như điên.

Tây Môn Lãm Nhiên cùng Thượng Quan Thiên Trảm thật sự cảm động a, nhìn một chút đi, chỉ có Khê Nguyệt nhà ta cùng Thư Bạch mới là người ôn nhu am hiểu nhất, chắc chắn, một cho những tên kia yêu đến chết đi sống lại, nhìn xem, xem bọn họ vui mừng thành cái dạng gì a.

Tạ Tương Phùng cùng Tô Đông Ly cười xong, liền tới chỗ người yêu của mình, lúc đó Hoa Kính Hương đã được Tây Môn Đoạt Hồng đem về, một bên mời lão đại phu cùng Tô Đông Ly đến.

Lão Đại phu cùng Tô Đông Ly thương lượng nửa ngày, đại khái mới nghĩ ra được phương án trị liệu, đây sắt kia nhất định phải đợi thân thể của Hoa Kính Hương tốt hơn mới có thể lấy ra, nếu không hiện tại đang là ngày hè chói chang, thân thể hắn lại suy yếu thành bộ dạng này, nếu lấy ra có hay không sẽ lấy luôn mạng của hắn a.

“Đoạt Hồng, đem những thi thể ở Bách Hoa lâm... hảo hảo táng đi.” Hoa Kính Hương đợi mọi người rời khỏi, mới giữ chặt tay Tây Môn Đoạt Hồng nhìn hắn cầu xin.

“Yên tâm đi, ta sẽ cho người hảo hảo táng. Bí mật của sư phụ ngươi, trừ bỏ ta cùng bọn Kinh Đào, Lãm Nguyệt, cũng không có ai biết, Ma cung cũng có quy tắc, không có chuyện không tôn trọng thi thể của địch nhân.”

Tây Môn Đoạt Hồng nắm chặt hai tay Hoa Kính Hương, hắn rất rõ tính cách của người yêu hắn.

Hoa Kính Hương vui mừng cười cười, bỗng giận dữ nói: “Đúng vậy a, hắn dù sao cũng là sư phụ của ta, ta hận hắn, hận đến tận xương tủy, nhưng mà hiện tại hắn đã chết, người cũng chết rồi, nghĩ kỹ, hắn cũng đã dưỡng nuôi ta nhiều năm như vậy, tuy rằng hắn cũng không dạy ta cái gì tốt, nhưng học thức cùng y thuật độc thuật, ta đều là học được ở Bách Hoa lâm.”

Đột nhiên hắn im lặng, Hoa Kính Hương thâm tình nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, sau một lúc lâu mới hỏi hắn: “Đoạt Hồng, ngươi không hận ta? Ngươi cũng biết ban đầu ta tiếp cận ngươi, chính là vì hại ngươi, những lời trước kia ta nói, cũng đều là lừa gạt ngươi. Ta cũng hạ độc trên người ngươi, ngay trong trà, cho nên...”

“Kính Hương, hiện tại ngươi nói như thế, là hận ta tuyệt tình, ngươi muốn làm ta đau lòng sao? Ta chỉ hận ta vụng về như lợn, thế nhưng lại không phát hiện ra nỗi khổ tâm của ngươi, ta thật ngốc...”

Nói tới đây, Tây Môn Đoạt Hồng đột nhiên nhớ lại, buồn bực nói: “Đi? Kính Hương, nếu ngươi còn sống, thi thể kia là ai a? Ảnh vệ cũng không có khả năng nhận sai người a.”

Hoa Kính Hương cười rộ lên, ánh mắt nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm, hắn lắc đầu nói: “Ngươi a ngươi, uống cho ngươi thông minh, thế nhưng lại không nghĩ ra. Đó là sư phụ dùng kế đánh trá, chỉ cần tìm một người có bộ dáng giống ta, cho hắn dịch dung, lúc đó ngươi hận ta tận xương, chẳng lẽ lại thương tiếc thi thể của ta? Cho dù ngươi có chịu liếc nhìn một cái, cũng sẽ không thêm nhìn kỹ a, sư phụ của ta đã biết chắc chuyện đó, nếu không phải như vậy, hắn sẽ không thể dấu diếm được ngươi a.”

Tây Môn Đoạt Hồng buồn bực nói: “Cái lão quỷ kia, con mẹ nó thực đáng giận. Kính Hương, ngươi có

biết không sau đó ta đem quan tài chôn dưới tàng cây mai, bởi vì sợ kinh động vong linh, ta ngay cả quan tài cũng không dám mở ra. Còn mỗi ngày ngồi ở phần mộ cùng hân nói chuyện, rơi lệ khóc rống, ngô, nếu không phải người, vậy chọn một ngày nào đó đem mộ dời đi, để trong mai viên, thật là nhìn cũng có chút chướng mắt.”

Hoa Kính Hương vội vàng nói: “Đừng mà Đoạt Hồng, người cũng đã chết, làm sao có thể bởi vì thân phận chuyển biến mà dời đi a? Người nọ cũng không biết là chết như thế nào, nếu vì sự phụ nhìn thấy có dáng người giống ta mà hại chết hân, cũng là cực kỳ đáng thương đi, hân lại chần cho ta một tai kiếp, an táng hân ở mai viên, cũng thật hợp lí a.”

Tây Môn Đoạt Hồng nghe hân nói liền nở nụ cười, gật đầu nói: “Hảo, Kính Hương nói cũng đúng, người đó cũng có thể coi như là thay người gánh tai kiếp, ân, ta không động tới hân, chẳng những không động tới, sau này sẽ thường xuyên cúng cùng đốt tiền giấy cho hân, xem như cảm ơn hân a.”

Hoa Kính Hương liền cảm thấy an ủi, vươn tay vuốt ve hai gò má của Tây Môn Đoạt Hồng, trong mắt chậm rãi chảy lệ quang, lẩm bẩm nói: “Đoạt Hồng, lúc đó người rất hận ta, vậy mà còn thay ta chuẩn bị quan tài...”

Hân vốn là đang cảm động cực kỳ nói ra những lời này, ai ngờ không đợi nói xong, đã bị Tây Môn Đoạt Hồng bịt miệng, nghe hân sợ hãi nói: “Cái gì quan tài, từ nay về sau sau ta không cho người nói ra hai chữ này, ta muốn người luôn sống, hảo hảo sống, người đã quên sao? Người thích nhất ta ôm người, người chẳng phải thường nói muốn ta ôm người mãi mãi sánh cùng thiên địa sao.”

Hân nói tới đây, nghĩ đến lúc trước thời điểm Hoa Kính Hương nói ra những lời này, trong lòng có bao nhiêu khổ sở cùng tuyệt vọng, không tránh khỏi lại là một trận đau lòng, vuốt ve gương mặt người yêu nói: “Không có việc gì mà Kính Hương, người đại nạn không chết, tất sẽ hạnh phúc đến cuối đời, chúng ta thực sự có thể cùng nhau sống trọn đời này.”

“Ân, Đoạt Hồng, ta cũng vậy nghĩ như vậy.” Hoa Kính Hương lộ ra nụ cười hạnh phúc, ánh mắt nhìn về phía đỉnh giường, nhẹ giọng nói: “Đoạt Hồng người biết không? Lúc người cứu sống người yêu của các vị cung chủ, ta nhìn thấy bọn họ từng đôi từng đôi hạnh phúc, trong lòng ta vô cùng hâm mộ. Bởi vì ta biết chính mình sẽ không bao giờ có ngày đó, ta chỉ có thể ôm chặt giấc mộng đẹp trước mắt này, nhưng mà cuối cùng, cũng phải tỉnh lại a.”

“Nhưng mà...” Hân đưa ánh mắt nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, bởi vì kích động mà thanh âm mang theo vài phần thổ dốc, vội vàng nói: “Nhưng mà Đoạt Hồng, ta không nghĩ tới, sau khi tỉnh mộng, ta thế nhưng cũng sẽ có ngày này. Đoạt Hồng, ta bỗng nhiên thực sự cảm tạ sự phụ, tuy rằng hân để cho ta sống chỉ là muốn làm cho ta thống khổ, tuy rằng hân không có thay ta tháo quỹ cổ chi độc, nhưng tóm lại hân đã cứu ta, hân giúp ta sống đến bây giờ, Đoạt Hồng, giờ phút này người đang ngồi trước mắt ta, ta cảm thấy trên đời này không ai được hạnh phúc như ta.”

Tây Môn Đoạt Hồng cũng mãnh liệt gật đầu, bỗng nhiên, động tác của hân đình chỉ, gương to mắt lộ vẻ không tin nhìn Hoa Kính Hương, sau một lúc lâu bỗng nhảy dựng lên kêu lên: “Con mẹ nó ta thật đáng chết, ta như thế nào lại quên trên người của người còn có cái quỹ cổ chết tiệt kia, ta... Tô Đông Ly, lão đại phu...”

“Đoạt Hồng không cần gấp gáp.” Hoa Kính Hương nhìn người yêu vì lo lắng đến hai mắt đều đỏ, thân thể cũng sợ hãi đến run rẩy, hẳn biết người yêu đã bị lo lắng bao trùm, trong lòng bỗng ngọt ngào không gì bì được, vội vàng hướng hẳn nói: “Không cần gấp, ta đã có biện pháp.”

“Thật sự?” Tây Môn Đoạt Hồng kinh hỉ ngồi xuống: “Sư phụ yêu quái của người cho người thuốc giải?”

Hoa Kính Hương lắc đầu nói: “Quý cổ căn bản không có thuốc giải, cái gọi là thuốc giải chính là làm cho độc tính ngừng phát tán, làm cho cổ trùng bất động. Bởi vì hẳn biết độc thuật cùng y thuật của ta hơn hẳn, nếu quý cổ có giải được, ta nhất định có thể chế ra, cho nên hẳn dùng chính là toa thuốc độc nhất trong thiên hạ, toa thuốc này không có khả năng có giải được a.”

Tây Môn Đoạt Hồng lại bối rối, lại bị Hoa Kính Hương nắm tay lại, nghe hẳn còn nói: “Nhưng câu vạn vật tương sinh tương khắc, cũng là đạo lý a. Sư phụ vì trừng phạt ta phản bội, xuyên hai cái dây xích này trên người ta, mấy ngày nay, ta phát hiện số lần đau đã giảm bớt, mà nếu có cũng nhẹ hơn. Ta liền nghĩ có hay không hai cái dây xích này có tác dụng. Là vật có thể khắc chế quý cổ. Đợi đến lúc lấy dây xích ra, công lực của người cao tuyệt đỉnh, nhất định có thể bức quý cổ này ra.”

“Thật sự là có thể sao? Ta ngay cả quý cổ đó nằm chỗ nào cũng không biết.”

Tây Môn Đoạt Hồng vẫn có chút lo lắng, liệu có thể không lo lắng sao? Người yêu chết đi sống lại là chuyện tối vui mừng, nhưng sống lại rồi lại chết đi còn gì bị kịch bằng, so với người đang sống mà chết đi cũng là đại bi kịch rồi, chớ đừng nói đến người yêu hẳn vất vả mới có thể từ Quý môn quan trở về, kết quả lại chết đi.

“Yên tâm, mấy ngày nay ta trong thạch thất không có chuyện làm, thủy chung vẫn là suy nghĩ chuyện này, hiện tại ta đại khái đã biết vị trí của nó trong cơ thể, nó cũng không thể giết được ta a. Nếu không vì sao ta lại ham sống sợ chết chờ người đi cứu ta, chẳng lẽ ta muốn làm cho người bị thương thêm lần nữa sao?”

Tây Môn Đoạt Hồng nghe Hoa Kính Hương nói thật sự có đạo lý. Lúc trước không có giải được, hẳn cũng không luyến tiếc trăm phương ngàn kế khiến cho mình hiểu lầm hẳn sau đó muốn chết đi. Hiện giờ nếu không phải biết được biện pháp khắc chế quý cổ, hẳn tất nhiên sẽ không nhẫn nại sống mà chờ đợi mình.

Nghĩ thông suốt điểm này, không khỏi hết sức cao hứng, cởi quần áo nằm bên cạnh Hoa Kính Hương, thay hẳn nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay cùng chân, ôn nhu nói: “Dây xích này trên người người, người còn phải chịu đựng vài ngày nữa, nếu người cảm thấy đau, thì cắn ta đi, tóm lại về sau ta đều bồi ở bên cạnh người, không bao giờ ... rời đi nữa.”

Hoa Kính Hương nghe đến câu “Không bao giờ ... rời đi nữa”, trong nháy mắt nước mắt liền chảy ra, khóe miệng lại nhất mực tươi cười, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy a, không xa rời nhau, không bao giờ ... rời đi nữa.”

Sau đó, rốt cục cũng lấy dây xích trong cơ thể Hoa Kính Hương ra. Quý cổ cũng bị Tây Môn Đoạt Hồng dùng nội lực bức ra, vật này tra tấn Hoa Kính Hương vài năm, độc vật đệ nhất thiên hạ suýt hại chết Hoa Kính Hương, thế nhưng bề ngoài của nó vô cùng xinh đẹp. Tây Môn Đoạt Hồng nhìn thấy liền lắc đầu liên tục, nghĩ thầm vật xinh đẹp thế này, thế nhưng lại là độc vật, thật sự là làm người ta kinh ngạc.

Bất quá tuyết hồ cũng không biết thưởng thức cái gì là xinh đẹp cái gì là mỹ lệ. Nó một ngụm đem con sâu kia nuốt vào. Hoa Kính Hương sợ hãi, vội vàng quát bảo nó ngưng lại, đã thấy nó sớm đắc ý nhai vài cái, thời điểm há miệng ra, độc vật kia đã vô tung vô ảnh.

Con tuyết hồ này đúng là sủng vật của Hoa Kính Hương, Hoa Kính Hương rời khỏi Bách Hoa lâm năm năm, con tuyết hồ này vẫn không có làm phản, Bách Hoa lâm chứa một lòng muốn thu tuyết hồ này bên cạnh, đáng tiếc nó thể nhưng lại có khí tiết, Bách Hoa lâm chứa tận tâm tận lực đích nuôi nó năm năm, đối với nó ngàn theo trăm thuận, ăn tốt nhất ở tốt nhất, ngay cả địa vị của nó cũng là cao nhất, thể nhưng nó chỉ nhận thức một chủ tử.

Ngày đó Tây Môn Đoạt Hồng vội vã mang Hoa Kính Hương trở về chữa bệnh, thì đã quên nó, sau khi trở về Hoa Kính Hương nhắc tới, hắn liền phân phó bọn thị vệ đến Bách Hoa lâm mang con tuyết hồ về, ai ngờ bọn thị vệ tìm khắp nơi không thấy. Hai người còn tưởng rằng con tuyết hồ đã trở về núi, Hoa Kính Hương còn rất thương tâm một trận.

Ai ngờ sáng sớm ba ngày sau, chợt nghe tiếng bọn nha hoàn kêu sợ hãi, mở cửa nhìn, tuyết hồ ly một thân lông trắng đều dính đầy bụi, chính là ngồi xổm ngoài cửa ai oán nhìn hắn, ai cũng không biết nó như thế nào vào được.

Hoa Kính Hương liền vui vẻ vô cùng, nói tuyết hồ này rất có linh tính, cái mũi lại cực linh, đúng là ngửi mùi của hắn mà tìm được đến đây.

Vì để cho tuyết hồ bớt giận, đường đường là Tây Môn cung chủ xem như bỏ đi oai phong, xin lỗi con tuyết hồ, còn đem những thứ nó thích ăn nhất chuẩn bị, cuối cùng tiểu tử tông kia mới không lấy ánh mắt ai oán nhìn hắn.

Lúc tuyết hồ ăn quỷ cổ, ai cũng không biết có hậu quả gì không, trong lòng run sợ quan sát vài ngày, phát hiện nó vẫn luôn vui vẻ, lập tức mọi người liền thả lỏng tâm trạng. Nói vậy nếu tuyết hồ dám ăn quỷ cổ kia, nhưng lại không sợ độc tính của nó, này tựa như gà trống hỉ ăn ngu công giống nhau, có thể nói thiên địch.

Hết thấy mọi chuyện đều rất thuận lợi, rốt cục cũng gần đến cuối năm. Các vị cung chủ đều mang theo người yêu đến, tổng cung của Ma cung lại náo nhiệt hẳn lên.

Trước giao thừa một ngày, đột nhiên tuyết lại rơi, tất cả mọi người ở mai viên đốt lửa thưởng mai, bỗng nhiên có người đề nghị nói không bằng đi ném tuyết. vì thế liền như ong vỡ tổ chạy ra ngoài chơi tuyết.

Chỉ có Hoa Kính Hương thân thể còn yếu, Tây Môn Đoạt Hồng thấy hắn nhìn mọi người bằng ánh mắt vô cùng hâm mộ, liền dùng áo lông bọc hắn lại, ôm hắn ra cạnh cửa ngồi xuống, lại phân phó người đem vài hỏa lò lại, hai người ôm nhau xem những người đó chơi.

Quả cầu tuyết như ngọc lưu ly, bóng người chạy qua chạy lại, cầu tuyết bay múa trên không. Kèm theo lời nói đùa vui vẻ vô vùng. Gió khe qua, đem tiếng cười, âm thanh của hạnh phúc bay rất xa, rất xa...

12. Bộ 7 - Ngã Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát - Chương 11: Phiên Ngoại —— Tự Thuật Của Một Con Quỷ

Ta đây đúng là một con quỷ, bởi vì hương vị của Mạnh Bà thang thực sự rất khó uống, vì thế ta đây rất có cốt khí đem bát canh đổ vào hoàng tuyền. Bởi vậy bị xử phạt “Làm cô hồn dã quỷ mười chín năm”.

Đã là cô hồn, tự nhiên sẽ phải rời xa âm phủ, từ nay về sau lang thang du đãng trên trần gian. Chuyện này kỳ thật cũng không tồi, làm quỷ sẽ không thấy lạnh không thấy nóng không thấy đau, so với lúc ta còn sống còn muốn tự do hơn.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, ta đây đối với thi thể của mình vẫn có chút lưu luyến, nghĩ thầm lúc chết ngay trên đường lớn, cũng không biết có hay không có người chuẩn bị cái chiếu rồi đem ta vào bãi tha ma không.

Cái gì? Người nói quan tài cùng mộ phần a? Được được được, vật kia ta đây cũng không dám nghĩ tới, ta cũng không phải đại nhân vật gì, bất quá chỉ là ăn mày, nếu có người đem ta vào bãi tha ma là tốt lắm rồi.

Ta đi kiểm, rốt cục cũng tìm được thi thể của mình, bất quá có một lão thái bà so với ta là quỷ còn muốn giống hơn đang ghé vào thân thể của ta muốn làm gì a?

Tuy rằng ta đây đã chết, nhưng dầu gì cũng là đường đường là nam nhi bảy thước a, lúc ta còn sống lão thiên gia chưa từng hậu đãi ta, nhưng cũng không thể để cho ta sau khi chết rơi vào thủ đoạn của lão thái bà này a? Nếu đó là một khuê nữ như hoa như ngọc thì không cần nói đến, này, còn là một lão thái bà người không ra người quỷ không ra quỷ, ông trời a, người tại sao lại hành hạ ta như vậy a, ta đây cũng chưa từng làm chuyện gì xấu a.

Ta một bên ai thần bay tới trước mặt lão thái bà. Vừa nhìn xuống, ta đây thật sự rất kinh hách a, từ khi nào ta lại trở nên xinh đẹp như vậy a? Ta đây nếu có thể trưởng thành bộ dáng này, ta còn có thể làm ăn mày sao? Còn có thể bị đám côn đồ này đánh chết sao? Nhưng mà... Đúng vậy a, đây là thi thể của ta, y phục rách rưới cũng là của ta a?

Sau đó ta thấy lão thái bà lột quần áo của ta, ta đây nghĩ thầm xong rồi xong rồi, lão bà này sẽ nhịn không được động thủ với ta đi. Không cần nghĩ tới a không cần nghĩ tới, ta đây đã chết, còn không giữ được sự trong sạch, trời xanh a, người đối với ta thật tàn nhẫn a?

Trong nháy mắt, lão thái bà lại thay cho ta một thân tố y đẹp đẽ quý giá, ôi quần áo xinh đẹp a, ta đây chỉ thấy qua trên người các công tử. Ta không rõ chính là một bộ tố y như vậy, nàng rắc huyết chó lên làm gì?

Bất qua cũng mặc kệ, xem ra lão thái bà này đối với ta không phải có ý xấu. Hắc hắc, đại khái là nhìn thấy ta chết đáng thương, nghĩ muốn cho ta một bộ dáng tốt rồi an táng đi.

Ai nha bà nội của ta a, thật cảm ơn ngài, ta đây lấy danh nghĩa cô hồn dã quỷ thế, ta đây ở âm phủ, khẳng định phù hộ người sống đến trăm tuổi, nếu người có thể sống được như vậy a.

Ta đây đầy lòng chính nghĩa suy nghĩ, đã thấy lão thái bà công ta trên lưng bay lên. Ông trời, ta đây thật đúng là chưa từng thấy qua một lão thái bà có thể chạy nhanh như vậy a, cũng may ta đây bây giờ là quỷ a, mới có thể đuổi theo, bằng không ta đây nếu có bốn chân, kia cũng so ra kém lão thái thái này a.

Chuyện kể tiếp thì lại càng kỳ quái, lão thái bà đem ta đặt vào trong tuyết, lại đem người đang nằm trên tuyết công lên lưng, ta đây là quỷ, liền có thể nhìn rành mạch, người kia rõ ràng là bộ dáng cùng khuôn mặt hiện tại của ta giống nhau, ta đây nghĩ cũng không rõ a: lão thái bà này rốt cuộc làm cái quỷ gì a?

Bất quá mọi chuyện cũng không liên quan đến ta, đợi nửa ngày sau, ta đây thật vui vì có người nâng ta tới một viện tử rộng lớn, lại đi một chút, đem thi thể ta nâng ra ngoài, đại khái đi nửa ngày đường, mới đem ta đây táng ở tại trên núi.

Ta đây trong lòng xúc động a, nghĩ thầm may mắn đời này không làm chuyện xấu mà, phút cuối còn có kết cục viên mãn, mặc kệ bộ dạng gì, xem như đã xuống mồ an nghỉ, không chỉ như thế, còn có quan tài, mặc quần áo xinh đẹp, thay đổi da mặt xinh đẹp, thậm chí mộ phần kia còn có một khối bia, cái này thật không sai. Ta biết là ta dựa vào phúc khí của người kia mới có loại đãi ngộ này.

Ta đây tại trên núi đợi cũng không biết thời gian bao lâu, đại khái một hai tháng đi. Bỗng nhiên có một ngày, ta thấy có một đại đội nhân mã chạy gấp rút đến mộ phần của ta, ta đây liền sinh ra hoảng hốt, nghĩ thầm chuyện xấu mà, sẽ không có người biết ta là hàng giả đi, cho nên muốn tới lấy thi thể ta ra khỏi mộ a?

Ta đây đoán một chút cũng không sai a, người dẫn đầu ôm tấm bia nửa ngày không lên tiếng, ta thấy hần mấp máy môi, cũng không biết nói những thứ gì, hán tử anh tuấn kiên cường, nước mắt lại chảy ra a. Bất quá xoay người sang chỗ khác, nước mắt lại không có, hắc hắc, ảo thuật thật tốt, ta đây nếu không phải quỷ, nhất định sẽ tìm hần học chiêu thức đó.

Nghi hoặc trong lòng rốt cục cũng xảy ra, đại họa đang trước mắt. Những người đó đi lên, đào mộ phần ta ra, từng nhát xẻng hạ xuống, ta đây cả đời này cũng không thấy qua tốc độ nhanh như vậy a. Nếu không phải dương khí trên người bọn họ đủ nặng, ta sẽ nghĩ bọn họ là quỷ cao cấp hơn ta chạy đến nhân gian thi triển pháp thuật a.

Ngay sao đó quan tài đã được đào lên. Ta đây thở dài a, nghĩ thầm vận mệnh ta cuối cùng cũng là như vậy, vận mệnh không thể cưỡng cầu a, không phải như thế a, ta đây mới sống ở mộ phần này an ổn vài ngày, lại có người đào ra, xem ra mạo danh người khác vẫn là không được a.

Ta đây cảm thấy khổ sở, nghĩ rằng bước tiếp theo chính là mở nắp quan tài kiểm tra thi thể. Ai ngờ vận rủi của ta cũng không có đến a, những người đó cũng không biết sao lại thế này, mang quan tài đi xuống núi a. Hơn nữa còn là do người dẫn đầu tự mình đem xuống, những người còn lại xem, phải nói bộ dáng là trợn mắt há hốc mồm a.

Ta đây tuy biết rằng phong cảnh của núi này rất tốt, thế nhưng người chết như đèn tắt, nửa điểm cũng

không thể có ý kiến a, chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia đem quan tài ta xuống núi, sau đó lên xe ngựa theo đường lớn chạy gấp rút mà đi, ta đây vội vàng phi thân đuổi kịp, thì nhìn thấy bọn họ vào một nơi thật rộng lớn, thế nhưng ta liền nhớ lại cảm giác sáng khoái trong đại viện trắng lè kia.

Ta đây liền buồn bực, đây là nơi nào a? Nơi này, bất quá hoàng cung đại nội cũng chỉ khí phái như vậy thôi? Người đem quan tài ta vào nơi này, rốt cuộc là muốn làm gì a?

Bất quá không cần ta nghĩ nhiều, người kia đã đem quan tài đến hậu viện, hậu viện này thật sự xinh đẹp a, giống như trong chuyện xưa ta đã từng nghe a đình đài lầu các, thủy đình, kỳ hoa dị thảo đúng là không thiếu gì a. Hơn nữa rất lớn, ghê gớm thật, chỉ nhìn sơ qua thôi đã như vậy rồi a.

Ta đây càng xem càng thích, bất quá cũng nghi hoặc, nghĩ vị chủ tử này sẽ đem ta táng trong hậu viện này a? Không, không có khả năng, ta đây sẽ như thế nào may mắn như vậy, giá trị con người ta cũng không quá cao a.

Ai biết được đôi khi vận may lại đến, đó là không thể ngăn cản được a. Ta đây còn chưa nghĩ xong người nọ đã đem ta vào trong một cái vườn, hắc hắc, cây trong vườn này ta biết a, chính là hoa mai a. Đừng nhìn lúc này chúng tầm thường, nhưng mà đến mùa đông sẽ nở hoa, nở dưới tuyết a, ta đây chưa bao giờ hưởng qua loại đãi ngộ này a.

Ta đây phi thường cao hứng, nghĩ thâm cảm tạ ông trời cảm tạ chư thần cảm tạ Phật tổ các vị Bồ Tát, tuy rằng ta đây khi còn sống mệnh thật sự không tốt, nhưng ta đây sau khi chết có thể ở một chỗ như vậy, mỗi ngày mùa đông sẽ ở đây thưởng mai, chuyện này thật tốt a. Ngô, rõ ràng ta làm cô hồn dã quỷ rất tốt a, quay về âm phủ làm gì a, đầu thai vào chỗ không tốt, có khi còn bị gửi hồn thành heo chó trâu.

Người nọ đem ta táng dưới một tàng cây mai, ta biết cuộc sống của ta từ nay về sau chỉ có hai chữ: thích ý.

Bất quá rất nhanh ta đây thì phát hiện ta thật sự đã vui mừng quá sớm. Vị chủ tử kia mỗi ngày đều chạy tới vườn mai, ngồi trước mộ bia của ta si ngốc nói chuyện, nói đến chỗ thương tâm liền rơi lệ. Thật sự là bi thương đến cực điểm, còn ôm mộ bia lớn tiếng khóc lớn.

Theo như lời nói đứt quãng của hắn, ta đây đại khái hiểu được chuyện tình yêu khi xưa của hắn. Nói thật, ta đây cũng vì hai người bọn họ mà thở dài a, ta đây nếu có pháp lực, nhất định sẽ hiện thân nói cho hắn biết mà đi tìm người kia a, điều kiện trao đổi duy nhất là sau khi hắn biết người yêu của hắn chưa chết phải cam đoan không đào ta lên rồi sau đó quăng thi thể ta ra ngoài a.

Đương nhiên, nghĩ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, bởi vì ta đây dù sao cũng không có pháp lực không phải sao? Nhưng mà vấn đề là, hắn cứ như vậy ngày nào cũng kể đoạn tình cảm chua xót đó a, ta đây tuy không phải là vai chính trong đó, nhưng người lương thiện như ta cũng cảm thấy chua xót a, được, nhưng không được vài ngày, ta đây liền cảm thấy chán a.

Ta đây phát sầu a, ta đúng là cô hồn dã quỷ, chỗ tốt nhất chính là ở gần mộ của mình, cùng thi thể mình giữ khoảng cách gần nhất, còn có thể sống qua ngày a, bằng không nếu đi xa, chắc là phải bị các con quỷ khác khi dễ. Nhưng mà người này mỗi ngày đều nói, hắn nếu còn nói thêm gì nữa, ta đây sẽ điên a.

Ngay tại khi ta thật sự chịu không nổi tính thoát ly thì thể của ta cao chạy xa bay, bỗng nhiên trong lúc đó, sự tình có chuyển biến, có một ngày, người này đột nhiên nói muốn thay phần mộ này đi báo thù. Lòng hiếu kỳ của ta lập tức nổi lên, nghĩ thầm chờ hần báo xong thù hận, nhất định sẽ đến thông báo cho phần mộ này biết a, không bằng trước ta cứ chờ ở chỗ này, nghe ngóng kết quả.

Ai ngờ ta đợi, đợi thật lâu. Thật sự không còn kiên nhẫn, ta bay ra khỏi mai viên, trộm chạy đến chỗ của bọn hạ nhân nghe lén.

Không nghe thì thôi, vừa nghe, tay chân ta như bị rút gân. Nếu ta còn có cái gọi là mồ hôi lạnh, lúc này sợ là đã đem áo choàng làm ướt đầm a.

Ô ô ô, thì ra chánh chủ đã trở lại. Ta đã lộ thân phận giả mạo a. Làm sao bây giờ? Lần này nhất định sẽ bị đào mộ phần cùng thi thể, Sự yếu đuối của nhân vật kia đều lộ ra trước mặt ta, hần có thể bỏ qua cho ta sao? Tuy rằng mọi chuyện là do hần chủ động làm, cùng ta đây không có nửa điểm quan hệ, nhưng ai cũng biết, những đại nhân vật này làm việc đều không phân rõ trái phải, bọn hần am hiểu nhất là giận chó đánh mèo a.

Ta đây hoảng sợ từng ngày từng ngày ảm úp sắp trên mộ phần, nghĩ tới người kia sớm muộn gì cũng động thủ, nếu người muốn động thủ có thể làm sớm một chút không, đừng như vậy tra tấn ta đây. Chẳng lẽ người không biết chết cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là chờ đợi quá trình này sao?

Ta đây từng ngày từng ngày chờ đợi, chưa có tới, cũng chưa có tới, vẫn là chưa có tới. Gió thu đến, lá thu vàng, lá thu bạc. Gió bắc đến, bông tuyết nhẹ nhàng, ta đây cứ như vậy chờ a chờ a, rốt cục cũng nhìn thấy người kia, chẳng qua lúc này đây, trong lòng ngực của hần còn ôm một người.

Ta đây ngay từ đầu hoảng sợ, nghĩ đến kia người đã chết, cho nên đại nhân vật muốn đem ta đây ra bên ngoài, đem chánh chủ mà chôn ở chỗ này. Ai ngờ bay tới trước mắt vừa thấy, căn bản không phải có chuyện như vậy, người ta sống thật tốt, chính là thân thể thoát nhìn có chút yếu, bị bao bởi một áo lông mềm mại, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn như bàn tay. Người kia ôm hần tới đình viện ngồi xuống.

Hai người ngay tại đình viện nói chuyện, ngẫu nhiên cũng nhìn mộ phần của ta vài lần, mỗi khi bọn họ nhìn đến, tóc gáy cả người ta đây đều dựng thẳng lên.

Nhưng rất nhanh a, ta đây không sợ. Hai người kia trong mắt đều tràn ngập ý cười dịu dàng, nhất là người thanh niên đẹp như hoa kia, ai nhà thế nhưng lớn lên thực xinh đẹp a, ta sau khi chết lại được có bộ dáng của hần, kiếp sau có thể hay không giống như hần xinh đẹp a.

Từ nay về sau, hai người kia thường xuyên lại đây. Cả vườn hoa mai đều nở, hồng có trắng có, thời điểm tuyết rơi, rất là xinh đẹp. Hai người kia không có ý muốn di chuyển mộ bia, ta đây biết ta đúng là có thể ở trong này an cư, trong lòng này thoải mái, thì đừng nói nữa.

Thiên địa xoay chuyển, hoa tuyết bay đầy trời, không cần rượu trợ giúp anh hùng cả gan, ngàn dặm một đêm về.

Đây là câu thơ do vị thanh niên xinh đẹp kia ngâm. Thật dễ nghe a? Hắc hắc, bắt quá hẳn lại tặng cho người kia, ta đây lại cảm thấy không thích hợp, người kia cũng lợi hại, cũng không có khả năng đi ngàn dặm đường trong một đêm a? Cho nên bài thơ này tặng cho con quý là ta đây mới thích hợp a.

Ngô, thiên địa xoay chuyển, hoa tuyết bay đầy trời, cuộc sống của ta so với câu thơ này cũng không sai biệt lắm. Bằng không rõ ràng không cần quay về âm phủ a. Nhưng là, mỗi ngày nhìn thấy hai người khanh khanh ta ta, điều này làm cho con người luôn lạc quan như ta mang theo chút phiền muộn: có lẽ, ông trời thấy ta đời này không làm chuyện gì xấu, có thể kiếp sau sẽ cho ta một cuộc sống tốt, tìm một người ta thật tình yêu, mỗi ngày đều ở cùng nhau.

Nói vậy, nhất định là so với việc tự do tự tại còn muốn hạnh phúc hơn a...

HOÀN PHIÊN NGOẠI

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-bo-7-nga-hoa-khai-hau-bach-hoa-sat>